Câștigătoare a Premiului Hugo

GEORGE R.R.

MARTIN

CÂNTEC PENTRU LY

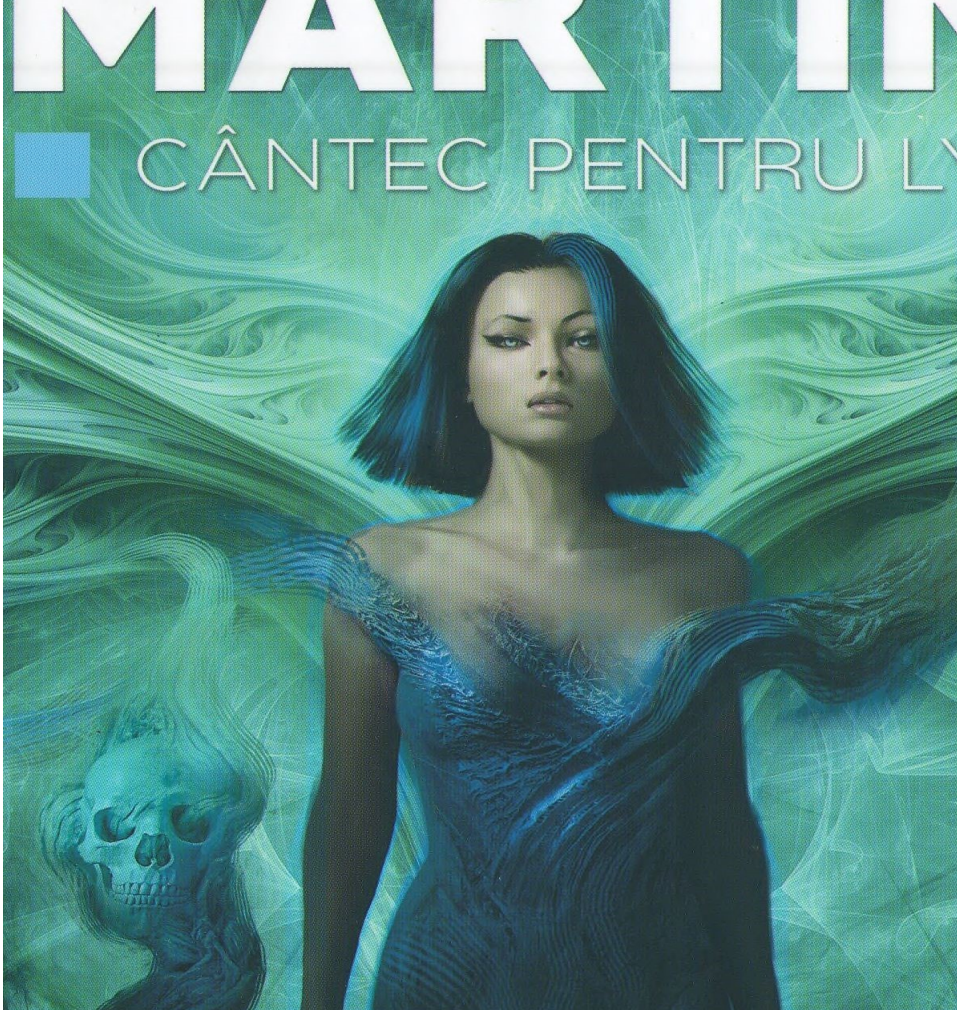

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate (*Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013; *încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor,* 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200.000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care a difuzat deja primele cinci sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *încleştarea regilor* a câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

GEORGE R.R. MARTIN
CÂNTEC PENTRU LYA

ÎN ZORI SE RIDICĂ CEAŢA
Traducere din Limba engleză
Ruxandra Toma

Am coborât devreme la micul dejun în dimineaţa aceea, prima zi după aterizare. Dar Sanders se afla deja pe terasă când am ajuns eu acolo. Stătea singur lângă balustradă, privind la munţii învăluiţi în ceaţă.

M-am apropiat de el şi am murmurat un salut. Nu s-a sinchisit să-mi răspundă.

— Nu-i aşa că e frumos? m-a întrebat, fără să se întoarcă.

Era, într-adevăr.

La un metru sau doi sub terasă, ceaţa se învolbura, iar talazurile ei spectrale se spărgeau de pietrele castelului lui Sanders. De la un orizont la altul se întindea un giulgiu gros şi alb, acoperind totul. Spre nord se vedea piscul Duhul Roşu – pumnal ascuţit de piatră stacojie împungând cerul. Dar atâta tot. Munţii ceilalţi se aflau sub nivelul ceţii.

Noi însă eram deasupra ei. Sanders îşi construise hotelul pe cel mai înalt vârf al acestui lanţ muntos. Pluteam stingheri într-un castel zburător pe un ocean de nori albi, clocotitori.

Castelul dintre Nori. Aşa îşi botezase Sanders proprietatea. Şi nu era greu de înţeles motivul.

— Mereu este aşa? l-am întrebat eu pe Sanders, după

ce am admirat o vreme priveliştea.

— De fiecare dată când se ridică ceaţa, mi-a răspuns, întorcându-se spre mine cu un surâs melancolic.

Era un bărbat corpolent, cu chip jovial şi obraji rumeni. Deloc genul care să zâmbească melancolic. Dar uite că o făcea.

A întins mâna către est, unde soarele Lumii Fantomelor, înălţat deasupra ceţurilor, transformase cerul dimineţii într-un spectacol de lumini portocalii şi roşii.

— Soarele, mi-a spus el. Când răsare, căldura lui alungă ceaţa înapoi în văi, obligând-o să cedeze munţii cuceriţi peste noapte. Ceaţa coboară şi piscurile apar din ea, unul câte unul. Până la amiază se va vedea întregul lanţ muntos pe kilometri întregi. Nu există nimic asemănător nici pe Pământ, nici altundeva.

A zâmbit iarăşi şi m-a condus la una dintre mesele de pe terasă.

— Iar la apus, se întâmplă invers. Diseară trebuie să te uiţi cum se naşte ceaţa, m-a sfătuit el.

Ne-am aşezat şi, de îndată ce scaunele ne-au înregistrat prezenţa, un robot-ospătar, cu luciu metalizat, a rulat până la noi ca să ne servească. Sanders nu l-a băgat în seamă.

— Ştii… este un război, a continuat el. Un război perpetuu între soare şi ceaţă. Iar ceaţa este în avantaj. A cucerit văile şi câmpiile şi ţărmurile. Soarele nu are decât câteva culmi muntoase. Şi doar în timpul zilei.

S-a întors spre robotul-ospătar şi a comandat cafele pentru amândoi, ca să avem ce face cât îi aşteptam pe ceilalţi. Cafeaua avea să fie proaspăt râşniţă, evident. Sanders nu tolera băuturile instant sau sintetice pe planeta lui.

— Îţi place aici, am spus eu până la întoarcerea ospătarului.

Sanders a început să râdă.

— De ce nu mi-ar plăcea? Castelul dintre Nori are de toate. Mâncare bună, divertisment, jocuri de noroc şi tot confortul de acasă. Am aici tot ce-i mai bun din ambele lumi, nu crezi?

— Probabil. Însă oamenii, în general, nu gândesc în aceşti termeni. Nimeni nu vine aici, în Lumea Fantomelor, pentru jocuri de noroc sau pentru atracţii culinare.

— Dar atragem şi vânători, amatori de pisici-de-munte şi diavoli-de-câmpie. Şi din când în când avem şi vizitatori care vor să vadă ruinele.

— Poate că da, am zis eu. Însă acestea sunt excepţiile tale. Nu regula. Majoritatea oaspeţilor tăi sunt aici dintr-un singur motiv.

— Bineînţeles, mi-a dat el dreptate, zâmbind. Fantomele.

— Fantomele, am repetat eu. Peisajul este absolut superb, se poate vâna, se poate pescui, se pot face drumeţii. Dar nimic din toate astea nu aduce turiştii. Ei vin pentru fantome.

Atunci ne-a fost adusă cafeaua: două căni mari şi aburinde, însoţite de o cupă cu frişcă. Era foarte tare şi foarte fierbinte şi foarte bună. O adevărată binecuvântare după săptămânile de cafea sintetică de pe navă.

Sanders sorbea din licoarea neagră, studiindu-mă peste marginea căniі. Apoi a pus-o grijuliu la loc pe masă.

— Tu tot pentru fantome ai venit, a spus.

Am ridicat din umeri.

— Fireşte. Pe cititorii mei nu-i interesează peisajele, oricât de spectaculoase ar fi. Dubowski şi oamenii lui au venit ca să găsească fantome, iar eu sunt aici ca să fac un reportaj despre căutarea lor.

Sanders a vrut să răspundă, însă nu a mai apucat. Pentru că, pe neaşteptate, a intervenit o voce clară şi tăioasă:

— Dacă sunt fantome de găsit.

Ne-am întors amândoi spre intrarea terasei. În pragul uşii stătea dr. Charles Dubowski, şeful echipei de cercetare din Lumea Fantomelor, cu ochii mijiţi din cauza luminii. Reuşise să scape de cârdul de asistenţi care de obicei se ţineau pretutindeni după el.

Dubowski a mai rămas o secundă în prag, apoi a venit la masa noastră, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Robotul-ospătar şi-a făcut apariţia, rulând spre el.

Sanders îl privea insistent pe savantul cel suplu, cu aversiune nedisimulată.

— Şi ce anume te face să crezi că nu sunt fantome aici, doctore? l-a întrebat el.

Surâzând vag, Dubowski a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu nu mi se pare că ar fi suficiente dovezi, a răspuns el. Dar nu-i cazul să-ţi faci griji. Niciodată nu permit sentimentelor personale să-mi afecteze munca. Şi eu vreau să aflu adevărul, la fel ca toată lumea. Aşa că îmi voi conduce expediţia cu cea mai mare imparţialitate. Dacă fantomele tale *se află* acolo, fii sigur că am să le găsesc.

— Sau te vor găsi ele pe tine, i-a replicat Sanders, cu o mină serioasă. Iar întâlnirea asta s-ar putea să nu fie prea plăcută.

Dubowski a început să râdă.

— Haide, măi, Sanders. Nu e cazul să fii atât de melodramatic doar pentru că locuieşti într-un castel.

— Nu râde, doctore. Ştii bine că fantomele au ucis oameni în trecut.

— Ce ştiu eu bine este că nu s-a găsit nicio dovadă, a spus Dubowski. Absolut niciuna. Aşa cum nu există dovezi despre existenţa fantomelor. Însă pentru asta am venit noi aici. Ca să le găsim. Dar, hai, destul cu vorba. Sunt lihnit de foame.

Şi s-a întors către robotul-ospătar, care stătea în apropiere, bâzâind nerăbdător.

Dubowski şi cu mine am comandat cotlete de pisică-de-munte cu biscuiţi fierbinţi, abia scoşi din cuptor. Sanders a hotărât să profite de alimentele aduse de noi de pe Pământ cu o noapte în urmă şi a cerut o felie uriaşă de şuncă şi şase ouă.

Cotletul de pisică-de-munte are o savoare care lipseşte de secole tuturor felurilor de carne de pe Pământ. Mie îmi plăcea la nebunie, dar Dubowski de-abia dacă s-a atins de friptura din farfurie. Era mai ocupat să vorbească decât să mănânce.

— N-ar trebui să tratezi cu atâta lejeritate subiectul fantomelor, i-a spus Sanders după ce robotul-ospătar plecase cu comenzile noastre. Există dovezi. Foarte multe dovezi. Douăzeci şi doi de morţi de la descoperirea planetei. Şi zeci de mărturii ale celor care au văzut cu ochii lor fantomele.

— Foarte adevărat, a zis Dubowski. Numai că nu le-aş numi dovezi reale. Vorbeşti despre morţi? Da. Însă majoritatea sunt simple dispariţii. Poate oamenii aceia au căzut de pe munte sau au fost mâncaţi de vreo fiară sau ceva de genul ăsta. Pe Pământ dispar zilnic mult mai mulţi oameni şi nu se face nicio tragedie din asta. Dar aici, de fiecare dată când dispare cineva, gata! Lumea zice că l-au ucis fantomele. Scuze, însă nu mi se pare suficient.

— Au fost găsite cadavrele, doctore, i-a zis calm Sanders. Masacrate în cel mai oribil mod cu putinţă. Nu de pisici-le-de-munte şi nici în urma vreunei căzături.

A fost rândul meu să intervin.

— Din câte ştiu, au fost recuperate doar patru cadavre, am spus eu. Şi m-am documentat foarte bine pe tema fantomelor.

Sanders s-a încruntat.

— Bine, a consimţit el. Dar ce părere ai despre aceste patru cazuri? Eu zic că reprezintă o dovadă destul de concludentă.

Cam atunci ne-a fost adusă mâncarea, dar Sanders a continuat să vorbească.

— Prima apariţie, de exemplu. Nu a fost niciodată explicată în mod satisfăcător. Expediţia Gregor.

Am dat din cap. Dave Gregor fusese căpitanul navei care descoperise Lumea Fantomelor cu aproape şaptezeci şi cinci de ani în urmă. Examinase ceaţa cu senzorii şi aterizase pe ţărm. După aceea şi-a trimis echipele să cerceteze terenul.

Fiecare echipă era formată din câte doi oameni, ambii înarmaţi până în dinţi. Însă în unul dintre cazuri, nu se mai întorsese decât un singur om. Cuprins de istericale. El şi colegul lui fuseseră despărţiţi de ceţuri şi, la un moment dat, a auzit un urlet înfricoşător. Când şi-a găsit camaradul, acesta era mort. Şi ceva stătea aplecat deasupra cadavrului.

După descrierea supravieţuitorului, ucigaşul semăna cu un om, înalt cam de doi metri şi jumătate şi cumva imaterial. A mai spus că, atunci când a tras în creatura aceea, laserul a trecut drept prin ea. Apoi a tremurat şi făptura a dispărut în ceţuri.

Gregor a trimis alte echipe în căutarea acelei creaturi. Acestea nu au reuşit decât să recupereze cadavrul fostului camarad. Fără instrumente speciale, chiar şi locul era greu de găsit în ceaţă, ca să nu mai vorbim despre o creatură ca aceea.

Aşadar, povestea omului lui Gregor nu a fost niciodată confirmată. Chiar şi aşa, a iscat mare vâlvă la revenirea expediţiei pe Pământ. O altă navă a fost trimisă, cu misiunea de a executa o căutare mai minuţioasă. Nu s-a găsit nimic. Însă una dintre echipe a dispărut fără urmă.

Astfel s-a născut şi a început să se dezvolte legenda cu fantomele din ceaţă. Au mai venit şi alte nave pe Lumea Fantomelor, aducând colonişti care nu s-au putut hotărî să rămână. Şi, într-o bună zi, a aterizat Paul Sanders şi a

ridicat Castelul dintre Nori, pentru ca publicul să poată vizita în siguranţă misterioasa planetă a fantomelor.

Au mai fost şi alte morţi, au mai fost şi alte dispariţii, iar mulţi oameni declarau că au întrezărit fantome rătăcind printre ceţuri. Şi cineva a descoperit ruinele. Care acum nu sunt decât nişte blocuri din piatră răsturnate. Dar atunci erau un soi de construcţii. Casele fantomelor, spunea lumea.

Eu credeam că existau dovezi. Unele dintre acestea foarte greu de contestat. Dar Dubowski clătina cu putere din cap.

— Povestea aia cu Gregor nu dovedeşte nimic, ne-a zis el. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că planeta aceasta nu a fost niciodată explorată în amănunt. Mai ales câmpia aia unde a aterizat nava lui Gregor. Probabil că omul lui a fost ucis de un animal. Un fel de animal indigen, specific zonei.

— Cum rămâne cu mărturia camaradului său? l-a întrebat Sanders.

— Isterie, nimic mai mult.

— Şi celelalte apariţii? Au fost o mulţime. Iar martorii nu au fost întotdeauna isterici.

— Nici asta nu dovedeşte nimic, a spus Dubowski, clătinând din cap. Şi acum mai sunt oameni care pretind că au văzut stafii şi farfurii zburătoare acasă, pe Pământ. Iar aici, din cauza afurisitelor ăstora de ceţuri, este mult mai uşor să te înşeli sau să ai halucinaţii.

Gesticula spre Sanders cu cuţitul folosit ca să-şi ungă cu unt un biscuit.

— De vină sunt numai ceţurile astea care ne dau peste cap. Dacă n-ar fi fost ele, mitul fantomelor s-ar fi stins de mult. Până acum n-a avut nimeni nici echipamentul necesar şi nici banii care să-i permită să efectueze o investigaţie amănunţită. Dar noi avem. Şi o vom face. Şi vom afla adevărul o dată pentru totdeauna.

Sanders a făcut o grimasă.

— Cu condiţia să nu mori înainte. S-ar putea ca fantomelor să nu le placă să fie investigate.

— Nu te înţeleg, Sanders, i-a spus Dubowski. Dacă îţi este atât de teamă de fantomele astea şi eşti atât de convins că bântuie pe aici, de ce ai ales să trăieşti în locul acesta?

— Castelul dintre Nori este protejat, i-a răspuns Sanders. Sistemele noastre de protecţie sunt descrise în broşurile trimise potenţialilor clienţi. Aici nu sunt pericole. În primul rând, pentru că fantomele nu ies din ceţuri. Şi, mare parte a zilei, noi suntem luminaţi de soare. În văi însă e o cu totul altă poveste.

— Asta-i o aiureală superstiţioasă. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea la momentul acesta, aş zice că fantomele tale nu sunt nimic altceva decât năluci transferate de pe Pământ. Fantome ale imaginaţiei. Dar n-am să fac presupuneri deocamdată, ci am să aştept până obţinem rezultate. Atunci vom vedea. Dacă sunt adevărate, nu se vor putea ascunde de noi.

Sanders s-a uitat la mine.

— Tu ce zici? Eşti de acord cu el?

— Eu sunt ziarist, a fost răspunsul meu prudent. Am venit aici ca să relatez de la faţa locului. Toată lumea a auzit despre aceste fantome şi cititorii mei vor să afle mai multe despre ele.

Prin urmare, nu am nicio părere. În fine, niciuna pe care să vreau să o fac publică.

Sanders s-a cufundat într-o tăcere nemulţumită şi şi-a atacat cu forţă sporită şunca şi ouăle. Dubowski a preluat conducerea conversaţiei şi a îndreptat-o spre detaliile cercetării pe care avea să o facă. Restul mesei a fost un montaj de întrebări şi răspunsuri despre capcane pentru fantome şi planuri de căutare şi sonde robotizate şi senzori. Eu am ascultat cu atenţie, luând notiţe în minte pentru un articol pe acest subiect.

Şi Sanders a ascultat cu atenţie. Dar după expresia de pe chipul lui îţi puteai da lesne seama că era departe de a fi încântat de ce auzea.

În ziua aceea nu s-a mai întâmplat mare lucru. Dubowski şi-a petrecut timpul la aerodromul spaţial, construit pe un platou mic mai jos de castel, unde a supravegheat descărcarea echipamentelor. Eu am scris un articol despre planurile expediţiei, pe care apoi l-am expediat pe Pământ. Cât despre Sanders, presupun că s-a ocupat de ceilalţi oaspeţi şi a făcut ce face de obicei un director de hotel.

La apus, am ieşit din nou pe terasă ca să văd cum se lasă uşor ceaţa.

Era un război, aşa cum spusese Sanders. În zori văzusem cum soarele a câştigat prima dintre bătăliile din acea zi. Dar acum conflictul reîncepuse. Odată cu scăderea temperaturii, ceţurile se furişau înapoi spre culmi. Lujere dense, alb-cenuşii, urcau în tăcere din văi şi se încolăceau în jurul piscurilor zimţate, aidoma unor degete spectrale. Şi mai apoi acele degete au început să se facă mai lungi şi mai puternice şi, puţin mai târziu, au tras ceaţa după ele pe culmi.

Unul după altul, vârfurile golaşe au fost înghiţite de ceţuri pentru o altă noapte. Ultimul munte dispărut în valurile oceanului alb a fost Duhul Roşu, gigantul dinspre nord. Şi atunci ceţurile au început să se reverse peste marginea terasei şi să se strângă în jurul Castelului dintre Nori.

M-am întors înăuntru. Sanders era acolo, chiar lângă uşă. Mă urmărise.

— Ai avut dreptate, i-am spus eu. A fost frumos.

A dat din cap.

— Ştii ceva? Nu cred că Dubowski s-a deranjat să se uite, mi-a mărturisit el.

— Probabil că e ocupat.

Sanders a oftat.

— Al dracului de ocupat. Haide să bem ceva. Îţi fac eu cinste.

Barul hotelului era tăcut şi cufundat în penumbre, întreaga atmosferă de acolo stimulând discuţiile lipsite de superficialitate şi băutul serios. Cu cât descopeream mai multe despre castelul lui Sanders, cu atât îmi devenea el mai simpatic. Gusturile noastre concordau de o manieră absolut remarcabilă.

Am găsit o masă în cea mai întunecată şi izolată parte a sălii şi am comandat de băut de pe un meniu care includea licori din zece lumi. Şi am stat de vorbă.

— Nu pari prea încântat de venirea lui Dubowski, am spus eu după ce ne-au fost aduse băuturile. De ce? Doar îţi ocupă hotelul.

Sanders mi-a aruncat o privire peste marginea paharului şi a zâmbit.

— Aici ai dreptate. Sezonul ăsta e mort. Dar nu-mi place ce încearcă să facă.

— Aşa că vrei să-l sperii ca să-l faci să plece de aici?

Zâmbetul lui Sanders s-a stins.

— Sunt chiar atât de transparent?

Am dat din cap.

A oftat.

— Nici nu mi-am imaginat că o să ţină, a spus şi a sorbit meditativ din pahar. Dar trebuia să încerc să fac ceva.

— De ce?

— De-aia. Pentru că, dacă îl las în pace, o să distrugă lumea asta. Nu va mai rămâne niciun mister în univers după ce el şi ai lui îşi vor fi terminat treburile aici.

— Încearcă doar să găsească nişte răspunsuri. Există cu adevărat fantomele? Ce sunt ruinele acelea? Cine le-a construit? Tu nu ai vrut niciodată să ştii toate lucrurile astea, Sanders?

Şi-a dat paharul peste cap, s-a uitat în jur după ospătar şi i-a comandat altul. Aici ospătarii erau toţi oameni, nu roboţi. Sanders ţinea la atmosfera locului.

— Bineînţeles, a zis el după ce şi-a primit băutura. Toată lumea vrea să afle răspunsurile astea. De aceea oamenii vin pe Lumea Fantomelor şi stau la Castelul dintre Nori, Fiecare individ care aterizează aici speră în adâncul sufletului că se va întâlni cu fantomele şi va găsi el toate răspunsurile. Dar nu le găseşte din prima. Aşa că îşi ia o armă cu laser şi rătăceşte prin codrii de ceţuri câteva zile sau câteva săptămâni, şi tot nu găseşte nimic. Ce dacă? Se va întoarce şi va lua căutarea de la început. Visul este tot acolo. La fel şi aventura. Şi misterul.

Şi, cine ştie? Poate într-una dintre aceste ocazii va vedea o fantomă plutind prin ceţuri. Sau ceva ce lui i se pare că ar fi o fantomă. Şi atunci se va întoarce fericit acasă, pentru că a devenit şi el o parte din legenda aceasta. Pentru că a putut să atingă o fărâmă din creaţia aceea pe care cei asemenea lui Dubowski nu au prădat-o de toată groaza şi miracolul ei.

A tăcut şi a privit posac la băutura din pahar. După o pauză lungă, a continuat:

— Dubowski! Ptiu! Mă scoate din minţi. Cum vine el aici cu nava plină de lachei şi cu bursa lui de un milion şi cu toate instrumentele alea şmechere, ca să ia urma fantomelor! Şi le va găsi, n-am niciun dubiu. Şi asta mă înspăimântă. Fie va dovedi că nu există, fie le va găsi şi atunci se va dovedi că nu sunt decât o subspecie a oamenilor sau a animalelor sau ceva de genul ăsta.

Şi-a golit iarăşi paharul. Cu obidă, parcă.

— Şi ăsta o să fie sfârşitul. Sfârşitul, auzi tu! îşi va pune instrumentele să răspundă la toate întrebările şi nu va mai rămâne nimic pentru nimeni. Nu-i corect.

În tot timpul acestui monolog al lui, eu mi-am sorbit încet băutura, fără să-l întrerup. Sanders şi-a mai

comandat un pahar. Prin minte tot mi se învârtea un gând urât de care nu puteam să scap. În cele din urmă am fost nevoit să-i dau glas:

— Dacă Dubowski va găsi răspunsuri la toate întrebările înseamnă că nimeni nu va mai avea motive să vină aici. Iar tu vei da faliment. Eşti convins că nu asta te îngrijorează cel mai tare?

Sanders mi-a aruncat o privire de gheaţă şi, preţ de o clipă, m-am gândit că o să mă lovească. Dar nu a făcut-o.

— Credeam că tu nu eşti aşa. Te-ai uitat la ceaţă şi ai înţeles. Sau mi s-a părut mie că ai înţeles. Însă bănuiesc că m-am înşelat.

Şi a smucit din cap, indicându-mi uşa.

— Pleacă naibii de aici! mi-a spus el.

M-am ridicat de pe scaun.

— Bine, am zis eu. Îmi pare rău, Sanders. Dar meseria îmi cere să pun asemenea întrebări obraznice.

Nu m-a băgat în seamă şi eu am plecat de la masă. Când am ajuns la uşă, m-am întors şi m-am mai uitat o dată la el. Sanders privea din nou în fundul paharului şi vorbea singur cu voce tare.

— Răspunsuri, zicea el, pe un ton obscen. Răspunsuri. Trebuie să aibă mereu răspunsuri. Când întrebările sunt mult mai frumoase. De ce nu le lasă în pace?

Şi atunci eu l-am lăsat în pace. Singur, cu băutura lui.

Următoarele câteva săptămâni au fost extrem de agitate, atât pentru expediţie, cât şi pentru mine. Dubowski s-a ocupat personal de toate detaliile, măcar meritul ăsta trebuie să i-l recunosc. Îşi plănuise atacul asupra Lumii Fantomelor cu maximă precizie.

Mai întâi a avut grijă de studierea terenului. Din cauza ceţii, puţinele, foarte puţinele hărţi existente pe Lumea Fantomelor erau extrem de necizelate după

standardele moderne. Aşa că Dubowski a trimis pe teren o flotilă întreagă de sonde robotizate, care să zboare pe deasupra ceţurilor şi să le fure secretele cu ajutorul unor sofisticate dispozitive cu senzori. Din combinarea informaţiilor astfel obţinute s-a putut alcătui reprezentarea topografică în detaliu a regiunii.

Odată treaba aceasta încheiată, Dubowski şi asistenţii lui au folosit hărţile pentru a marca locul fiecărei apariţii consemnate a fantomelor de la Expediţia Gregor şi până în prezent. Încă dinainte de plecarea noastră de pe Pământ au fost strânse şi analizate o mulţime de date despre acele apariţii. Informaţiile disparate din biblioteca aflată în Castelul dintre Nori au fost folosite pentru a umple golurile rămase. Aşa cum era de aşteptat, apariţiile erau mai răspândite în văile din jurul hotelului, singurul loc unde trăiau oameni pe planeta aceasta.

După ce a fost schiţat terenul, Dubowski şi-a instalat capcanele de fantome, pe cele mai multe amplasându-le în acele locuri unde prezenţa fantomelor fusese semnalată mai des. Dar a pus câteva şi în regiunile mai îndepărtate, de la periferia zonei de interes, inclusiv pe ţărmul unde aterizase nava lui Gregor.

Bineînţeles că acele capcane nu erau capcane în adevăratul sens al cuvântului. Ci nişte stâlpi metalici, prevăzuţi cu toate tipurile de echipamente de detectare şi înregistrare cunoscute de ştiinţa pământeană. Din punctul de vedere al acestor „capcane”, ceţurile erau aproape inexistente. Dacă vreo fantomă ghinionistă se întâmpla să intre în raza de supraveghere, nu avea cum să nu fie depistată.

Între timp, sondele robotizate fuseseră retrase pentru revizie şi reprogramare, apoi trimise din nou pe teren. Pentru că acum topografia locului era cunoscută în detaliu, sondele au fost trimise în patrulare printre ceţuri, fără pericolul de a se lovi de vreun munte. Dispozitivele de

detectare de pe sonde nu erau la fel de performante ca ale capcanelor pentru fantome. Dar sondele acestea aveau o rază mult mai mare de acţiune şi puteau acoperi mii de kilometri pătraţi în fiecare zi.

În cele din urmă, după instalarea capcanelor şi ridicarea de la sol a sondelor robotizate, Dubowski şi oamenii lui au intrat şi ei în pădurile de ceaţă. Fiecare avea câte un rucsac plin cu senzori şi dispozitive de detectare. Echipele de căutare alcătuite din oameni aveau mai multă mobilitate decât capcanele pentru fantome şi echipamente mai sofisticate decât sondele.

Acopereau câte o zonă diferită în fiecare zi, acordând cea mai mare atenţie tuturor detaliilor.

Am mers şi eu de câteva ori cu echipele şi mi s-a dat şi mie un rucsac din acelea. Nu am găsit nimic, fireşte; dar eu m-am îndrăgostit de pădurile din ceaţă.

Ghidurilor turistice le place să le numească „înspăimântătoarele păduri de ceaţă care bântuie Lumea Fantomelor”. Dar nu sunt înspăimântătoare. Nu tocmai. Au un soi de frumuseţe stranie pe care unii oameni ştiu să o aprecieze.

Copacii sunt subţiri şi foarte înalţi, cu scoarţă albă şi frunze cenuşiu-deschis. Însă asta nu înseamnă că pădurile nu ar avea culoare. Se întâlneşte des acolo un parazit, un fel de muşchi căţărător, care atârnă din crengi în cascade de verde-închis şi stacojiu. Şi mai sunt şi pietre, şi iederă, şi tufe mici, sufocate de fructe purpurii, diforme.

Şi, fireşte, nu este soare. Ceţurile acoperă totul. Se învârtesc şi se furişează pe lângă tine, te mângâie cu mâini nevăzute, te apucă de glezne.

Uneori ceaţa se joacă cu tine. În cea mai mare parte a timpului mergi printr-o negură deasă, care te împiedică să vezi mai mult de un metru sau doi în orice direcţie. Nici măcar pantofii nu ţi-i vezi, pentru că dispar în covorul gros de ceaţă de pe jos. Dar se mai întâmplă ca ceaţa să se

strângă şi mai mult în jurul tău. Şi atunci chiar nu mai vezi nimic. Mi s-a întâmplat şi mie asta şi atunci m-am izbit de trunchiurile copacilor.

Alteori însă, fără vreun motiv evident, ceţurile se retrag brusc şi te pomeneşti într-un loc senin dinlăuntrul unui nor. Atunci reuşeşti să vezi pădurea în toată frumuseţea ei bizară. Şi ţi se taie respiraţia atunci când surprinzi o frântură din imaginea acelui tărâm de nicăieri. Asemenea momente sunt puţine într-o viaţă de om. Şi sunt efemere. Dar nu le uiţi niciodată.

Niciodată nu le uiţi.

În săptămânile acelea de la început, nu am avut prea multă vreme pentru plimbările prin pădure, cu excepţia zilelor când mă alăturam echipelor de căutare. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam scriind. Am făcut o serie de articole despre istoria planetei, axându-mă pe relatările celor mai cunoscute apariţii. Am făcut portretele celor mai pitoreşti membri ai expediţiei. Am scris un articol despre Sanders şi despre problemele de care s-a lovit şi pe care le-a depăşit atunci când a construit Castelul dintre Nori. Am scris articole ştiinţifice despre foarte puţinele ecosisteme cunoscute ale planetei. Am scris articole poetice despre păduri şi despre munţi. Am scris articole speculative despre ruine. Am scris despre vânătoarea de pisici-de-munte şi despre căţărarea pe culmi şi despre uriaşele şi periculoasele salamandre de mlaştină care trăiesc pe unele insule din apropierea ţărmului.

Şi, bineînţeles, am scris despre Dubowski şi căutările lui. Despre el am scris tomuri.

În cele din urmă, fiorul iniţial al căutării s-a stins şi expediţiile s-au transformat într-o rutină monotonă, iar eu am epuizat numeroasele subiecte pe care le avea de oferit Lumea Fantomelor. Randamentul meu a început să scadă. Şi m-am pomenit cu destul timp liber la dispoziţie.

Atunci am început să mă bucur cu adevărat de

Lumea Fantomelor. Făceam plimbări lungi prin pădure, tot mai departe cu fiecare zi. M-am dus să vizitez ruinele şi am zburat peste jumătate de continent ca să văd salamandrele de mlaştină cu ochii mei, nu prin intermediul hologramelor. M-am împrietenit cu nişte vânători, aflaţi în trecere pe acolo. Şi am împuşcat eu însumi o pisică-de-munte. Am însoţit alţi vânători până pe ţărmul vestic şi aproape era să mor ucis de un diavol-de-câmpie.

Şi am început să stau iar de vorbă cu Sanders.

În tot timpul acela, Sanders mă ignorase, aşa cum îl ignorase şi pe Dubowski şi pe toţi cei care aveau vreo legătură cu studierea fantomelor. Dacă, prin absurd, se întâmpla să ne vorbească, o făcea în silă şi prefera să-şi petreacă tot timpul în compania celorlalţi clienţi.

La început, după felul în care vorbise în seara aceea la bar, m-am temut că va face un gest nesocotit. Îl vedeam în stare să ucidă pe cineva în ceţuri ca să poată da vina pe fantome. Sau poate să saboteze capcanele. Dar oricum eram convins că avea să încerce ceva ca să-l sperie pe Dubowski sau să-i submineze cumva expediţia.

Presupun că asta mi s-a tras de la urmărirea prea multor holograme. Căci Sanders nu a făcut nimic de genul ăsta. Ci doar a stat îmbufnat, s-a uitat urât la noi când ne întâlneam pe coridoarele castelului şi nu s-a grăbit niciodată să coopereze.

Însă după o vreme a început să se poarte mai cordial. Dar nu cu Dubowski şi oamenii lui. Numai cu mine.

Cred că schimbarea asta de atitudine a lui se datora faptului că aflase despre plimbările mele prin pădure. Dubowski nu ieşea în ceaţă decât dacă era obligat. Chiar şi atunci o făcea fără tragere de inimă şi se întorcea foarte repede. Oamenii lui îi urmau exemplul. Eu eram singurul joker din pachetul de cărţi. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nici nu făceam parte din acelaşi pachet de cărţi.

Fireşte că asta nu i-a scăpat lui Sanders. De fapt, nu-i

prea scăpa nimic din ce se petrecea în castelul său. Şi a început să stea iar de vorbă cu mine. Politicos. Într-o zi m-a invitat din nou să bem ceva împreună.

Expediţia începuse deja de două luni. Se apropia venirea iernii în Lumea Fantomelor şi Castelul dintre Nori, iar aerul se făcuse mai rece şi mai aspru. Dubowski şi cu mine ne aflam pe terasă, la o cafea şi o altă cină delicioasă. La o masă din apropiere, Sanders stătea de vorbă cu nişte turişti.

Am uitat ce discutam eu cu Dubowski. Indiferent ce ar fi fost, Dubowski m-a întrerupt la un moment dat.

— S-a făcut rece aici, mi s-a văitat el, înfiorându-se. Ce-ar fi să intrăm?

Lui Dubowski nu-i prea plăcea să stea pe terasă.

Eu m-am încruntat puţin.

— Dar nu-i frig, am zis. În plus, acum va apune soarele. Este unul dintre cele mai frumoase momente ale zilei.

Pe Dubowski l-a luat iar un frison şi s-a ridicat.

— Faci cum crezi. Dar eu am să intru. N-am chef să mă pricopsesc cu o răceală doar ca să te uiţi tu iarăşi cum se ridică ceaţa.

A vrut să plece. Dar nu a apucat să facă nici trei paşi, că Sanders şi plecase de la locul lui, urlând ca o pisică-de-munte.

— Se ridică ceaţa! a zbierat el. *Se ridică!*

Şi s-a lansat într-o diatribă incoerentă, plină de obscenităţi. Niciodată nu îl mai văzusem pe Sanders atât de nervos, nici măcar în seara aceea când mă dăduse afară din barul lui. Acum tremura literalmente de furie. Se făcuse stacojiu la faţă şi îşi încleşta şi descleşta pumnii dolofani, încercând să se stăpânească.

M-am ridicat iute şi am intervenit între ei. Dubowski s-a uitat speriat şi uluit la mine.

— Ce… a început el să spună.

— Du-te înăuntru, l-am întrerupt eu. Du-te în cameră. Du-te în salon. Du-te undeva. Du-te oriunde. Dar pleacă de aici înainte să te omoare.

— Dar… dar… ce s-a întâmplat? Ce l-a apucat? Nu…

— Ceaţa se ridică dimineaţa, i-am explicat eu. Seara, la apus, se lasă ceaţa. Du-te acum.

— Asta-i *tot?* De ce s-a supărat atât de…

— *DU-TE!*

Dubowski a clătinat din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că tot nu înţelegea ce se petrece. Dar s-a dus.

M-am întors spre Sanders.

— Calmează-te, i-am zis. Calmează-te.

A încetat să mai tremure, dar ochii lui parcă aruncau lasere otrăvite în spatele lui Dubowski.

— Se *ridică* ceaţa?! a murmurat el. Nemernicul ăla e aici de două luni şi tot n-a învăţat diferenţa dintre ridicarea şi lăsarea ceţii!

— Nu l-a interesat să le urmărească, am spus eu. Nu-i pasă de asemenea lucruri. Dă-l încolo, el are de pierdut. Nu merită să te enervezi în halul ăsta.

S-a încruntat la mine. În cele din urmă a dat din cap.

— Mda, mi-a zis. Poate că ai dreptate.

A oftat prelung şi a continuat:

— Dar să spună că *se ridică* ceaţa la apus… La dracu'!

A tăcut puţin. Apoi:

— Simt nevoia să beau ceva. Vrei să vii cu mine?

Voiam.

Am ajuns în acelaşi cotlon întunecat al barului. Probabil că aceea era masa preferată a lui Sanders. A dat peste cap trei pahare înainte ca eu să apuc să mi-l termin pe primul. Pahare mari. În Castelul dintre Nori totul era la scară mare.

De data aceasta nu ne-am mai certat. Am discutat despre ceaţă şi despre păduri şi despre ruine. Am discutat

despre fantome, iar Sanders mi-a povestit cu dragoste despre cele mai importante dintre apariţiile lor. Fireşte că eu cunoşteam toate poveştile acelea. Dar nu aşa cum le spunea Sanders.

La un moment dat, am pomenit că mă născusem în Bradbury, atunci când părinţii mei îşi făceau concediul pe Marte. Ochii lui Sanders s-au luminat când a auzit asta şi m-a regalat preţ de o oră cu bancuri despre pământeni. Şi pe astea le mai auzisem. Dar poate din cauză că începusem să mă ameţesc, toate mi s-au părut extrem de amuzante.

După seara aceasta am început să petrec mai mult timp cu Sanders decât cu oricine altcineva din hotel. La vremea respectivă aveam impresia că ajunsesem să cunosc destul de bine Lumea Fantomelor. Dar Sanders mi-a demonstrat că asta era doar o trufie deşartă din partea mea. Mi-a arătat locuri ascunse din păduri, care mă obsedează de atunci încoace. M-a dus la mlaştinile din insule, unde copacii sunt dintr-o altă specie şi se clatină înfiorător de tare, fără nici cea mai mică adiere de vânt. Am zburat până în nordul îndepărtat, la un alt lanţ muntos, ale cărui piscuri sunt mai înalte şi îmbrăcate în gheaţă. Apoi am fost pe un platou din sud, peste marginile căruia ceţurile se revarsă veşnic, ca o cascadă spectrală.

Bineînţeles că am continuat să scriu despre Dubowski şi vânătoarea lui de fantome. Dar erau foarte puţine noutăţi despre care să scriu, aşa că îmi petreceam cea mai mare parte a timpului împreună cu Sanders. Nu îmi făceam prea multe griji despre numărul mic de articole de acum. Seriile despre Lumea Fantomelor se bucuraseră de aprecieri excelente şi pe Pământ, şi pe majoritatea coloniilor, prin urmare credeam că nu mai am nimic de demonstrat.

M-am înşelat.

Eram pe Lumea Fantomelor de mai bine de trei luni când şefii mei au luat legătura cu mine. La câteva sisteme

depărtare, pe o planetă cu numele Noul Refugiu, izbucnise un război civil. Şi voiau să mă ocup eu de el. Oricum pe Lumea Fantomelor nu se mai întâmpla nimic nou, ziceau ei, pentru că expediţia lui Dubowski mai avea să dureze încă un an.

Oricât de mult îmi plăcea Lumea Fantomelor, am profitat de şansa oferită fără să mai stau pe gânduri. Reportajele mele se răsuflaseră şi eu nu mai aveam idei, iar povestea de pe Noul Refugiu părea o chestie tare.

Aşa că mi-am luat rămas-bun de la Sanders, Dubowski şi Castelul dintre Nori, am făcut o ultimă plimbare prin pădurea de ceaţă şi mi-am rezervat un loc pe următoarea navă care trecea pe acolo.

Războiul civil de pe Noul Refugiu a fost o furtună într-un pahar cu apă. Am petrecut aproape o lună pe planeta aceea, dar a fost o lună mohorâtă şi anostă. Locul fusese colonizat de fanatici religioşi, dar în cultul iniţial se petrecuse o schismă şi cele două părţi se acuzau reciproc de erezie. Întreaga poveste era extrem de plictisitoare. Iar planeta avea tot farmecul unei mahalale marţiene.

Am trecut la alte subiecte cât de repede am putut, sărind de pe o planetă pe alta, de la un reportaj la altul. În şase luni parcursesem astfel drumul înapoi spre Pământ. Acolo se apropiau alegerile, aşa că am intrat în vâltoarea luptei politice. Foarte bine şi frumos, din punctul meu de vedere. Campania electorală a fost una agitată, cu tone de subiecte bune ce meritau a fi exploatate.

Însă în tot acest timp am acordat atenţie şi puţinelor ştiri care veneau de pe Lumea Fantomelor. În cele din urmă, aşa cum mă şi aşteptasem de fapt, Dubowski a anunţat că va ţine o conferinţă de presă. În calitate de specialist în domeniul fantomelor, am fost acreditat pentru relatarea evenimentului şi am pornit într-acolo pe cea mai rapidă navă stelară pe care am găsit-o.

Am ajuns cu o săptămână înainte de conferinţa de presă, mai devreme decât restul ziariştilor. Înainte să mă îmbarc pe navă îl anunţasem pe Sanders de sosirea mea, aşa că m-a aşteptat la aerodromul spaţial. Odată ajunşi la Castelul dintre Nori, ne-am oprit pe terasă şi am cerut să ni se aducă băuturile acolo.

— Ei? l-am întrebat eu după schimbul obişnuit de amabilităţi. Ştii ce are de gând să anunţe Dubowski?

Sanders s-a posomorât imediat.

— Pot doar să bănuiesc, mi-a zis. Acum o lună şi-a retras toate blestematele alea de dispozitive şi de atunci îşi verifică şi răsverifică pe computer toate datele. De la plecarea ta s-au întâmplat două apariţii ale fantomelor. Dubowski s-a dus la faţa locului doar la câteva ore după fiecare apariţie şi a cercetat milimetru cu milimetru zona. Nimic. Cred că asta o să anunţe. Nimic.

Am dat din cap.

— De ce ţi se pare atât de rău? Nici Gregor nu a descoperit nimic.

— Nu-i acelaşi lucru, mi-a explicat Sanders. Gregor nu se bucura de prestigiul lui Dubowski. Lumea o să-l creadă indiferent ce va spune.

Eu nu eram prea convins de asta şi tocmai voiam să-i mărturisesc îndoielile mele, când a apărut Dubowski. Probabil că îl anunţase cineva de venirea mea. Aşa că a străbătut terasa cu paşi mari şi cu un zâmbet de superioritate pe buze. M-a observat şi a venit să se aşeze şi el la masa noastră.

Sanders s-a uitat urât la el, apoi a început să-şi studieze băutura. Dubowski şi-a concentrat întreaga atenţie asupra mea. Părea foarte încântat de sine. M-a întrebat ce am mai făcut cât timp lipsisem de acolo şi eu i-am spus, iar el a zis că ce drăguţ.

În cele din urmă am apucat şi eu să-l întreb despre rezultatele obţinute.

— Nu comentez, a zis el. De asta am anunţat conferinţa de presă.

— Haide, am insistat eu. Am scris luni întregi despre expediţia ta, atunci când nimeni n-o băga în seamă. Ai putea să-mi dai măcar o ştire ca lumea. Ce ai descoperit?

În cele din urmă, mi-a spus şovăind:

— Mă rog, fie. Dar să nu dai încă publicităţii ce-ţi voi spune. Poţi să transmiţi articolul de-abia cu câteva ore înainte de conferinţă. Aşa va avea suficient timp să facă senzaţie şi să fie o avanpremieră a conferinţei noastre de presă.

I-am spus că sunt de acord şi l-am întrebat:

— Despre ce e vorba?

— Despre fantome, mi-a răspuns el. Despre frumuşelele noastre fantome. Nu există. Am suficiente probe ca să dovedesc asta dincolo de orice îndoială.

Şi zâmbetul satisfăcut i s-a întins de la o ureche la cealaltă.

— Spui că nu există doar pentru că tu nu ai descoperit nimic? am început eu. Poate că te-au evitat. Dacă sunt înzestrate cu simţuri, atunci s-ar putea să aibă suficientă minte şi să te evite. Sau poate senzorii voştri nu au fost în stare să le detecteze.

— Asta-i acum, a zis Dubowski. Nici tu nu crezi ce spui. Capcanele noastre pentru fantome au cel mai nou tip de senzori din câte există. Dacă fantomele ar fi fost adevărate, ei ar fi înregistrat ceva. Dar nu au înregistrat nimic. Capcanele noastre au fost amplasate în trei locuri ale aşa-ziselor apariţii ale lui Sanders. Tot nimic. Absolut nimic. Ce dovadă mai bună vrei ca să înţelegi că oamenii ăia au avut vedenii? Apariţii, ce să-ţi spun…

— Şi atunci cum rămâne cu morţile, cu dispariţiile? l-am întrebat eu. Cum rămâne cu Expediţia Gregor şi celelalte cazuri clasice?

Parcă zâmbetul i s-a lăbărţat şi mai mult, dacă aşa

ceva era posibil.

— Nu am argumente prin care să explic toate morţile, fireşte. Dar sondele şi căutările noastre au scos la iveală patru schelete.

Şi a început să le numere pe degete.

— Două victime au fost omorâte de o alunecare de teren şi unul dintre schelete avea urme de gheare pe oase – evident de la o pisică-de-munte.

— Şi a patra victimă?

— A fost asasinată, mi-a zis Dubowski. Cadavrul a fost aruncat într-o groapă prea mică, săpată de mâna unui om, nu încape îndoială. A fost un fel de inundaţie şi aşa a ieşit la suprafaţă. Persoana respectivă era înregistrată ca dispărută. Sunt convins că, dacă am căuta mai mult, am reuşi să găsim şi celelalte cadavre. Şi am afla că morţile au fost perfect normale.

Sanders şi-a ridicat ochii din pahar. Ochi plini de amărăciune.

— Gregor, a spus el cu încăpăţânare. Gregor şi ceilalţi.

Zâmbetul lui Dubowski s-a transformat în rânjet arogant.

— A, da. Am cercetat zona aceea cu mare atenţie. Teoria mea a fost corectă. Am găsit o ceată de maimuţe în apropiere. Nişte jivine mari. Ca nişte babuini uriaşi, cu blana de culoarea alb-murdar. O specie deloc fericită. Grupul pe care l-am găsit noi era foarte mic şi membrii lui erau pe moarte. Dar este limpede că pe unul dintre aceştia l-a zărit omul lui Gregor. Şi a exagerat atunci când a relatat întâlnirea.

S-a lăsat tăcerea. Apoi a spus Sanders ceva, dar cu o voce înfrântă.

— Am o singură întrebare să-ţi pun: de ce?

L-a luat prin surprindere pe Dubowski, care şi-a pierdut imediat zâmbetul.

— N-ai înţeles niciodată, Sanders, nu-i aşa? Pentru că am vrut să aflu adevărul. Pentru că am vrut să eliberez planeta aceasta din lanţurile ignoranţei şi superstiţiei.

— Ai vrut să eliberezi Lumea Fantomelor? s-a minunat Sanders. Era înrobită?

— Da, i-a răspuns cu convingere Dubowski. Era înrobită de nişte mituri stupide. Era înrobită de frică. De-acum încolo această planetă va fi liberă şi va fi deschisă. Acum vom putea afla adevărul adevărat din spatele acelor ruine, fără ca faptele concrete să mai fie înceţoşate de tot felul de legende obscure despre creaturi pe jumătate fantome, pe jumătate oameni. Vom putea coloniza planeta. Oamenii nu se vor mai teme să se stabilească aici şi să facă agricultură. Am învins teama.

— Colonie? Aici? l-a întrebat aparent amuzat Sanders. Ai de gând să aduci ventilatoare gigantice ca să împrăştii ceţurile sau ce? Au mai venit colonişti şi în trecut. Şi cum au venit aşa au şi plecat. Solul este prost. Nu se poate face agricultură pe terenul acesta muntos. Cel puţin, nu la scară comercială. Nu ai cum să faci profit din agricultură pe Lumea Fantomelor. Plus că sunt sute de colonii care plâng după oameni. La ce îţi trebuie atât de mult încă una? Este neapărată nevoie ca Lumea Fantomelor să devină un alt Pământ?

Sanders a clătinat cu tristeţe din cap, şi-a golit paharul şi a continuat:

— Tu eşti cel care nu înţelege, doctore. Nu te amăgi singur. Pentru că nu ai eliberat Lumea Fantomelor. Ai distrus-o. I-ai furat fantomele şi ai lăsat în urma ta doar o planetă pustie.

Dubowski l-a contrazis:

— Eu zic că te înşeli. Coloniştii vor descoperi o mulţime de moduri bune şi profitabile de exploatare a planetei. Dar chiar dacă, prin absurd, ai avea dreptate… ce să spun… ghinion! Pe om îl interesează cunoaşterea. De la

începutul timpurilor au fost unii ca tine, care au încercat să împiedice progresul. Dar au dat greş. Aşa cum şi tu ai dat greş. Omul are nevoie de cunoaştere.

— Poate, a spus Sanders. Dar numai de cunoaştere are nevoie omul? Eu nu prea cred. Cred că are nevoie şi de mister, şi de poezie, şi de aventură. Cred că are nevoie de câteva întrebări fără răspuns, care să-l surprindă şi să-l îndemne la meditaţie.

Dubowski s-a ridicat brusc în picioare, privindu-l pe Sanders cu severitate.

— Conversaţia asta este la fel de inutilă ca filosofia ta, Sanders. În universul meu nu este loc pentru întrebări fără răspuns.

— Înseamnă că trăieşti într-un univers searbăd, doctore.

— Iar tu, Sanders, trăieşti în mirosul urât al propriei tale ignoranţe. Dacă nu poţi altfel, pune mâna de-ţi găseşte alte superstiţii. Dar nu încerca să îmi vâri pe gât basmele şi legendele tale. N-am timp de pierdut cu fantomele.

S-a uitat la mine şi mi-a spus scurt:

— Ne vedem la conferinţa de presă.

Apoi a părăsit repede terasa.

Sanders l-a urmărit în tăcere, apoi şi-a întors scaunul ca să se uite la munţi.

— Se lasă ceaţa, a zis el.

După cum s-a dovedit mai târziu, Sanders se înşelase şi în privinţa coloniei. A fost întemeiată una, cu toate că nu a fost mare lucru de capul ei. Câteva podgorii, câteva fabrici şi câteva mii de oameni; două companii mari cu totul.

Vedeţi voi, până la urmă agricultura a fost nerentabilă. Cu o singură excepţie: un soi indigen de strugure, cu boaba cenuşie de dimensiunea unei lămâi. Aşa că Lumea Fantomelor exportă un singur produs: un vin alb

fumé, cu aromă dulce, persistentă.

I se spune „vin de ceaţă” – cum altfel? Am ajuns să îl îndrăgesc mult de-a lungul anilor. Cumva, gustul lui îmi aminteşte de ceţurile de pe Lumea Fantomelor şi mă îndeamnă la visare. Dar probabil că aşa e firea mea, nu e vinul de vină. Majoritatea oamenilor nu se dau în vânt după el.

Cu toate acestea, rămâne un produs rentabil. La scară neînsemnată, desigur. Prin urmare, Lumea Fantomelor încă mai este o haltă trecută pe hărţile de zbor. Pentru navele de marfă, cel puţin.

Însă turiştii au dispărut de mult. În privinţa asta Sanders a avut dreptate. Se găsesc peisaje de admirat şi mai aproape de casă. Şi la preţuri mai mici. Veneau aici doar din cauza fantomelor.

Nu mai este nici Sanders. A fost prea încăpăţânat şi prea lipsit de simţ practic şi, când i s-a ivit ocazia, nu a cumpărat acţiuni la fabrica unde se produce vinul de ceaţă. Aşa că a rămas până la sfârşit în spatele meterezelor Castelului dintre Nori. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el după ce hotelul a dat faliment în cele din urmă.

Castelul este tot acolo. L-am văzut acum câţiva ani, când m-am oprit o zi pe Lumea Fantomelor, în drum spre Noul Refugiu, unde se întâmplase alt eveniment pe care trebuia să îl relatez. Dar deja are un aspect dărăpănat. Întreţinerea lui ar fi mult prea costisitoare. În câţiva ani nu se va mai deosebi de celelalte ruine, de ruinele mai vechi.

În alte privinţe, planeta nu s-a schimbat prea mult. Ceaţa continuă să se ridice la răsărit şi să se lase la apus. Duhul Roşu este tot golaş şi superb în lumina zorilor. Pădurile tot acolo sunt. Şi pisicile-de-munte tot după pradă umblă.

Numai fantomele lipsesc.

Numai fantomele.

Bayonne, New Jersey iunie, 1971

UN ALT FEL DE SINGURĂTATE

Traducere din Limba engleză Ruxandra Toma

18 iunie

Înlocuitorul meu a plecat astăzi de pe Pământ.

Fireşte că vor mai trece cel puţin trei luni până va ajunge aici. Dar este pe drum.

Astăzi a decolat de la Cape, la fel cum am făcut-o şi eu în urmă cu patru ani foarte lungi. Când va ajunge la Staţia Komarov, se va transfera pe o ambarcaţiune selenară, apoi se va transfera la loc pe orbita Lunii, la Staţia Deepăpace. Atunci va începe cu adevărat călătoria lui. Până acolo se va fi aflat ca în curtea din spatele casei.

Dar nu va simţi, nu va simţi *cu adevărat,* aşa cum am simţit eu acum patru ani, până când *Charon* nu va părăsi Staţia Deepspace şi va porni mai departe prin noapte. Nu îl va afecta până când Pământul şi Luna nu vor dispărea în urma lui. A ştiut de la bun început că nu mai este cale de întors, bineînţeles că a ştiut. Dar este o mare diferenţă între a şti şi a simţi. Acum o va simţi.

Va face o escală pe orbita lui Marte, pentru a trimite provizii pe Burroughs City. Şi va mai face şi alte opriri pe centură. Apoi *Charon* va prinde viteză. Va zbura foarte repede atunci când va ajunge la Jupiter. Şi mult mai repede când va trece de el, pentru că va folosi gravitaţia planetei ca pe o praştie ca să-şi crească acceleraţia.

După aceea *Charon* nu va mai face nicio oprire. Niciun popas până când va ajunge la mine, până când va ajunge aici, pe Inelul Stelar Cerberus, situat la zece milioane de kilometri depărtare de Pluto.

Înlocuitorul meu va avea mult timp să mediteze. Aşa cum am avut şi eu.

Cum încă mai meditez şi astăzi, după patru ani. În fond, nici nu sunt multe de făcut aici. Navele stelare sunt rare şi ajungi la un moment dat să te cam plictiseşti de filme şi muzică şi cărţi. Aşa că meditezi. Te gândeşti la trecut şi visezi la viitor. Şi, mai ales, încerci să nu laşi singurătatea şi plictiseala să te scoată din minţi.

Au fost patru ani lungi. Dar acum s-a terminat. Va fi plăcut să mă întorc. Vreau să calc din nou pe iarbă, să văd nori şi să mănânc o îngheţată de vanilie cu sirop de caramel.

Cu toate acestea, nu regret că am venit. Cred că mi-au priit aceşti patru ani de singurătate în întuneric. Nu că aş fi lăsat multe în urmă. Zilele mele de pe Pământ mi se par acum foarte îndepărtate, dar mi le pot aminti dacă încerc. Însă amintirile nu sunt prea agreabile. Pe vremea aceea eram cu minţile rătăcite.

Aveam nevoie de timp să mă gândesc, iar aici timp există din belşug. Bărbatul care se va întoarce cu *Charon* nu va fi acelaşi cu cel care a venit aici în urmă cu patru ani. Îmi voi face o viaţă cu totul nouă pe Pământ. Ştiu că aşa va fi.

20 iunie

Navă astăzi.

Bineînţeles că nu am ştiut că vine. Niciodată nu ştiu. Navele inelare sunt sporadice, iar energiile cu care mă distrez eu aici transformă semnalele radio într-un haos de pârâieli. Când nava a trecut prin perturbaţiile electromagnetice, scanerele staţiei au depistat-o şi m-au anunţat.

Era o navă stelară, nicio îndoială în privinţa asta. Mult mai mare decât hârburile sistemului, precum *Charon*; şi foarte bine blindată pentru a rezista la presiunile vortexului nulspaţiu. Se repezea direct spre el, fără să încerce să-şi reducă viteza.

Mă îndreptam spre camera de comandă când am realizat ceva: aceasta s-ar putea să fie ultima navă. Dar, pe de altă parte, poate că nu va fi. Mai am încă trei luni de stat aici, suficient timp pentru mai mult de zece nave. Însă nu se ştie niciodată. Navele stelare sunt sporadice, aşa cum am spus.

Şi gândul acesta m-a tulburat puţin. De patru ani, navele acestea sunt parte din viaţa mea. O parte importantă. Iar cea din seara aceasta ar putea fi ultima. Aşa că vreau să o ţin minte. Pe bună dreptate. Datorită acestor nave totul merită osteneala.

Camera de comandă se află în centrul locuinţei mele, locul unde se strâng nervii şi tendoanele şi muşchii staţiei. Dar nu este deloc impresionantă. Este foarte mică şi, odată ce se închide uşa, pereţii, tavanul şi podeaua se colorează într-un alb inexpresiv.

Doar două lucruri există în încăperea asta: o consolă în formă de potcoavă şi un scaun capitonat în mijlocul ei.

M-am aşezat astăzi pe scaunul acela, poate pentru ultima oară. Mi-am strâns centurile, mi-am pus căştile la urechi şi mi-am coborât vizorul. Am întins mâna spre comenzi şi le-am activat.

Iar cabina de control a dispărut.

Toată chestia asta se întâmplă cu ajutorul hologramelor, fireşte. *Ştiu* asta. Dar nu contează câtuşi de puţin atunci când stau pe scaunul acela. Pentru că atunci, din punctul meu de vedere, eu nu mă mai aflu înăuntru. Ci *afară,* în vid. Consola de comandă este tot acolo, la fel şi scaunul. Dar tot restul a dispărut. Iar întunericul chinuitor este pretutindeni; deasupra mea, sub mine, în jurul meu. Soarele care se întrezăreşte nu este decât o stea printre multe altele, toate cumplit de departe.

Aşa este întotdeauna. Aşa a fost şi astăzi. Când am apăsat butonul, m-am pomenit singur în univers – doar eu, stelele reci şi inelul. Inelul Stelar Cerberus.

Am văzut inelul ca şi cum m-aş fi aflat în afara lui şi îl priveam de undeva de sus. Este o structură cu adevărat mare. Dar văzut de acolo nu este nimic. Înghiţit de imensitate, nu mai este decât un fir subţire din argint, pierdut în întuneric.

Dar eu ştiu că nu este aşa. Inelul este uriaş. Locuinţa mea reprezintă doar un singur grad din cercul lui, cerc cu diametrul de peste o sută şaizeci de kilometri. Tot restul este ocupat de circuite electrice, scanere şi bănci de energie. Şi generatoare, generatoarele de nulspaţiu.

Inelul a amuţit sub mine. Cealaltă parte a lui se întindea în neant. Am atins un comutator de pe consolă. Mai jos, generatoarele de nulspaţiu s-au trezit la viaţă.

În centrul inelului se năştea o nouă stea.

La început, doar un punct în întuneric. Astăzi a fost verde, verde-aprins. Dar nu are mereu culoarea asta şi nu o are mult timp. Nulspaţiul are multe culori.

Dacă aş fi vrut, atunci aş fi putut să văd cealaltă parte a inelului. Radia din interior. Vii şi active, generatoarele de nulspaţiu revărsau spre interior cantităţi inimaginabile de energie, lărgind gaura existentă în spaţiu.

Gaura aceea era acolo de dinainte de Cerberus, de dinainte de apariţia omului. Oamenii au descoperit-o, din pură întâmplare, atunci când au ajuns pe Pluto. Şi au construit inelul în jurul ei. Mai târziu au descoperit şi alte găuri şi au construit alte inele stelare.

Dar găurile erau mici, prea mici. Însă puteau fi mărite. Temporar şi cu preţul unei cantităţi enorme de energie, puteau fi deschise foarte mult. Prin gaura aceea micuţă şi invizibilă din univers se pompa energie brută până când suprafaţa calmă a nulspaţiului se tulbura şi se zbuciuma şi astfel se forma vortexul nulspaţiu.

Aşa cum s-a întâmplat şi acum.

Steaua din centrul inelului s-a făcut mai mare şi plată. Era un disc care pulsa, nu un glob. Dar tot era cel

mai strălucitor lucru din ceruri. Şi se umfla vizibil. Din discul verde, rotativ, ieşeau suliţe portocalii, aidoma unor flăcări; apoi se retrăgeau, desfăşurând lujeri fumurii cu reflexe albastre. Stropi roşii dansau şi sclipeau printre cei verzi, creşteau şi se contopeau. Toate culorile începeau să se amestece.

Steaua aceea plată, multicoloră, rotativă şi-a dublat dimensiunile. Şi le-a mai dublat o dată. Şi încă o dată. Doar cu câteva minute mai devreme nici nu existase. Acum umplea inelul, trecea peste pereţii lui argintii, îi ardea cu energia ei teribilă. A început să se rotească mai repede, şi mai repede – vârtej în spaţiu, furtună violentă de flăcări şi lumină.

Acesta este vortexul. Vortexul nulspaţiu. Furtuna nu este furtună, iar urletele ei nu sunt urlete, pentru că în spaţiu nu există sunete.

Spre el s-a îndreptat nava stelară. La început semăna cu o stea în mişcare; apoi, mai repede decât puteau s-o urmărească ochii mei de om, a căpătat formă şi consistenţă. A devenit un glonţ argintiu prin întuneric, un glonţ tras asupra vortexului.

Ţinta era bună. Nava a ajuns foarte aproape de centrul inelului. Vârtejul de culori s-a închis peste ea.

Am activat comenzile. Vortexul a dispărut mai fulgerător decât apăruse. Dispăruse şi nava, desigur. Din nou am rămas singur, cu inelul şi cu stelele.

Când am atins un alt buton, a reapărut cabina albă şi goală. Şi mi-am desfăcut centurile. Mi le-am desfăcut poate pentru ultima oară.

Dar sper cumva să nu fie adevărat. Niciodată nu m-am gândit că îmi va lipsi ceva din locul acesta. Dar m-am înşelat.

Îmi vor lipsi navele stelare. Îmi vor lipsi momentele ca acela de astăzi.

Sper să mai fie câteva ocazii înainte să se termine

totul. Vreau să mai simt cum prind viaţă generatoarele de vortex sub mâinile mele. Şi vreau să mai văd cum freamătă şi clocoteşte vortexul în vreme ce eu plutesc singur printre stele. Cel puţin o ultimă dată. Înainte să plec.

23 iunie

Nava aceea stelară m-a pus pe gânduri. Mai mult decât în mod obişnuit.

E ciudat că am văzut atât de multe nave trecând prin vortex şi niciodată nu m-a bătut gândul să mă îmbarc pe una. Este o cu totul altă lume în cealaltă parte a nulspaţiului: A Doua Şansă, o planetă verde şi bogată a unei stele atât de îndepărtate încât astronomii încă nu sunt convinşi că ar face parte din galaxia noastră. Asta-i chestia nostimă cu găurile – nu ai de unde să ştii unde duc până nu treci prin ele.

În copilărie am citit mult despre călătoriile interstelare. Pe vremea aia, cei mai mulţi oameni nu credeau că ar fi posibile. Dar ceilalţi, cei care credeau, spuneau mereu că primul sistem pe care îl vom explora şi coloniza va fi Alpha Centauri. Pentru că se afla cel mai aproape de noi şi mai avea tot felul de avantaje. Cât de tare s-au înşelat. Coloniile noastre de acum orbitează în jurul unor sori pe care nici nu-i putem vedea. Şi, sincer, nu cred că vom ajunge *vreodată* pe Alpha Centauri.

Nu ştiu de ce, dar niciodată nu m-am gândit la colonii în termeni personali. Nici acum nu o fac. Eu am dat greş pe Pământ. Şi tot acolo trebuie să reuşesc acum. Pentru mine coloniile nu ar fi decât un alt refugiu.

Cum a fost şi Cerberus?

26 iunie

Navă astăzi. Deci cealaltă nu a fost ultima. Dar asta?

29 iunie

Ce-l poate împinge pe un om ca să se ofere voluntar pentru o slujbă ca asta? Ce-l poate face pe un om să dea fuga la un inel de argint aflat la zece milioane de kilometri dincolo de Pluto, doar ca să păzească o gaură din spaţiu? Ce-l poate face să dea la schimb patru ani din viaţă pentru singurătatea aceasta petrecută în întuneric?

Ce?

În primele zile şi eu mi-am pus întrebările astea. Dar nu le-am putut răspunde atunci. Acum cred că pot. Atunci am regretat amarnic impulsul nesăbuit care m-a adus aici. Acum cred că îl înţeleg.

Şi nu a fost chiar vorba despre un impuls. Am fugit la Cerberus. Am fugit. Am fugit ca să scap de singurătate.

Nu are nicio logică?

Ba are. Eu cunosc bine singurătatea. Singurătatea este laitmotivul vieţii mele. Sunt singur de când mă ştiu.

Însă există două feluri de singurătate.

Cei mai mulţi oameni nu-şi dau seama de diferenţă. Eu da. Le-am experimentat pe amândouă.

Se vorbeşte şi se scrie despre singurătatea oamenilor care se ocupă de inelele stelare. Acele faruri ale spaţiului… şi tot restul de vorbe frumoase. Şi au dreptate să spună că oamenii aceia sunt singuri.

Există momente aici, în Cerberus, când mi se pare că sunt singurul om din întregul univers. Şi că Pământul nu a fost decât un delir provocat de febră. Şi că oamenii pe care mi-i amintesc nu sunt decât creaţii ale minţii mele.

Există momente aici când nevoia de a sta de vorbă cu cineva este atât de mare că îmi vine să urlu. Şi urlu. Şi dau cu pumnii în pereţi. Există momente când plictiseala îmi intră pe sub piele şi simt că am ajuns în pragul nebuniei.

Dar mai există şi *alte* momente. Când vin navele stelare. Când ies să fac reparaţii. Sau când pur şi simplu stau în scaunul de comandă şi îmi imaginez că mă aflu afară, în întuneric, şi privesc stelele.

Sunt singur? Fireşte. Însă este o singurătate solemnă, meditativă, tragică. O singurătate cu tente de grandoare. O singurătate pe care omul o urăşte cu patimă – şi totuşi o iubeşte într-atât de mult că nu se poate sătura de ea.

Şi mai este şi celălalt fel de singurătate.

Pentru aceasta nu-ţi trebuie Inelul Stelar Cerberus. O poţi găsi oriunde pe Pământ. Eu ştiu. Eu am găsit-o. Am găsit-o oriunde mă duceam, am găsit-o în orice făceam.

Este singurătatea oamenilor care îşi sunt lor înşile prizonieri. Singurătatea oamenilor care au spus o vorbă nepotrivită de atât de multe ori că nu mai au acum curaj să spună nimic. Singurătatea pe care nu o aduce distanţa, ci teama.

Singurătatea oamenilor care se izolează în camere mobilate din oraşe aglomerate, pentru că nu au unde să se ducă şi cu cine să vorbească. Singurătatea bărbaţilor care intră în baruri ca să facă cunoştinţă cu cineva, doar ca să descopere că nu ştiu cum să înceapă o conversaţie şi, chiar dacă ar şti, nu îndrăznesc să o facă.

Nu există niciun fel de grandoare în acest tip de singurătate. Nu există scop şi nu există poezie. Este o singurătate golită de sens. Este tristă, sordidă şi patetică şi miroase a autocompătimire.

O, da, uneori doare să fii singur printre stele.

Dar mai mult doare să fii singur la o petrecere. Mult mai mult.

30 iunie

Am citit ce am scris *ieri.* Uite cine dă lecţii despre autocompătimire.

1 iulie

Am citit ce am scris ieri. Superficialitatea pe care o port ca pe o mască. După toţi aceşti patru ani, o parte din

mine tot se împotriveşte atunci când încerc să fiu sincer cu mine însumi. Iar asta nu e bine. Dacă vreau ca lucrurile să stea diferit de data aceasta, trebuie să mă înţeleg.

Aşa că de ce trebuie să mă ridiculizez atunci când recunosc că sunt singur şi vulnerabil? De ce trebuie să fac eforturi ca să admit că mi-a fost teamă de viaţă? Nimeni nu va citi ce scriu eu aici. Vorbesc de unul singur. Îmi vorbesc mie despre mine însumi.

Atunci de ce sunt unele lucruri pe care nu mă pot hotărî să le spun?

4 iulie

Azi nu a venit nicio navă inelară. Păcat. Pământul *nu* are artificii care să poată egala vortexul nulspaţiu şi eu am chef să sărbătoresc.

Dar de ce oare păstrez un calendar de pe Pământ în locul acesta, unde anii sunt lungi ca secolele, iar anotimpurile doar nişte amintiri neclare? Iulie nu se deosebeşte prin nimic de decembrie. Aşa că la ce bun să îl mai păstrez?

10 iulie

Azi-noapte am visat-o pe Karen. Şi acum nu mi-o mai pot scoate din cap.

Credeam că am uitat-o de mult. Oricum nu a fost decât o iluzie. Da, se poate spune că mă plăcea destul de mult. Poate chiar m-a iubit. La fel cum a iubit şi alţi şase tipi. Nu am însemnat ceva *special* pentru ea, iar ea nu şi-a dat niciodată seama cât de specială era pentru mine.

Nici cât de mult mi-am dorit să însemn ceva special pentru ea – cât de mult îmi doream să fiu special pentru cineva, undeva.

Aşa că am ales-o. Însă totul nu a fost decât o iluzie. Şi, în momentele mele mai raţionale, ştiam că aşa este. Nu aveam niciun drept să mă simt atât de rănit. Nu aveam

niciun drept asupra ei.

Dar, în reveriile mele, credeam că am. Şi am suferit. Deşi eu eram de vină, nu ea. Karen nu ar face niciodată rău cuiva în mod intenţionat. Pur şi simplu nu şi-a dat seama cât de sensibil eram.

Chiar şi în primii ani petrecuţi în locul acesta am continuat să visez. Am visat că se răzgândeşte. Am visat că mă aşteaptă. Et cetera.

Însă asta era doar o proiecţie a dorinţelor mele în vis. Şi s-a întâmplat înainte de a mă împăca cu mine însumi. Acum ştiu că nu mă aşteaptă. Nu are nevoie de mine. Nu a avut niciodată. Am fost doar un prieten.

Aşa că nu-mi prea face plăcere să o visez. Nu-mi face bine. Orice s-ar întâmpla, *nu* trebuie să o caut pe Karen când mă voi întoarce. Trebuie să îmi iau viaţa de la capăt şi să găsesc pe cineva care să aibă nevoie de mine. Şi nu voi găsi persoana aceea dacă voi încerca să mă strecor înapoi, în vechea mea viaţă.

18 iulie

A trecut o lună de când înlocuitorul meu a plecat de pe Pământ. *Charon* trebuie să fi ajuns deja în centură. Mai are două luni de drum.

23 iulie

Am început să am coşmaruri. Să mă ajute Dumnezeu.

Iarăşi visez Pământul. Şi pe Karen. Nu mă pot opri. În fiecare noapte se întâmplă acelaşi lucru.

Mi se pare ciudat să spun despre Karen că este un coşmar. Până acum a fost un vis. Un vis frumos, cu părul ei mătăsos şi lung, cu râsul ei, cu felul nostim în care zâmbea. Dar visele astea erau doar proiecţia dorinţelor mele. În visele astea Karen avea nevoie de mine şi mă dorea şi mă iubea.

Pe de altă parte, coşmarurile au sarcasmul

adevărului. Sunt toate la fel. Reluarea ultimei seri petrecute cu Karen.

Din punctul meu de vedere fusese o seară plăcută. Am mâncat la unul dintre restaurantele mele preferate şi apoi am fost la un spectacol. Am discutat despre o mulţime de lucruri. Şi am râs amândoi.

Numai că mai târziu, când am ajuns la ea acasă, mi-am dezvăluit adevăratele gânduri. Şi am încercat să-i spun ce înseamnă ea pentru mine. Îmi aduc aminte cât de penibil şi de idiot mă simţeam, cum mă chinuiam să dau cărţile pe faţă, cum mă împiedicam de propriile-mi cuvinte. Care mi-au ieşit exact pe dos.

Îmi aduc aminte cum s-a uitat atunci la mine. Într-un fel ciudat. Cum a încercat să mă aducă cu picioarele pe pământ.

Cu blândeţe. Întotdeauna era blândă. Şi am privit-o în ochi şi i-am ascultat glasul. Dar nu am descoperit acolo nici dragoste şi nici nevoie. Doar… doar milă. Aşa cred.

Milă pentru un dobitoc gângav care lăsase viaţa să treacă pe lângă el fără să se ostenească să o atingă. Dar nu pentru că nu ar fi vrut. Ci pentru că-i era teamă şi nu ştia cum să o facă. Ea dăduse peste dobitocul ăsta şi l-a iubit – în felul ei, pentru că ea iubea pe toată lumea. Şi a încercat să-l ajute, a încercat să-i insufle puţin din încrederea ei, puţin din curajul şi aplombul cu care ea înfrunta viaţa. Şi a reuşit într-o oarecare măsură.

Dar nu suficient. Dobitocului îi plăcea să-şi facă iluzii despre ziua când nu va mai fi singur. Şi atunci când Karen a vrut să-l ajute, el a crezut că fantezia lui a devenit realitate. Sau s-a amăgit crezând asta. Pentru că dobitocul a bănuit tot timpul care era adevărul, bineînţeles că a bănuit, dar s-a complăcut în minciună.

Iar atunci când a venit ziua în care nu a mai putut să mintă, încă mai era destul de vulnerabil ca să poată fi rănit cu uşurinţă. Nu era tipul de om ale cărui răni se

cicatrizează cu uşurinţă. Şi astfel nu a avut curajul să încerce să cunoască pe altcineva. Şi a fugit.

Sper să înceteze coşmarurile. Nu mai rezist aşa, noapte după noapte. Nu mai pot suporta să retrăiesc ora aceea din apartamentul lui Karen.

Am petrecut patru ani în locul acesta. M-am analizat cu severitate. Am schimbat ce nu mi-a plăcut la mine sau măcar am încercat să schimb. Am încercat să fac să-mi crească ţesutul de cicatrizare, ca să pot căpăta încrederea necesară pentru a face faţă respingerilor de care voi avea parte înainte de a găsi acceptarea. Dar mă cunosc prea bine şi ştiu că succesul a fost unul parţial. Vor fi mereu lucruri care mă vor răni, lucruri pe care nu le voi putea înfrunta niciodată aşa cum mi-aş dori.

Amintirea acelei ultime ore cu Karen se numără printre lucrurile acestea. Doamne, sper să înceteze coşmarurile.

26 *iulie*

Alte coşmaruri. Te rog, Karen. Te-am iubit. Lasă-mă în pace. Te rog.

29 iulie

Ieri a venit o navă inelară, slavă Domnului. Aveam nevoie de aşa ceva. Mi-a luat gândul de la Pământ, de la Karen. Şi azi-noapte, pentru prima oară după o săptămână, nu am mai avut coşmaruri. Am visat vortexul nulspaţiu. Îngrozitoarea furtună mută.

1 august

Au revenit coşmarurile. Nu doar cu Karen. Şi cu alte amintiri mai vechi. Infinit mai puţin însemnate, dar tot dureroase. Toate vorbele stupide pe care le-am spus, toate fetele pe care nu le-am cunoscut, toate lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată.

Urât. Urât. Trebuie să-mi spun mereu că nu mai sunt aşa. Că sunt altul. Unul născut aici, la zece milioane de kilometri depărtare de Pluto. Făcut din oţel şi stele şi nulspaţiu. Încrezător şi sigur pe sine. Şi căruia nu îi mai este teamă de viaţă.

Trecutul a rămas în urmă. Însă tot mai doare.

2 august

Navă astăzi. Coşmarurile continuă. La naiba.

3 august

Niciun coşmar azi-noapte. M-am odihnit bine după ce am deschis gaura pentru o navă în timpul zilei. (Zi? Noapte? Cuvinte care aici sunt lipsite de sens – dar continui să le scriu de parcă ar mai însemna ceva. Ăştia patru ani nu au reuşit să-mi scoată Pământul din sânge.) Poate că vortexul o sperie pe Karen. Dar niciodată nu am vrut să o sperii pe Karen înainte. În plus, nu ar trebui să am nevoie de ajutor ca să nu o mai visez.

13 august

A trecut o altă navă acum câteva nopţi. N-am visat nimic după aceea. E un tipar!

Mă lupt cu amintirile. Încerc să mă gândesc la alte lucruri de pe Pământ. Încerc să mă gândesc la momentele bune. Au fost multe, zău că au fost. Vor fi şi mai multe atunci când mă voi întoarce. O să am eu grijă de asta.

Coşmarurile sunt nişte tâmpenii. Nu le voi lăsa să mai continue. Atât de multe alte lucruri am împărţit cu Karen, atât de multe aş dori să-mi amintesc. De ce nu sunt în stare?

18 august

Charon mai are o lună de drum. Mă întreb cine o fi înlocuitorul meu. Mă întreb ce l-a împins pe *el* să-şi

dorească viaţa de aici?

Continuă visele despre Pământ. Nu. Mai bine le zic „visele despre Karen”. Ce fac? Acum îmi este frică să-i scriu şi numele?

2 august

Navă astăzi. După ce s-a terminat, am rămas afară şi m-am uitat la stele. Câteva ore. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

E frumos afară. Da, sunt singur. Dar ce singurătate! Doar eu şi universul. Cu stele la picioare şi risipite în jurul capului.

Fiecare este un soare. Însă tot reci mi se par. Tremur, pierdut în imensitatea locului. Şi mă întreb cum a fost creat şi ce semnificaţie are.

Înlocuitorul meu, oricine ar fi el, sper că va fi în stare să aprecieze ce este aici. Aşa cum merită să fie apreciat. Mulţi sunt aceia care nu pot sau nu vor. Sunt mulţi aceia care se plimbă în miez de noapte şi nu-şi ridică nici măcar o clipă ochii spre cer. Sper ca înlocuitorul meu să nu fie un asemenea om.

24 august

Când voi ajunge înapoi pe Pământ, am să o caut pe Karen. Trebuie. Cum să pretind că lucrurile vor sta altfel de data aceasta, dacă nu sunt capabil nici măcar să-mi fac curaj ca să o întâlnesc? Şi lucrurile vor sta cu siguranţă altfel. Aşa că *trebuie* să mă întâlnesc cu ea, ca să dovedesc că m-am schimbat. Că m-am schimbat cu adevărat.

25 august

Absurdităţile scrise ieri. Cum să mă confrunt cu Karen? Ce să-i spun? Aş reîncepe să mă amăgesc singur şi m-aş frige iarăşi. Nu. *Nu* trebuie să mă văd cu Karen. Nici măcar visele cu ea nu le suport.

30 august

În ultimul timp, am început să mă duc tot mai des în camera de comandă ca să pot ieşi afară. Nu vine nicio navă. Dar am descoperit că mi se estompează tot mai mult amintirile cu Pământul atunci când sunt afară.

Sunt din ce în ce mai convins că îmi va fi dor de Cerberus. Peste un an, când voi fi deja pe Pământ, mă voi uita la cerul nopţii şi îmi voi aduce aminte de strălucirea inelului în lumina stelelor. Ştiu că aşa va fi.

Şi vortexul. Îmi voi aminti şi vortexul şi felul cum se învolburau şi se amestecau culorile. În alt fel de fiecare dată.

Mare păcat că nu am fost niciodată amator de hologramе. Poţi face o avere pe Pământ cu o înregistrare a vortexului în timp ce se roteşte. Spectacolul de balet al vidului. Mă mir că nu s-a gândit nimeni. Poate că am să-i sugerez asta înlocuitorului meu. Ceva cu care să-şi umple timpul. Dacă îl interesează. Sper să-l intereseze. Pământul ar fi un loc mai bogat dacă ar aduce cineva o asemenea înregistrare.

Aş face-o eu însumi, dar nu am echipamentul potrivit şi nici nu am timp să-l modific pe cel existent.

4 septembrie

În ultima săptămână am fost zilnic afară. Şi n-am mai avut coşmaruri. Doar vise despre întuneric, împodobit în culorile nulspaţiului.

9 septembrie

Merg în continuare afară ca să mă îmbib de toate senzaţiile astea. Curând, foarte curând de fapt, nu voi mai avea parte de ele. Niciodată. Trebuie să memorez extazul şi minunea şi frumuseţea asta, ca să le pot păstra vii în minte atunci când mă voi întoarce pe Pământ.

10 septembrie

De multă vreme nu a mai trecut nicio navă. Înseamnă că s-a terminat? Am văzut-o pe ultima?

12 septembrie

Nicio navă astăzi. Dar m-am dus afară şi am activat generatoare şi am ascultat urletele vortexului.

De ce scriu mereu despre urletele şi zbieretele vortexului? În spaţiu nu există sunete. Nu aud nimic. Dar mă uit la el. Şi ştiu că urlă. Urlă.

Acesta este sunetul tăcerii. Dar nu acela pe care şi-l imaginează poeţii.

13 septembrie

Am urmărit vortexul şi astăzi, deşi nu a venit nicio navă.

Nu am mai făcut asta. Acum am făcut-o de două ori. Şi este interzis. Costurile consumului de energie sunt enorme, iar Cerberus trăieşte din energie. Aşa că de ce am făcut-o?

Este ca şi cum nu aş vrea să renunţ la vortex. Însă trebuie să o fac. Curând.

14 septembrie

Idiotule, idiotule, idiotule! Ce ai făcut? *Charon* e la mai puţin de o săptămână distanţă şi eu mă holbez la stele, de parcă acum le văd prima oară. Nici măcar nu m-am apucat să fac bagajele; şi trebuie să pun în ordine documentele pentru înlocuitorul meu; şi să-i las staţia curată. Idiot ce sunt! De ce pierd timpul scriind în *jurnalul* ăsta afurisit?

15 septembrie

Bagajele sunt aproape gata. Cu ocazia asta am

descoperit nişte lucruri bizare. Lucruri pe care am încercat să le ascund la început. Cum ar fi romanul meu. L-am scris în primele şase luni şi mi s-a părut că e nemaipomenit de bun. De-abia aşteptam să ajung pe Pământ, să-l vând şi să devin Scriitor. O, da, visuri. L-am recitit un an mai târziu. E o mare porcărie.

Şi am mai găsit şi o fotografie cu Karen.

16 septembrie

Astăzi m-am dus în camera de comandă cu o sticlă de scotch şi un pahar. Le-am pus pe consolă şi mi-am fixat centurile. Am închinat un pahar în cinstea întunericului, a stelelor şi a vortexului. Îmi va fi dor de ele.

17 septembrie

După calculele mele a mai rămas o zi. O singură zi. După aceea plec acasă, spre un nou început şi o nouă viaţă. Dacă voi avea curajul să o trăiesc.

18 septembrie

Aproape miezul nopţii. Nu e nici urmă de *Charon.* Ce s-a întâmplat?

Probabil că nimic. Programele astea nu sunt niciodată exacte. Uneori decalajul este de o săptămână. Atunci de ce să-mi fac griji? La dracu', şi eu am întârziat când am venit aici. Mă întreb la ce s-o fi gândit amărâtul pe care îl înlocuiam?

20 septembrie

Charon nu a sosit nici ieri. După ce m-am plictisit să-l mai aştept, am luat sticla de scotch şi m-am întors în camera de comandă. Şi m-am dus afară. Ca să mai toastez încă o dată în cinstea stelelor. Şi a vortexului. Am deşteptat vortexul şi l-am lăsat să ardă şi am băut în cinstea lui.

Am toastat cam mult. Am terminat sticla. Şi azi am o mahmureală atât de cumplită, încât cred că n-o să mai ajung înapoi pe Pământ.

Am făcut o tâmpenie foarte mare. Probabil că echipajul de pe *Charon* a văzut culorile vortexului. Dacă mă reclamă, o să mi se reţină o amendă colosală din banii care mă aşteaptă pe Pământ.

21 septembrie

Unde este *Charon?* A păţit ceva? Mai vine?

22 septembrie

M-am dus afară. Din nou.

Doamne, cât de frumos, cât de vast. Câtă singurătate. Obsedant este cuvântul pe care îl caut. Frumuseţea acestui loc este obsedantă. Uneori îmi spun că sunt prost să mă întorc. Să renunţ la eternitatea aceasta pentru o pizza, un futai şi o vorbă bună.

NU! Ce dracu' scriu eu aici! Nu. Am să mă întorc, normal că am să mă întorc. Am nevoie de Pământ, mi-este dor de Pământ, vreau să ajung pe Pământ. De data aceasta totul va fi altfel.

Şi voi găsi o altă Karen. Şi nu o s-o mai dau în bară.

23 septembrie

Sunt nebun. Doamne, cât de nebun sunt. La ce m-am putut gândi. Crezusem că m-am schimbat, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur. Îmi trece prin minte să rămân aici, să îmi prelungesc contractul. Dar nu vreau. Nu. Însă am impresia că încă îmi mai este teamă de viaţă, de Pământ, de toate.

Haide, *Charon,* grăbeşte-te. Vino până nu mă răzgândesc.

24 septembrie

Karen sau vortexul? Pământul sau eternitatea?

Cum mama dracului pot să mă *gândesc* la aşa ceva?

Karen! Pământul! Trebuie să am curaj, trebuie să risc, trebuie să înfrunt durerea, trebuie să simt gustul vieţii.

Eu nu sunt piatră. Şi nici insulă. Şi nici stea.

25 septembrie

Nici urmă de *Charon.* A întârziat o săptămână întreagă. Se întâmplă uneori. Dar nu foarte des. Va ajunge curând. Sunt convins.

30 septembrie

Tot nimic. În fiecare zi stau la pândă. În fiecare zi aştept. Îmi ascult scanerele şi merg repede afară să mă uit şi mă plimb nervos încolo şi-ncoace prin inel. Dar tot nimic. Niciodată nu s-a mai întâmplat să întârzie atât de mult. Ce s-a întâmplat?

3 octombrie

Navă astăzi. Însă nu *Charon.* Aşa am crezut la început, atunci când m-au avertizat scanerele de apropierea ei. Şi am ţipat atât de tare că era să trezesc vortexul. Apoi m-am uitat mai bine şi toată bucuria s-a risipit. Nava era mult prea mare şi venea drept spre inel, fără să reducă viteza.

Am mers afară şi i-am dat drumul. Şi am rămas afară multă vreme după aceea.

4 octombrie

Vreau să mă întorc acasă. Unde sunt oamenii ăştia? Nu înţeleg. Nu înţeleg.

Nu se poate să mă abandoneze aici. Nu se poate. Nu o vor face.

5 octombrie

Navă astăzi. Din nou o navă inelară. De-abia le aşteptam acum ceva timp. Acum le urăsc, pentru că niciuna dintre ele nu este *Charon.* Dar am lăsat-o şi pe asta să treacă.

7 octombrie

Mi-am desfăcut bagajele. E o prostie să stau cu ele făcute când nu ştiu dacă mai vine *Charon.* Sau când vine, dacă mai vine.

Eu mă mai uit după el. Îl aştept. Va veni. Sunt sigur. A fost doar întârziat pe undeva, atâta tot. Poate s-a întâmplat ceva neprevăzut în centură.

Sunt multe explicaţii.

Până când va veni, fac tot felul de lucruri prin inel. Nu am apucat să-l pregătesc pentru venirea înlocuitorului meu. Eram prea ocupat să mă uit la stele la vremea respectivă ca să fac ce ar fi trebuit să fac.

8 ianuarie (sau pe acolo)

Întuneric şi disperare.

Acum ştiu de ce nu a venit *Charon.* Nu este planificat. Calendarul era dat peste cap. Este luna ianuarie, nu octombrie. Sunt luni de când trăiesc aiurea. Ba chiar am sărbătorit şi Patru Iulie într-o altă zi.

Mi-am dat seama de asta ieri, când făceam treabă prin inel. Şi am vrut să mă asigur că toate funcţionează perfect. Pentru înlocuitorul meu.

Numai că nu va fi niciun înlocuitor.

Charon a venit acum trei luni. Şi eu – eu l-am distrus. Nebun. Nebunie. Eu am fost nebun, am fost bolnav. Şi mi-am dat seama când a fost prea târziu. Mi-am dat seama ce am făcut. Doamne, Dumnezeule! Am plâns şi am hohotit ore în şir.

Şi apoi am reglat calendarul de perete. Şi am uitat. Poate dinadins. Poate că nu suportam să îmi amintesc. Nu ştiu. Nu ştiu decât că am uitat.

Dar acum îmi amintesc. Acum îmi amintesc tot.

Scanerele mă anunţaseră atunci când *Charon* se apropia de inel. Iar eu eram afară şi îl aşteptam. Mă uitam după el. Încercam să îmi imprim în minte imaginea întunericului cu stele ca să mă ţină toată viaţa.

Charon a apărut din întunericul acela. Mi se părea că se mişcă prea încet în comparaţie cu navele inelare. Şi mi se părea că era atât de mic. Reprezenta salvarea mea, îl aducea pe înlocuitorul meu, dar părea atât de fragil şi stupid şi urât. Murdar. Îmi aducea aminte de Pământ.

Se îndrepta şovăielnic spre locul de andocare din zona locuibilă de pe Cerberus. Încet. Prea încet. Eu mă uitam la el. Şi, din senin, m-am întrebat ce anume aveam să le spun membrilor echipajului şi înlocuitorului meu. M-am întrebat ce vor crede despre mine. Şi am simţit o greutate în stomac.

Şi brusc n-am mai putut să suport nava aceea. Brusc, mi s-a făcut teamă de ea. Brusc, am început să o urăsc.

Aşa că am trezit vortexul.

O flamă roşie, cu limbi lungi şi galbene, tot mai lungi, din care ţâşneau fulgere verzi şi albastre. Unul a trecut pe lângă *Charon.* Şi nava s-a cutremurat.

Acum îmi spun că nu-mi dădeam seama ce fac.

Charon nu era blindată. Ştiam că nu va putea face faţă energiilor din vortex. Ştiam asta.

Atât de lent era *Charon.* Atât de iute era vortexul. Doar cât bate inima de două ori a durat până când vârtejul să atingă nava. La a treia bătaie o înghiţise deja.

Atât de repede a dispărut că nici acum nu ştiu dacă s-a topit sau dacă s-a făcut fărâme sau franjuri sau ghem. Nu ştiu decât că nu ar fi putut să supravieţuiască vortexului. Însă nu-i niciun strop de sânge pe inelul meu stelar.

Rămăşiţele ei sunt pe undeva în cealaltă parte a nulspaţiului. Dacă există rămăşiţe.

Inelul şi întunericul sunt neschimbate.

Din cauza asta mi-a fost atât de uşor să uit. Şi probabil că mi-am dorit-o foarte mult.

Şi acum? Ce fac eu *acum?* Va afla Pământul despre cele petrecute aici? Va mai veni un înlocuitor? Vreau să mă duc acasă. Karen, eu…

18 iunie

Înlocuitorul meu a plecat astăzi de pe Pământ.

Cel puţin aşa cred eu. Calendarul s-a stricat cumva şi nu mai sunt sigur de dată. Dar l-am reparat.

În orice caz, nu cred că decalajul să fi fost mai mare de câteva ore, pentru că altminteri mi-aş fi dat seama. Prin urmare, înlocuitorul meu este pe drum. Fireşte că vor mai trece cel puţin trei luni până va ajunge aici.

Dar bine măcar că vine.

Bayonne, New Jersey iulie, 1971

COMANDĂ PRIORITARĂ

Traducere din limba engleză Mihai-Dan Pavelescu

Amurgul pogora uşor peste Lacurile Alpine, în vreme ce Kabaraijian şi echipa sa reveniră dinspre peşteri. Era o după-amiază liniştită şi plăcută; umbrele înserării se contopeau cu verdele apelor, cu brizele dulci ale nopţii şi cu pălirea treptată a soarelui blând al lui Grotto. De la pupa şalupei, Kabaraijian privea amurgul şi-i asculta zgomotele ce răzbăteau peste toarcerea motorului.

Grotto era o planetă tăcută, totuşi zgomotele existau, dacă ştiai să asculţi. Kabaraijian ştia. Stătea rigid la pupă, o siluetă zveltă cu piele oacheşă, păr lung, negru şi ochi

căprui ce priveau visători. O mână subţire se odihnea pe genunchi; cealaltă fusese uitată pe capota motorului. Urechile lui ascultau bolborositul apei în siajul ambarcaţiunii, clipocitul vălurelelor ce unduiau la suprafaţă şi vântul legănând ramurile verzi ale copacilor de pe ţărmul apropiat. Ceva mai târziu, avea să audă şi zburătorii-nopţii, dar aceştia nu se înălţaseră deocamdată.

În şalupă se aflau patru inşi, dar numai Kabaraijian asculta sau auzea. Ceilalţi bărbaţi, mai voinici, cu chipuri palide şi ochi inexpresivi, trecuseră de mult de etapa auzului. Purtau salopetele cenuşii ale morţilor şi în ceafa fiecăruia se găsea implantat un cip. Uneori, când controlerul cadavrelor era activat, Kabaraijian putea asculta şi vedea cu urechile şi cu ochii lor. Era însă greu, foarte greu, şi nu merita efortul. Imaginile şi sunetele pe care un manipulator de cadavre le simţea prin intermediul echipei sale reprezentau ecouri palide ale senzaţiilor reale, adesea utile, însă niciodată plăcute.

Iar acum, amurgul răcoros de pe Grotto constituia o pauză bine-venită. De aceea, controlerul lui Kabaraijian fusese dezactivat, iar mintea bărbatului, detaşată de morţi, se odihnea relaxată în propriul ei trup. Şalupa înainta neabătută în lungul ţărmului şi gândurile lui Kabaraijian rătăceau leneşe atunci când se sinchisea să se gândească. În majoritatea timpului, prefera să stea pur şi simplu, să privească apa şi copacii şi să asculte. În timpul zilei, lucrase din greu cu echipa şi acum se simţea stors, golit. Gândirea – mai ales gândirea! – reprezenta un efort mai mare decât cel pe care accepta să-l facă. Prefera să contemple înserarea.

Fu o călătorie lungă şi tăcută peste două lacuri mari şi unul mic, printr-o peşteră şi, finalmente, în amontele unui râu îngust şi iute. Kabaraijian ambala motorul şi parcursul deveni mai zgomotos, în vreme ce ambarcaţiunea îşi croia drum împotriva curentului.

Noaptea se lăsase înainte ca el să ajungă la staţia riverană, o construcţie neregulată din piatră negru-albastră ridicată pe ţărm. Ferestrele birourilor continuau totuşi să strălucească, proiectând o lumină galbenă, voioasă.

Un chei lung din lemn de arbore-argintiu local se întindea pe o porţiune a râului, iar o duzină de şalupe identice cu cele ale lui Kabaraijian fuseseră deja amarate pentru noapte. Existau totuşi şi spaţii goale. Kabaraijian alese unul dintre ele şi-şi pilotă ambarcaţiunea într-acolo.

După ce asigură şalupa, strecură caseta sub un braţ şi sări pe chei. Mâna sa liberă se îndreptă către centură şi atinse controlerul. Umbre vagi ale unor percepţii îi plutiră în minte, dar Kabaraijian le împinse în lături şi trezi morţii cu o comandă neauzită. Cadavrele se ridicară, pe rând, şi ieşiră din şalupă. După aceea îl urmară pe Kabaraijian în staţie.

Munson aştepta în birou – un individ gras, şleampăt, cu păr sur, cute în jurul ochilor şi un aer patern. Stătea cu picioarele pe masă şi citea un roman. Când Kabaraijian intră, îi zâmbi, coborî picioarele şi lăsă volumul din mână, introducând cu atenţie un semn de carte.

— Salut, Matt, rosti el. De ce naiba vii întotdeauna ultimul?

— Pentru că de obicei plec primul, surâse Kabaraijian.

Era replica lui cea mai nouă. În fiecare seară, Munson îi punea aceeaşi întrebare şi se aştepta mereu să vină cu alt răspuns. Acum păru doar pe jumătate încântat de cel auzit.

Kabaraijian puse caseta pe masă şi o deschise.

— N-a fost o zi rea, comentă el. Patru pietre bune şi douăsprezece mai mici.

Munson luă câteva pietricele cenuşii din caseta metalică, capitonată, şi le studie. În forma aceea nu arătau deloc grozav, dar şlefuite şi faţetate aveau să fie cu totul

altceva: voylburi. Erau pietre preţioase fără scânteieri, însă aveau propria lor frumuseţe. Cele mai valoroase păreau cristale de ceaţă mişcătoare, pline de culori delicate, de taine şi visuri fragile.

Munson încuviinţă din cap şi aruncă pietricelele înapoi în casetă.

— Nu-i rău! întotdeauna faci treabă bună, Matt. Ştii unde să cauţi.

— Asta înseamnă să vii ultimul şi să nu te grăbeşti. Mă uit în jurul meu.

Celălalt strecură caseta sub masă şi se răsuci spre consola calculatorului, o inserţie de plastic alb în odaia lambrisată cu lemn. Trecu voylburile în inventar şi ridică ochii.

— Vrei să-ţi speli cadavrele?

Kabaraijian clătină din cap.

— Nu-n seara asta. Sunt obosit. O să le las aşa.

— Bine, zise Munson.

Se sculă şi deschise uşa dinapoia mesei sale. Kabaraijian îl urmă, iar cei trei bărbaţi morţi se luară după el. În spatele birourilor se aflau barăci lungi, cu acoperişuri scunde, conţinând doar şiruri de paturi din lemn. Majoritatea erau ocupate. Kabaraijian îşi conduse morţii spre trei paturi goale şi-i întinse pe ele. După aceea dezactiva controlerul. Ecourile din mintea sa dispărură şi cadavrele rămaseră nemişcate.

Reveni apoi cu Munson în birou şi mai flecăriră câteva minute. În cele din urmă, celălalt reveni la romanul său şi Kabaraijian ieşi în noaptea răcoroasă.

Îndărătul staţiei se găsea un şir de scutere aparţinând companiei, însă bărbatul le ignoră, preferând să umble zece minute pe jos, de la râu la aşezare. Merse cu pas relaxat şi egal pe drumul forestier, oprindu-se la răstimpuri pentru a îndepărta din cale lianele şi crengile joase. Întotdeauna era o plimbare plăcută. Nopţile erau

liniştite, brizele înmiresmate cu parfumurile fructelor din arbori şi la tot pasul răsunau cântecele zburătorilor-nopţii.

Aşezarea era mai mare, mai luminată şi mai zgomotoasă decât staţia riverană – o aglomerare de locuinţe, localuri şi prăvălii, construite alături de portul spaţial. Câteva erau făcute din lemn şi piatră, totuşi majoritatea coloniştilor se mulţumeau cu prefabricatele din plastic oferite gratuit de companie.

Kabaraijian străbătu străzile recent pavate, până la una dintre relativ puţinele construcţii din lemn. Deasupra uşii tavernei se afla o firmă masivă tot din lemn, dar lipsită de becuri electrice. Înăuntru, găsi lumânări, jilţuri masive, capitonate şi un foc adevărat, din buşteni. Era un loc tihnit, cel mai vechi local de pe Grotto, barul favorit al manipulatorilor de cadavre, al vânătorilor şi al personalului din staţia riverană.

Un răcnet puternic îl întâmpină când intră:

— Hei, Matt! Vin-aici!

Kabaraijian descoperi sursa glasului şi se apropie de masa din colţ, unde Ed Cochran răsucea între palme o halbă. Ca şi Kabaraijian, bărbatul purta uniforma alb-albastră a manipulatorilor de cadavre. Era înalt şi slab, cu un chip îngust, veşnic zâmbitor, şi o claie de păr blond-roşcat.

Satisfăcut, Kabaraijian se aşeză pe scaunul din faţa lui.

Cochran surâse.

— Vrei o bere? îl întrebă. Am putea împărţi o carafă.

— Nu, mulţumesc. În seara asta am chef de nişte vin. Ceva aromat, dulce şi gros.

— Cum a mers?

— Bine, ridică din umeri Kabaraijian. Patru pietre frumoase şi o duzină dintre cele mici. Munson mi-a oferit o evaluare bună. Mâine ar trebui să fie şi mai bine. Am găsit un locşor nou.

Se răsuci spre bar şi ridică braţul. Barmanul încuviinţă, iar vinul şi paharele apărură peste câteva minute.

Kabaraijian îşi umplu un pahar şi sorbi, în vreme ce Cochran povestea cum se descurcase el. Nu avusese o zi grozavă – doar şase pietre şi niciuna mare.

— Ar trebui să mergi mai departe, clătină din cap Kabaraijian. Peşterile din jur au fost destul de explorate, dar Lacurile Alpine acoperă suprafeţe întinse. Caută un loc nou.

— De ce să-mi mai bat capul? se încruntă celălalt. Oricum nu le ţin pentru mine. Ce câştigi în plus că te-omori cu alergătura?

Kabaraijian legănă încetişor paharul, rotind vinul din interior, şi-i privi adâncul rubiniu ca un vis.

— Sărmane Ed! vorbi el pe un ton jumătate trist, jumătate batjocoritor. Tu nu vezi decât oboseala. Grotto este o planetă frumoasă. Pe mine nu mă deranjează kilometrii suplimentari, dimpotrivă. Probabil că în timpul liber aş călători pe planetă dacă n-aş fi plătit să fac asta. Faptul că găsesc pietre mai mari şi că-mi cresc evaluările… ei bine, asta-i de acum un bonus.

Cochran zâmbi şi clătină din cap.

— Eşti nebun, Matt! spuse el cu afecţiune. Eşti singurul manipulator de cadavre din univers care ar fi fericit să fie plătit în peisaje.

Kabaraijian zâmbi şi el – o uşoară ridicare a colţurilor gurii.

— Eşti insensibil, zise pe un ton acuzator.

Cochran comandă altă halbă.

— Uite ce-i, Matt, trebuie să fii practic! Cum să nu, Grotto este minunată, dar n-o să rămâi aici toată viaţa.

Lăsă berea pe masă şi-şi ridică mâneca hainei, ca să-şi arate brăţara masivă. Aurul scânteie stins în lumina lumânărilor, iar safirele sclipiră cu focuri de un albastru-

întunecat.

— Cândva, gunoaiele astea erau valoroase… înainte de a se descoperi tehnologia de sintetizare a lor. Acelaşi lucru se va petrece şi cu voylburile. Ştii bine că aşa va fi. Deja se lucrează în direcţia asta. Să zicem că ţi-au mai rămas doi-trei ani. Şi după aceea? După aceea, nu vor mai avea nevoie de manipulatori de cadavre. Aşa că vei pleca, fără să fii mai bogat decât la venirea aici.

— Nu-i chiar aşa, zise Kabaraijian. Staţia plăteşte destul de bine şi evaluările mele n-au fost rele. Am economisit nişte bani. În plus, poate că nu voi pleca. Îmi place Grotto. Poate că voi rămâne şi mă voi alătura coloniştilor sau aşa ceva.

— Şi ce vei face? Agricultură? O să lucrezi într-un birou? Pe mine nu mă prosteşti, Matt! Eşti un manipulator de cadavre şi asta vei fi mereu. Iar peste doi ani, Grotto nu va mai avea nevoie de cadavre.

Kabaraijian oftă.

— Şi? întrebă el. Ce propui?

Cochran se aplecă spre el.

— Te-ai gândit la ceea ce ţi-am spus?

— Da, dar nu-mi sună bine. În primul rând, nu cred c-ai reuşi. Securitatea de la portul spaţial este strictă, tocmai pentru a opri contrabanda de voylburi. Şi, chiar dacă ai reuşi, eu nu doresc să particip la aşa ceva. Îmi pare rău, Ed…

— Eu cred că *ar merge,* rosti apăsat Cochran. Tipii de la portul spaţial sunt şi ei oameni… Pot fi ispitiţi. De ce să se aleagă compania cu toate voylburile, iar noi doar cu oboseala?

— Compania deţine concesiunea.

— Cum să nu! flutură Cochran din braţ. Şi ce dacă? Cine-i dă dreptul ăsta? Şi noi *meritǎm* câteva blestemăţii dintr-astea, pentru noi, câtă vreme mai au vreo valoare.

Kabaraijian suspină din nou şi-şi reumplu paharul.

— Uite ce-i, în privinţa asta sunt perfect de acord. Poate c-ar trebui să ne plătească mai mult sau să ne dea un procent din voylburi. Totuşi nu merită riscul. Dacă ne prind, ne vom pierde echipele *şi* vom fi evacuaţi. Nu vreau asta, Ed, şi n-o să risc. Grotto este prea bună pentru mine şi nu intenţionez să-i dau cu piciorul. Să ştii că unii ne consideră norocoşi. Majoritatea manipulatorilor de cadavre nu apucă niciodată să lucreze într-un loc ca Grotto. Ajung la liniile de asamblare de pe Skrakky ori în minele de pe New Pittsburgh. Eu am văzut locurile alea şi nu mă încântă. N-am de gând să risc să revin la *aşa ceva.*

Cochran ridică ochii implorator spre tavan şi îşi desfăcu braţele neajutorat.

— Eşti incorigibil, clătină el din cap, incorigibil!

Reveni după aceea la halba sa. Kabaraijian zâmbea.

Mulţumirea lui se risipi peste câteva minute, când Cochran se încordă pe neaşteptate şi se strâmbă peste masă.

— La dracu', mormăi el, uite-i pe Bartling! Ce naiba caută aici?

Kabaraijian se întoarse spre uşă, unde nou-venitul rămăsese locului, aşteptând să-şi acomodeze ochii cu semiîntunericul. Era un bărbat voinic, cu o alură sportivă, care ajunsese să se rotunjească odată cu trecerea anilor, afişând acum un pântece considerabil. Individul avea păr negru, cu câteva şuviţe albe, o barbă neagră şi ţepoasă şi purta o tunică multicoloră, la modă.

Alţi patru bărbaţi intraseră după el şi îl flancau. Erau mai tineri şi mai mătăhăloşi, cu chipuri dure şi muşchi impresionanţi. Gărzile de corp erau cât se putea de fireşti. Lui Lowell Bartling i se dusese vestea că-i detesta pe manipulatorii de cadavre, iar taverna era ticsită de aceştia.

Bartling îşi încrucişă braţele la piept şi îşi plimbă privirea prin încăpere. Rânjea. Începu să vorbească.

Nici n-apucă să termine primul cuvânt, că şi fu

întrerupt. Unul dintre cei aşezaţi în faţa tejghelei barului emise un sunet vulgar şi râse.

— Salve, Bartling! spuse el. Ce cauţi p-aici? Crezusem că nu te amesteci printre noi, drojdia societăţii.

Chipul lui Bartling se crispă, dar rânjetul îi rămase neschimbat.

— De obicei, n-o fac, dar mi-am rezervat plăcerea de a face personal acest anunţ.

— Pleci de pe Grotto! răcni cineva şi toţi cei de la bar izbucniră în hohote de râs.

— Să bem pentru chestia asta! adăugă altă voce.

— Nu, clătină din cap Bartling. Nu, amice, *voi* plecaţi! Privi în jur, savurând momentul. Mă bucur să vă anunţ că *Bartling Associates* tocmai a achiziţionat concesiunea voylburilor. La sfârşitul lunii preiau staţia riverană. Şi, evident, primul meu act va fi să renunţ la toţi manipulatorii de cadavre.

Brusc, încăperea se cufundă în tăcere, odată cu înţelegerea implicaţiilor afirmaţiei respective. Într-un colţ al localului, Cochran se ridică încet în picioare. Kabaraijian rămase aşezat, buimăcit.

— Nu poţi face una ca asta! se răsti Cochran belicos. Avem contracte!

Bartling se întoarse spre el.

— Contractele pot fi anulate, îi răspunse, şi asta se va şi întâmpla cu ele.

— Nemernicule! şuieră cineva.

Gărzile de corp se încordară.

— Ai grijă cum vorbeşti, minte-moartă! rosti unul dintre ei.

În toată încăperea, oamenii începuseră să se ridice de la mese.

Cochran era palid de furie.

— Lua-te-ar dracu’, Bartling! strigă el. Cine te crezi? N-ai niciun drept să ne alungi de pe planetă!

— Ba am toate drepturile, răspunse Bartling. Grotto este o planetă bună, curată şi frumoasă. Aici n-au ce căuta cei ca voi. A fost o greşeală să vă aducem şi am spus-o din capul locului. *Chestiile* alea cu care lucraţi contaminează aerul. Iar voi sunteţi încă şi mai răi. Lucraţi cu cadavrele *voluntar,* pentru bani. Mă dezgustaţi! Nu aparţineţi lui Grotto. Iar acum sunt în măsură să m-asigur c-o să plecaţi. Făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi: Minţi-moarte, adăugă el, scuipând cuvântul.

— Bartling, o să-ţi zbor creierii! răcni unul dintre manipulatori. Se auzi un vuiet general de aprobare. Câţiva bărbaţi porniră spre el.

Se opriră brusc, când Kabaraijian rosti încetişor:

— Nu, aşteptaţi!

De-abia ridicase tonul, dar atrăsese atenţia oamenilor furioşi. Străbătu mulţimea şi se opri în faţa lui Bartling, părând mult mai calm decât se simţea.

— Îţi dai seama, sper, vorbi el cu glas stăpânit şi raţional, că, fără cadavre, costurile de exploatare vor creşte, ceea ce va reduce profitul.

— Bineînţeles că-mi dau seama, aprobă celălalt. Sunt de acord să suport pierderea. Vom folosi *oameni* ca să extragem voylburile. Oricum, pietrele sunt prea frumoase pentru cadavre.

— O să pierzi banii de pomană.

— Nu cred. O să scap de cadavrele voastre puturoase.

Kabaraijian surâse tăios.

— Poate că de unele, dar nu de toate, domnule Bartling. Poate că ne poţi anula contractele, însă nu ne poţi alunga de pe Grotto. Eu, unul, refuz să plec.

— Atunci vei muri de foame.

— Nu-mi mai plânge şi tu de milă! O să-mi găsesc altă ocupaţie. Nu eşti stăpânul planetei. Şi o să-mi păstrez cadavrele. Morţii pot fi utilizaţi la multe treburi… Atât că,

deocamdată, nu ne-am gândit la toate posibilităţile.

Rânjetul lui Bartling se şterse brusc.

— Dacă rămâi, îl fixă pe manipulator cu o privire dură, îţi promit că-ţi va părea tare, tare rău!

— Chiar aşa? râse Kabaraijian. Ei bine, iar eu îţi promit că, în fiecare noapte, îmi voi trimite unul dintre morţi la tine acasă, după ce te-ai culcat, ca să se strâmbe la ferestre şi să scoată zgomote ciudate.

Râse din nou, mai sonor. Cochran i se alătură, apoi alţii. Curând, întregul local hohotea.

Bartling se înroşi la faţă, clocotind de furie. Venise aici ca să-şi bată joc de duşmanii săi, să-şi sărbătorească triumful, dar acum situaţia se inversase. Aceştia râdeau în faţa învingătorului, îşi băteau joc de el, lipsindu-i de satisfacţie. Rămase locului un minut lung, după care se răsuci şi ieşi mânios pe uşă. Gărzile de corp îl urmară.

Râsetele mai Continuară o vreme după plecarea lui, iar câţiva manipulatori îl bătură pe Kabaraijian pe spate, când reveni la masa lui. Cochran era şi el încântat.

— L-ai făcut praf, îi zise când se aşezară.

Kabaraijian însă nu mai zâmbea. Se lăsă greoi pe scaun şi întinse aproape imediat mâna spre paharul cu vin.

— Cum să nu, mormăi el printre sorbituri, cum să nu…

Cochran îl privi intrigat.

— Nu prea savurezi triumful.

— Nu! Kabaraijian îşi examină paharul. Nemernicul ăla m-a iritat şi m-a făcut să doresc să-i dau o lecţie. Mă-ntreb numai dacă voi putea… Ce *pot* face cadavrele pe Grotto?

Ochii i se plimbară prin taverna care, deodată, devenise foarte posomorâtă.

— Au început să conştientizeze, îi spuse lui Cochran. Fac prinsoare că toţi discută despre plecare.

Cochran încetase să mai surâdă.

— Unii dintre noi vor rămâne, replică el, nesigur. Putem face agricultură cu cadavrele… sau altceva.

— Nu cred, îl privi Kabaraijian. Roboţii sunt mult mai eficienţi în agricultură. Iar morţii sunt prea stângaci pentru orice, cu excepţia celor mai necalificate munci… sunt mult prea lenţi pentru vânătoare… Îşi mai turnă vin şi reflectă cu voce tare: Sunt buni pentru munca în ateliere sau pentru conducerea unei autocârtiţe în minerit, însă pe Grotto nu există aşa ceva. Pot extrage voylburi cu perforatoare, atât doar că Bartling ne scoate din domeniul ăsta de activitate.

Clătină din cap.

— Nu ştiu, Ed, continuă el. N-o să fie uşor. Ba chiar s-ar putea să fie imposibil. Având concesiunea voylburilor, Bartling este acum mai tare decât compania coloniştilor.

— Asta fusese şi ideea. Compania ne pune pe picioare, iar noi o cumpărăm pe măsură ce ne dezvoltăm.

— Adevărat, dar Bartling s-a dezvoltat mult mai rapid. Acum se poate realmente folosi de puterea pe care a dobândit-o. Nu m-ar surprinde dacă ar introduce un amendament prin care să interzică staţionarea cadavrelor pe planetă. Asta *chiar* că ne-ar sili să plecăm.

— Ar putea face aşa ceva? Cochran se enervase din nou şi tonul vocii i se ridică.

— Poate – dacă-l lăsăm. Mă-ntreb… zise Kabaraijian legănând gânditor paharul. Crezi că a bătut deja palma?

Cochran păru derutat.

— Păi… aşa a zis.

— Da, nici eu nu cred că s-ar fi lăudat, dacă nu s-ar fi întâmplat deja. Cu toate astea, sunt curios cum ar reacţiona compania dacă altcineva ar veni cu o ofertă mai bună.

— Cine?

— Poate că noi. Kabaraijian sorbi din vin şi urmă: Ne adunăm toţi manipulatorii şi punem la bătaie tot ce avem.

Ar trebui să fie o sumă frumuşică. Poate că am reuşi să cumpărăm noi înşine staţia riverană. Sau altceva – dacă Bartling a parafat afacerea cu voylburile. Este o idee…

— Nu cred, n-o să meargă! clătină din cap Cochran. Poate că tu ai ceva bani, Matt, dar eu n-am un sfanţ. Pe majoritatea i-am cheltuit aici. În plus, chiar dacă o parte dintre băieţi ar avea banii ăştia, n-ai putea să-i pui laolaltă…

— Poate că nu, dar merită să-ncerc. Organizarea împotriva lui Bartling este singura modalitate prin care vom fi capabili să ne menţinem pe Grotto, în cele din urmă.

Cochran îşi termină berea şi mai comandă una.

— Nici vorbă! Bartling este prea puternic. O să ţi-o tragă dacă-l deranjezi prea mult. Eu am o idee mai bună.

— Contrabanda cu voylburi, zâmbi Kabaraijian.

— Exact, încuviinţă celălalt. Poate că acum o să-mi reconsideri propunerea. Dacă Bartling o să ne alunge de pe planetă, cel puţin să luăm nişte voylburi cu noi. Asta ne-ar asigura, oriunde ne-am duce.

— Eşti incorigibil, clătină din cap Kabaraijian. Sunt gata să pun prinsoare că jumătate dintre manipulatorii de pe Grotto vor încerca acum acelaşi lucru. La plecarea noastră, securitatea portului spaţial va fi sporită. Te vor prinde, Ed, şi o să-ţi pierzi echipa, sau şi mai rău. Este posibil ca Bartling să încerce chiar să forţeze legislaţia morţilor şi să înceapă să exporte cadavre.

Cochran păru tulburat de idee. Manipulatorii aveau contacte prea frecvente cu morţii ca să fie încântaţi de ideea de a deveni unii dintre aceştia. Ei tindeau să se adune pe planete fără legislaţie a morţilor, unde delictele capitale continuau să fie pedepsite prin închisoare sau execuţii „curate”. Grotto era acum o planetă curată, însă legile se puteau schimba.

— Îmi pot pierde echipa oricum, zise Cochran. Dacă Bartling ne dă afară, va trebui să vând din cadavre ca să-

mi cumpăr biletul de plecare.

Kabaraijian zâmbi.

— În cel mai rău caz, mai ai o lună la dispoziţie şi există destule voylburi pe care să le găseşti. Ridică paharul. Hai noroc! Să bem pentru Grotto. Este o planetă frumoasă şi mai putem rămâne aici o vreme.

Cochran înălţă din umeri şi ciocni cu halba lui.

— Aşa-i, aprobă el, însă rânjetul nu-i ascundea îngrijorarea.

În dimineaţa următoare, Kabaraijian se prezentă devreme la staţie, pe când soarele lui Grotto se străduia să risipească pâclele râului. Şalupele goale erau amarate la chei, legănându-se în sus şi în jos în ceaţa care se destrăma cu iuţeală.

Ca întotdeauna, Munson se afla în birou. Alături de el se găsea, surprinzător, Cochran. Amândoi ridicară ochii când Kabaraijian intră în odaie.

— ’neaţa, Matt, vorbi grav Munson. Ed mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară. (Dintr-un motiv sau altul, astăzi îşi trăda vârsta mai mult ca oricând.) îmi pare rău. N-am ştiut.

Kabaraijian surâse.

— Nici nu mă gândisem că ai fi ştiut. Totuşi, *dacă* auzi ceva, dă-mi de ştire. Nu vrem să cedăm fără luptă. Se uită spre Cochran. Ce cauţi aici aşa de dimineaţă? De obicei, faci ochi abia la amiază.

— Aşa-i, rânji celălalt, dar acum m-am decis s-o iau devreme. Dacă vreau să-mi păstrez echipa, am nevoie de evaluări bune luna asta.

Munson scosese de sub masă două casete. Le întinse manipulatorilor şi aprobă din cap.

— Uşa din spate e deschisă, le spuse. Vă puteţi lua morţii oricând doriţi.

Kabaraijian porni să ocolească masa, dar Cochran îl prinse de braţ.

— Cred c-o să-ncerc spre est, zise el. Sunt pe-acolo nişte peşteri care încă n-au fost examinate cu atenţie. Tu unde mergi?

— Spre vest. Ţi-am spus c-am găsit un loc nou şi bun.

Cochran dădu din cap. Apoi merseră împreună în odaia din spate şi-şi activară controlerele. Cinci morţi coborâră din paturi şi-i urmară, târşâindu-şi picioarele. Înainte de plecare, Kabaraijian îi mulţumi lui Munson. Bătrânul îi spălase cadavrele şi le hrănise.

Când ajunseră la docuri, ceaţa se risipise aproape complet. Kabaraijian îşi sui echipa în şalupă şi se pregăti să pornească. Cochran însă îl opri, cu o expresie de stânjeneală pe chip.

— Ăăă… Matt, spuse el stând pe chei, locul ăla nou… despre care povesteai, este cu adevărat bun?

Kabaraijian încuviinţă din cap, ţinându-şi ochii întredeschişi. Soarele tocmai se ridicase deasupra vârfurilor copacilor şi proiecta o aură în jurul capului lui Cochran.

— Ai fi de acord să vin şi eu? întrebă Cochran plecându-şi privirea. Era o solicitare neobişnuită. Normal era ca fiecare manipulator să exploreze singur, să găsească şi să-şi exploateze propria peşteră de voylburi.

— Ştii, dacă a mai rămas doar o lună, probabil că n-o să poţi culege totul… dacă-i un loc atât de bun pe cât spui. Şi am nevoie de evaluări bune – am mare nevoie de ele!

Kabaraijian putea să-şi dea seama că nu-i venise uşor să-l roage. Îi zâmbi.

— Nicio problemă, îi spuse. Sunt destule, ia-ţi şalupa şi ţinte după mine.

Cochran aprobă din cap şi se sili să-i surâdă. Porni pe chei spre şalupa lui, urmat de morţi.

Călătoria în aval era mai uşoară decât cea în amonte şi mult mai rapidă. Kabaraijian ajunse repede la lac şi ambală motorul peste întinderea verde, scânteietoare,

ridicând o jerbă de stropi. Era o dimineaţă minunată, cu un soare puternic şi un vânticel înviorător, care biciuia apa, stârnind vălurele. În ciuda evenimentelor din seara anterioară, prospectorul se simţea voios. Acela era efectul planetei asupra sa. Într-un fel, atunci când se afla pe Lacurile Alpine avea impresia că-l poate învinge pe Bartling.

Se mai confruntau cu probleme similare şi pe alte planete. Bartling nu era singurul care-i ura pe manipulatori. Încă de la prima operaţie, când creierul unui om fusese extras din craniul său şi înlocuit cu sintecreierul unui mort, mulţi protestaseră, afirmând că practica era o perversiune, iar manipulatorii – nişte indivizi impuri şi păgâni. Se obişnuise cu prejudecata aceea; făcea parte din meseria lui. O mai învinsese şi înainte. Îl putea învinge şi acum pe Bartling.

Prima parte a drumului era cea mai rapidă. Şalupele traversară în goană două lacuri mari, trecând pe lângă maluri ticsite de arbori-argintii şi balansoare din care se revărsau liane. Apoi, însă, începură să încetinească, pe măsură ce lacurile se îngustau şi abundau în vegetaţie acvatică, iar ţinutul devenea mai sălbatic. Pe ţărmuri, arbori-argintii impunători şi balansoare stranii lăsau loc haosului de tufişuri dese, roşii şi negre, de măceşi, ca şi arborilor pitici şi contorsionaţi ce nu fuseseră încă botezaţi în vreun fel. Solul tot mai accidentat şi stâncos lăsă loc finalmente munţilor.

Apoi începură să treacă prin peşteri.

Acestea erau realmente de ordinul sutelor, perforând munţii ce înconjurau zona respectivă din toate părţile. Nu fuseseră niciodată cartate în întregime. Erau prea multe şi părea că se leagă toate între ele, alcătuind un labirint natural incredibil de complex. Majoritatea erau pe jumătate inundate; fuseseră săpate în roca moale a muntelui de pâraiele şi râurile ce continuau să le străbată.

Un străin se putea rătăci cu uşurinţă în aceste peşteri, dar străinii nu veneau niciodată aici. Iar manipulatorii de cadavre nu se rătăceau niciodată. Era tărâmul lor. Aici aşteptau voylburile, în mantii de piatră şi beznă.

Toate şalupele erau echipate cu proiectoare. Kabaraijian îl aprinse pe al său de îndată ce pătrunse în prima peşteră şi încetini. Urmându-l îndeaproape, Cochran procedă la fel. Canalele ce străbăteau peşterile erau puţin adânci şi nu merita să rişti să-ţi distrugi fundul ambarcaţiunii.

La început, canalul era îngust, iar pereţii umezi şi sclipitori de piatră moale, verzuie păreau să-i apese din ambele părţi. Treptat însă pereţii se îndepărtară, în vreme ce curentul purtă şalupele într-o uriaşă sală subterană. Caverna era la fel de mare ca portul spaţial, plafonul fiind invizibil în semiîntunericul de deasupra. Nu după mult timp, pereţii dispărură în beznă, iar ambarcaţiunile călătoriră ca două emisfere micuţe de lumină pe suprafaţa aproape nemişcată a unui lac rece şi negru.

Apoi, în faţa lor, pereţii reapărură. De data aceasta, în loc de un singur coridor se zăreau mai multe. Curentul săpase o intrare şi cel puţin şase ieşiri.

Kabaraijian cunoştea peştera. Fără ezitare, conduse şalupa în coridorul cel mai larg, din extrema dreaptă. Cochran îl urmă, ţinându-se în siajul său. Aici exista o pantă descendentă şi ambarcaţiunile reîncepură să-şi mărească viteza.

— Atenţie! avertiză Kabaraijian la un moment dat. Plafonul coboară!

Cochran flutură braţul în semn de înţelegere.

Avertismentul venise aproape în ultima clipă. În vreme ce pereţii se depărtau treptat, plafonul stâncos de deasupra lor se apropia întruna, lăsând iluzia că nivelul apei se ridica. Kabaraijian îşi aminti cum transpirase prima

dată când intrase aici; şalupa mergea prea rapid şi se temuse că avea să se ciocnească de tavan.

Fusese însă o spaimă lipsită de temei. Tavanul coborî destul de mult ca să le atingă capetele, după care porni să se înalţe la un nivel decent; între timp, canalul se lărgi şi mai mult, iar în lungul fiecărui perete apărură bancuri de nisip moale.

În cele din urmă, coridorul se ramifică şi, de data aceasta, Kabaraijian alese varianta din stânga. Era mică, întunecată şi îngustă, şalupa de-abia având loc să se strecoare. Nu era totuşi lungă şi, după câteva zeci de metri, îi scoase într-o a doua cavernă uriaşă.

O traversară iute şi pătrunseră în geamăna ei, pe sub o arcadă grotescă de piatră. Urmă apoi un alt coridor întortocheat, alte ramificaţii şi coturi. Kabaraijian le parcurse calm, aproape fără să gândească, de-abia *având nevoie* să gândească. Acestea erau peşterile sale; secţiunea aceasta din subteranele muntelui reprezenta domeniul lui, unde lucrase luni întregi. Ştia încotro se îndrepta. Şi, în cele din urmă, ajunseră la destinaţie.

Sala era vastă şi spectrală. Hăt deasupra apei puţin adânci, plafonul fusese erodat şi lumina pătrundea prin trei spărturi mari, scăldând caverna într-o strălucire verzui-întunecată, reflectându-se din pereţii verde-palid şi din suprafaţa întinsă a lacului.

Şalupele ieşiră dintr-o fisură îngustă a peretelui peşterii, purtate de curenţii reci şi întunecaţi. Atingând lumina, apa devenea ca de smarald, încălzindu-se şi reducându-şi viteza. Ambarcaţiunile încetiniră şi înaintară fără grabă spre plajele de nisip alb ce tiveau interiorul grotei.

Kabaraijian se apropie de una dintre plaje şi sări în apă, trăgând şalupa pe nisip. Cochran îi urmă exemplul şi rămaseră unul lângă celălalt, după ce ambele ambarcaţiuni se aflau în siguranţă.

— Mda, făcu Cochran privind în jur. E frumos. Normal, de altfel. Tu eşti ăla care-şi găseşte un loc frumos în care să lucreze, în vreme ce noi, restul, stăm până la genunchi în apă şi ne chinuim cu proiectoarele.

— L-am descoperit ieri, zâmbi Kabaraijian. E absolut neatins. Uite, îi arătă peretele, de-abia am început.

În jurul zonei unde lucrase, bolovanii alcătuiau un semicerc aproximativ, iar din perete lipsea o porţiune. Cu toate acestea, acea mare parte a lui era neatinsă, întinzându-se în ambele părţi, ca o perdea verde sclipitoare.

— Eşti sigur că nimeni nu mai ştie de locul ăsta? întrebă Cochran.

— Aproape sigur. De ce?

Celălalt ridică din umeri.

— Când treceam prin peşteri, am fost gata să jur c-am auzit înapoia noastră un motor de şalupă.

— Probabil ecoul, zise Kabaraijian. Privi către şalupa sa. Oricum, e timpul să-ncepem treaba.

Îşi activă controlerul şi cele trei siluete imobile din ambarcaţiune începură să se mişte.

Bărbatul rămase pe nisip, nemişcat, privindu-le. În timp ce le observa, undeva în adâncul minţii se vedea pe sine prin ochii lor. Morţii se ridicară rigizi; doi coborâră pe nisip. Al treilea se apropie de lada de la provă şi porni să descarce echipamentul: perforatoare, târnăcoape şi lopeţi. Apoi, cu braţele pline, coborî şi el din şalupă şi se alătură celorlalţi.

Desigur, în realitate, niciunul dintre ei nu se mişca din voinţă proprie. Totul îl făcea Kabaraijian. El le acţiona picioarele, el le întindea braţele şi strângea degetele. Comenzile lui, preluate de controler şi amplificate de sintecreier, confereau viaţă acestor corpuri. Sintecreierele asigurau desfăşurarea funcţiilor automate, însă manipulatorul asigura voinţa cadavrelor.

Nu era uşor şi era departe de a fi perfect. Percepţiile primite de manipulator erau rareori utile; în majoritatea cazurilor, el trebuia să-şi supravegheze cadavrele ca să ştie ce făceau. Mânuirea lor era arareori graţioasă; morţii se mişcau încet şi stângaci, neavând capacitatea de a executa acţiuni de precizie. Un cadavru putea lovi cu târnăcopul, însă nici cel mai bun manipulator n-ar fi reuşit să facă un mort să coasă un nasture ori să vorbească.

Un manipulator nepriceput de-abia putea mişca un cadavru. Pentru dirijarea chiar şi a unui singur mort era necesară o coordonare, dacă, la rândul său, manipulatorul se ocupa şi cu altceva. Trebuia să separe comenzile adresate cadavrului de cele către propriii săi muşchi. Majoritatea reuşeau acest lucru, însă dificultatea sporea odată cu numărul membrilor echipei. Recordul pentru un singur manipulator era de douăzeci şi şase de cadavre, dar *tot* ceea ce făcuse respectivul fusese să le pună să mărşăluiască în coloană. Când morţii nu executau toţi aceeaşi acţiune, munca manipulatorului devenea extrem de complexă.

Kabaraijian avea o echipă de trei – toţi morţi excelenţi, cadavre în stare foarte bună. Fuseseră bărbaţi zdraveni şi încă erau; Kabaraijian plătea taxe suplimentare pentru hrană, ca să-i ţină în formă. Unul avea părul negru şi o cicatrice pe un obraz, altul era blond, tânăr şi pistruiat, iar al treilea avea părul împletit în codiţe castanii. Altfel, erau interşanjabili; toţi aveau cam aceeaşi înălţime, greutate şi constituţie. Cadavrele n-au personalitate. O pierd odată cu mintea.

Echipa lui Cochran, care cobora acum pe nisip, ascultând ordinele bărbatului, era mai puţin impresionantă. Formată numai din doi morţi, nu avea niciun specimen de gradul întâi. Primul cadavru era destul de voinic, cu umeri laţi şi muşchi ce-i jucau sub piele. Avea însă picioare subţiri ca scobitorile, se împleticea adesea şi

umbla chiar mai lent decât cadavrele obişnuite. Al doilea mort avea vârstă mijlocie, era chel, slab şi părea debil. Amândoi erau murdari. Cochran nu considera că echipa trebuia îngrijită, aşa cum o făcea Kabaraijian. Era un obicei prost. Cochran începuse ca manipulator lucrând cu cadavrele altcuiva; îngrijirea nu făcuse parte din îndatoririle sale.

Membrii echipei lui Kabaraijian se aplecară şi luară câte un sfredel din maldărul de echipament de pe nisip. Apoi, dispuşi în linie, avansară spre peretele peşterii. Burghiele perforară zumzăind găuri în roca poroasă şi din fiecare gaură se născu şi crescu o reţea de fisuri subţiri, în zigzag.

Cadavrele sfredeliră la unison, până ce burghiele se afundară aproape până la mâner şi fisurile căpătară lăţimea unui deget. Apoi, toţi ca unul, retraseră burghiele şi le abandonară în favoarea târnăcoapelor. Ritmul muncii deveni mai lent. Fisură cu fisură, cadavrele atacară peretele, îndepărtând cu atenţie un strat de piatră verzuie. Ridicau târnăcoapele încet, dar loviturile erau teribil de puternice, neobosite, fără pauze. Erau incapabili să simtă durerea – oasele lor de-abia percepeau şocurile impactului.

Morţii făceau toată treaba. Kabaraijian stătea înapoia lor – o statuie zveltă şi întunecată pe nisip, cu mâinile în şolduri şi ochii pe jumătate închişi. Nu făcea nimic altceva decât să privească.

Şi totuşi el făcea totul. Kabaraijian *era* cadavrele; cadavrele erau Kabaraijian. El era un om cu patru corpuri şi mâna lui dirija fiecare lovitură, cu toate că nu atingea nicio unealtă.

La cincisprezece metri mai departe, Cochran şi echipa sa începuseră de asemenea munca. Kabaraijian de-abia era conştient de prezenţa lor, deşi le putea auzi zumzetul perforatoarelor şi bubuiturile târnăcoapelor. Mintea îi era alături de cadavrele sale, spărgând peretele,

atent la orice pată cenuşie care putea fi nodului unei voylburi. Era o muncă istovitoare, care necesita concentrare şi încordare, o muncă pe muchie de cuţit. O muncă pe care numai echipele de cadavre o puteau executa cu eficienţă reală.

Cu câţiva ani în urmă, când fusese descoperită Grotto, cu peşterile sale, se încercaseră şi alte metode. Primii colonişti căutaseră voylburile cu autocârtiţele, pulverizatoare de rocă asemănătoare unor tractoare ce puteau mesteca munţi întregi. Problema era că mestecau şi voylburile fragile, îngropate adânc, care, de multe ori, erau recunoscute prea târziu. Compania ajunsese la concluzia că munca manuală atentă reprezenta unica modalitate de a stopa distrugerea sau stricarea unui număr prea mare de pietre. Iar cadavrele erau lucrătorii cei mai ieftini de pe piaţă.

Acum aceşti lucrători erau ocupaţi, încordaţi şi asudaţi; echipa îndepărta succesiv straturile de piatră de pe perete. Clivajul natural al rocii era vertical, ceea ce constituia un avantaj. Găseşti o fisură, introduci forţat vârful târnăcopului, te laşi pe spate, tragi şi, cu o pocnitură, desprinzi o felie de rocă. Apoi cauţi altă fisură şi reîncepi.

Kabaraijian privi neclintit cum peretele se prăbuşi, iar mormanul de piatră verde se adună în jurul picioarelor morţilor săi. Doar ochii i se mişcau, neobosiţi, înainte şi înapoi peste suprafaţa rocii, în încercarea de a zări voylburile, dar fără să găsească ceva. Finalmente, retrase cadavrele şi se apropie de perete. Îl atinse, îşi trecu palma peste stâncă şi se încruntă. Echipa dezgolise fără succes un strat întreg de piatră.

Nu era totuşi ceva neobişnuit, nici chiar în peşterile cele mai bune. Manipulatorul reveni la mal şi-şi retrimise echipa la muncă. Lucrătorii ridicară sfredelele şi atacară din nou peretele.

Pe neaşteptate, Kabaraijian fu conştient de faptul că înapoia sa se afla Cochran, spunând ceva. Nu distingea însă nimic. Nu-i uşor să fii atent la spusele altuia, când dirijezi trei morţi. O parte a minţii sale izbuti să se detaşeze şi ascultă.

Cochran începuse să repete. Ştia că atenţia unui manipulator care lucrează este concentrată asupra echipei sale.

— Matt, fii atent! Cred c-am auzit ceva. Slab, dar am auzit. Mi s-a părut c-ar fi altă şalupă.

Problema era una serioasă. Kabaraijian îşi îndepărtă mintea de la morţi şi se întoarse ca să-i ofere lui Cochran întreaga sa atenţie. Cele trei perforatoare amuţiră pe rând şi, brusc, în jurul lor răsună clipocitul slab al apei pe malul nisipos.

— O şalupă?

Cochran încuviinţă din cap.

— Eşti sigur?

— Nu sută-n sută. Mi s-a *părut* c-am auzit. La fel ca mai devreme, când am venit încoace.

— Nu ştiu, clătină din cap Kabaraijian. Nu mi se pare foarte probabil. De ce ne-ar fi urmărit cineva? Voylburi sunt peste tot, dacă te străduieşti să le cauţi.

— Aşa-i. Totuşi, am auzit ceva şi m-am gândit c-ar trebui să-ţi spun.

— În regulă, aprobă Kabaraijian. Mi-ai spus. Dacă apare cineva, o să-i arăt o secţiune a peretelui şi n-are decât să caute acolo.

— Bine, zise Cochran, dar, cumva, nu părea defel mulţumit. Ochii i se plimbau de colo-colo, agitaţi. Se răsuci şi porni pe nisip, spre peretele în faţa căruia îl aşteptau încremenite cadavrele.

Kabaraijian se întoarse către echipa sa, care reînvie. Sfredelele începură să bâzâie şi alte fisuri se lăţiră pe suprafaţa rocii. Apoi, când deveniră îndeajuns de mari,

târnăcoapele înlocuiră burghiele şi îndepărtară alt strat de piatră.

De data aceasta, înapoia lui exista ceva.

Cadavrele stăteau afundate până la glezne în aşchii de piatră, când Kabaraijian o zări: o bucată cenuşie de mărimea unui pumn, încastrată în verdele înconjurător. Se încordă şi cadavrele încremeniră cu târnăcoapele ridicate. Kabaraijian le ocoli şi studie nodului voylburii.

Era o minunăţie; întrecea de două ori cea mai mare piatră care fusese găsită vreodată. Chiar şi ciobită, ar fi valorat o avere. Dacă însă ar fi putut s-o desprindă intactă, evaluarea ar fi stabilit un record. Era sigur în privinţa asta. Ar fi fost prelucrată ca o singură piatră. Parcă o vedea în faţa ochilor. Un ou de ceaţă cristalină, fumuriu şi misterios, cu văluri de ceaţă acoperind culori pe jumătate estompate.

O evaluă în gând şi surâse. Atinse uşor nodului şi se întoarse, ca să-l strige pe Cochran.

Întoarcerea îi salvă viaţa.

Târnăcopul vâjâi prin aer, trecând prin locul în care fusese capul lui şi izbi cu o forţă teribilă în perete, chiar lângă voylbură. Scântei şi aşchii de piatră zburară în toate direcţiile. Kabaraijian rămase înlemnit. Cadavrul ridică târnăcopul deasupra capului pentru următoarea lovitură.

Kabaraijian izbuti să se desprindă din paralizie şi se clătină. Târnăcopul se abătu în jos. Nu spre perete, ci spre el.

Bărbatul se mişcă, în ultima clipă, azvârlindu-se în lateral. Lovitura îl rată cu câţiva centimetri, iar manipulatorul aterizâ în nisip şi se ridică iute în picioare. Ghemuindu-se uşor, începu să se retragă.

Cadavrul avansa spre el, cu târnăcopul ridicat deasupra capului.

Kabaraijian de-abia putea gândi. Nu înţelegea. Cadavrul care-l atacase era brunet şi cu cicatrice, cadavrul *lui.*

Mortul se mişca încet. Kabaraijian păstră o distanţă sigură. Apoi întoarse capul şi privi îndărăt. Ceilalţi doi morţi ai săi avansau din celelalte direcţii. Unul ţinea în mâini un târnăcop. Celălalt avea un perforator.

I se puse un nod imens în gât şi încremeni. Cercul de cadavre se strânse în jurul lui. Omul urlă.

Ceva mai departe, pe plajă, Cochran privea spre el. Făcu un pas spre Kabaraijian. Dinapoia lui, se zări o mişcare neclară – ceva înălţându-se şi coborând – urmată de o bufnitură surdă. Cochran se răsuci sub lovitură şi căzu cu faţa în nisip. Nu se mai ridică. Apoi cadavrul său cu mers împleticit rămase lângă el, cu târnăcopul în mână; lovi o dată şi încă o dată. Celălalt cadavru pornise spre Kabaraijian.

Ecourile urletului nu se stinseseră încă, dar acum Kabaraijian tăcea. Se uită la Cochran, care zăcea nemişcat, şi acţionă brusc, azvârlindu-se spre mortul brunet. Târnăcopul coborî ucigaş, dar stângaci. Kabaraijian îl evită. Îl placă pe brunet şi amândoi căzură pe nisip. Cadavrul se sculă mult mai încet. Până ce o făcu, Kabaraijian se afla înapoia lui.

Manipulatorul se retrase încet, pas cu pas. Acum propria sa echipă se afla în faţa lui, împleticindu-se spre el cu armele ridicate. Era un spectacol care-i dădea fiori. Cadavrele continuau să înainteze şi braţele li se mişcau. Ochii lor însă erau inexpresivi, iar feţele, moarte – *MOARTE!* Pentru prima dată, Kabaraijian înţelese oroarea pe care o simţeau unii în prezenţa morţilor.

Privi peste umăr. Cadavrele lui Cochran veneau spre el, înarmate. Cochran nu se sculase. Zăcea cu faţa în nisip şi valurile îi loveau încetişor cizmele.

În scurtul moment de răgaz pe care-l avea la dispoziţie, mintea sa reîncepu să funcţioneze. Bărbatul duse mâna la centură. Controlerul era activat; îl simţea călduţ şi bâzâind. Îl testă. Îşi proiectă gândurile spre

cadavrele sale, *în* ele. Le porunci să se oprească, să-şi arunce sculele, să încremenească.

Ele Continuară să avanseze.

Kabaraijian se cutremură. Controlerul funcţiona; putea percepe ecourile în mintea lui. Dintr-un motiv sau altul însă cadavrele nu răspundeau. Simţi cum îngheaţă.

Şi îngheţă realmente, când înţelegerea îl lovi ca un duş de apă glacială. Nici cadavrele lui Cochran nu răspunseseră. Ambele echipe se întorseseră împotriva manipulatorilor lor.

Comandă prioritară!

Auzise de aşa ceva. Nu văzuse însă niciuna în desfăşurare, şi nici nu visase că ar putea vedea. Telecomenzile de prioritate erau obiecte de contrabandă foarte scumpe şi, în primul rând, absolut ilegale pe toate planetele pe care se legiferase manipularea cadavrelor.

Iar acum, se confrunta cu una. Cineva dorise să-l ucidă. Cineva încerca să-l ucidă. Folosind o telecomandă de prioritate, utiliza împotriva lui propriile sale cadavre.

Se azvârli mental asupra morţilor, luptându-se să reia controlul, străduindu-se să îndepărteze ceea ce-i dirija. Nu avea însă cu ce să se lupte. Pur şi simplu, cadavrele refuzau să răspundă.

Kabaraijian se aplecă şi ridică de pe nisip un perforator.

Se îndreptă repede şi se răsuci pentru a înfrunta cadavrele lui Cochran. Cel mai voinic dintre ele, cel cu picioare subţiri, se apropie, lovind cu târnăcopul. Kabaraijian pară cu perforatorul, ridicându-l ca o pavăză. Mortul izbi din nou.

Kabaraijian porni perforatorul şi-l înfipse în abdomenul cadavrului. Urmă o secundă oribilă, cu sânge ţâşnind şi carne sfâşiată. Scena ar fi trebuit să continue printr-un ţipăt şi o agonie. Bineînţeles, nu se întâmplă aşa.

Iar târnăcopul se abătu oricum în jos.

Contraatacul lui Kabaraijian dezechilibrase cadavrul şi lovitura acestuia nu-l nimeri, totuşi îi spintecă tunica pe piept, rupând-o pe jumătate şi trasându-i o urmă însângerată de la umăr la stomac. Clătinându-se, bărbatul se rezemă cu spatele de perete, lipsit de apărare.

Cadavrul se apropie, ridicând din nou târnăcopul, cu ochii goi. Perforatorul îi rămăsese înfipt în abdomen, bâzâind şi funcţionând, iar sângele se revărsa în jeturi roşii. Cu toate acestea, continua să umble.

„Nu simte durerea", se gândi Kabaraijian cu acel colţişor al minţii sale care nu încremenise de spaimă. Rana nu era imediat fatală şi cadavrul n-o putea simţi. Avea să sângereze până cădea, fără s-o ştie, fără să-i pese. N-avea să se oprească decât atunci când nu se va mai putea clinti. *Nu simţea durerea!*

Cadavrul ajunsese aproape lângă el. Kabaraijian se azvârli pe nisip, înhăţă un bolovan şi se rostogoli.

Morţii sunt lenţi, foarte lenţi; decalajul între comandă şi gest este mare. Lovitura sosi târziu şi alături. Kabaraijian se rostogoli în picioarele cadavrului şi-l răsturnă. Apoi se ridică deasupra lui, cu bolovanul în pumn, izbindu-i în ţeastă, o dată şi încă o dată, spărgând osul până la sintecreier.

În cele din urmă, cadavrul nu se mai clinti. Însă ceilalţi ajunseseră la el. Două târnăcoape se înălţară aproape simultan. Unul dintre ele rată complet ţinta. Celălalt însă îi smulse o bucăţică din umăr.

Kabaraijian prinse al doilea târnăcop şi-l răsuci, luptându-se să-l oprească şi pierzând. Cadavrele erau mult mai puternice decât el. Mortul îşi eliberă târnăcopul şi-l înălţă, pentru o nouă tentativă.

Bărbatul se ridică în picioare, izbindu-se cu umărul în cadavru şi răsturnându-l. Ceilalţi morţi îl atacară, căutând să-l prindă. El nu rămase să se lupte. O luă la fugă. Cadavrele porniră în urmărire, lente şi stângace, dar

cumva terifiante.

Kabaraijian ajunse la şalupă, o prinse cu ambele mâini şi împinse. Ambarcaţiunea lunecă greu peste nisip. Împinse din nou şi acum alunecă mai uşor. Era scăldat de sudoare şi sânge, respira gâfâit, sacadat, însă continua să împingă. Umărul îi pulsa cumplit, trimiţându-i în întregul corp valuri de durere. Îl ignoră, rezemându-i de bordul şalupei şi, în cele din urmă, izbuti să coboare ambarcaţiunea în apă.

Apoi un cadavru ajunse lângă el şi-l atacă exact atunci când se urca în şalupă. Kabaraijian porni motorul şi-l ambală la maximum. Şalupa răspunse imediat. Demară cu o explozie bruscă de spumă şi stropi, străbătând apele verzi spre despicătură întunecată şi sigură din peretele îndepărtat al peşterii. Kabaraijian oftă… şi cadavrul îl prinse de gât.

Se suise în şalupă. Târnăcopul i se înfipsese în lemn, devenind inutilizabil, dar îi rămăseseră braţele, iar acelea erau îndeajuns. Le petrecu în jurul beregatei manipulatorului şi strânse. Kabaraijian îl lovi înnebunit, zdrobindu-i chipul calm, inexpresiv. Mortul nu schiţa niciun efort de a se feri de lovituri. Le ignora. Kabaraijian lovi din nou şi din nou, îşi înfipse degetele în ochii goi, îl izbi în gură, până-i sparse dinţii.

Cu toate acestea, degetele din jurul gâtului său se strângeau tot mai mult şi, în ciuda strădaniilor, nu le putea desface. Sufocându-se, nu mai lovi în cadavru, ci împinse cu piciorul în volan.

Ambarcaţiunea vină brusc, legănându-se într-o parte şi alta. Peştera goni pe lângă ei ca o ceaţă, iar pereţii se apropiară. Urmă apoi impactul dur, bubuitura lemnului care se crăpa şi rostogolirea scurtă din şalupă în apă. Kabaraijian fu deasupra, însă căzură amândoi. Cadavrul continua să-şi menţină strânsoarea, trăgându-l pe Kabaraijian în jos, odată cu el, sufocându-l.

Însă bărbatul inspiră adânc înainte ca undele verzi să se închidă deasupra lui. Cadavrul încercă să respire sub apă. Kabaraijian îl ajută, îşi vârî ambele mâini în gura lui şi o menţinu deschisă, asigurându-se că-şi umplea plămânii cu apă.

Mortul muri primul. Degetele sale slăbiră strânsoarea.

În cele din urmă, simţind că plămânii lui erau pe punctul de a exploda, Kabaraijian reuşi să se elibereze şi se împinse către suprafaţă. Apa abia îi ajungea la piept. Stătu pe cadavrul nemişcat, ţinându-l dedesubt, în vreme ce el inspira adânc.

Şalupa se înfipsese într-o creastă de steiuri ascuţite care se ridicau din apă în lateralul ieşirii din peşteră. Coridorul respectiv se distingea la numai un metru depărtare, Conturându-se în umbre. Dar acum se afla în siguranţă? Fără o ambarcaţiune? Kabaraijian se gândi să pornească pe jos, dar abandonă imediat ideea. Avea prea mulţi kilometri de parcurs înainte să ajungă la lumina zilei, fără să pună la socoteală distanţa care-l despărţea de staţia riverană. Ar fi însemnat să fie vânat prin beznă de ceea ce mai rămăsese din echipa lui de cadavre. Ideea îi trimise un fior pe şira spinării. Nu, mai bine să rămână şi să-l înfrunte pe atacator!

Se îndepărtă de cadavru şi porni spre epava şalupei, agăţată încă de stâncile ce o spărseseră. La adăpostul ei, avea să fie dificil de găsit sau, cel puţin, de văzut. Iar dacă inamicul nu-l putea vedea, avea să-i fie greu să trimită cadavrele împotriva lui.

Între timp, poate că-l putea zări el pe inamic.

Inamicul… Cine era? Bartling, bineînţeles. Bartling trebuia să fie sau unul dintre oamenii săi. Cine altul?

Dar *unde era*? Trebuia să fie în apropiere, într-un loc de unde putea vedea plaja. Nu poţi dirija un cadavru de la o depărtare prea mare; feedbackul senzorial nu este

suficient de bun. Singurele simţuri la care ai acces sunt văzul şi auzul, ele însele neclare. Trebuie să *vezi* cadavrul, să vezi ce face şi ce ai dori să facă. Prin urmare, omul lui Bartling se afla prin preajmă. În peşteră. Dar unde anume?

Şi cum ajunsese acolo? Kabaraijian căzu pe gânduri. Era probabil şalupa pe care o auzise Cochran. Fuseseră urmăriţi de cineva care deţinea o telecomandă de prioritate. Poate că, în timpul nopţii, Bartling îi fixase un emiţător pe şalupă.

Kabaraijian îşi flexă genunchii, până ce numai capul îi rămase deasupra apei, şi privi pe lângă epava şalupei. Malul era o pată alburie, dincolo de întinderea verzuie şi neclară a apei din peştera uriaşă. Nu se auzeau decât clipocelile undelor pe bordul ambarcaţiunii. Zărea însă mişcare. A doua şalupă fusese coborâtă de pe nisip, iar un cadavru suia la bord. Celelalte, mişcându-se încet, intrau în apă. Purtau târnăcoapele pe umeri.

Îl căutau. Inamicul bănuia că el continua să se găsească acolo. Îl vâna. Kabaraijian fu ispitit din nou să plonjeze spre ieşire, să fugă şi să înoate către lumina zilei, să iasă din semiîntunericul oribil în care propriile lui cadavre îl urmăreau cu chipuri reci şi mâini chiar mai reci.

Îşi înăbuşi acest impuls. Cât timp ei scotoceau peştera, ar fi putut să-şi asigure un avantaj. Dar cu şalupa, l-ar fi ajuns imediat din urmă. Putea încerca să scape de ei prin labirintul cavernelor. Însă, dacă i-o luau înainte, nu aveau decât să-l aştepte la ieşirea din sistemul de peşteri. Nu, nu! Trebuia să rămână aici şi să-şi descopere inamicul.

Unde putea fi acesta? Cercetă peştera cu privirea, fără să vadă nimic. Era o întindere uriaşă de verde mohorât, stâncă, apă şi nisip. Suprafaţa apei era întreruptă de câteva stânci mari ce-şi înălţau crestele deasupra undelor. Înapoia lor se putea ascunde un individ. Nu însă şi o şalupă. Nu exista nimic suficient de mare înapoia căruia să se ascundă o şalupă. Poate că inamicul purta

echipament de scufundător. Totuşi, Cochran auzise o şalupă…

Ambarcaţiunea traversase jumătate din cavernă, îndreptându-se către ieşire. La comenzi se afla mortul şaten. Ceilalţi doi plescăiau încet prin apa puţin adâncă, în siajul şalupei.

Trei cadavre, vânând. Şi pe undeva, pe aproape, se ascundea manipulatorul lor. Cel cu telecomanda de prioritate. Mintea şi voinţa lor. Dar unde anume?

Şalupa se apropia. Părăsea grota? Poate credeau că el fugise? Sau… nu, probabil că intenţionau să blocheze ieşirea şi apoi să cerceteze peştera.

Îl văzuseră? Ştiau unde se afla?

Brusc, îşi reaminti de propriul său controler şi mâna îi bâjbâi pe sub apă, pentru a verifica dacă rămăsese intact. Nu se spărsese. În plus, funcţiona; controlerele erau etanşe. Era adevărat, nu mai controla niciun cadavru, totuşi putea fi util la un moment dat…

Kabaraijian închise ochii şi încercă să ignore orice fel de sunete. În mod deliberat, îşi înăbuşi percepţiile şi se concentră asupra îndepărtatelor ecouri senzoriale ce continuau să-i murmure în minte. Nu dispăruseră. Erau şi mai vagi decât de obicei, dar mai puţin confuze; acum, nu existau decât două seturi de imagini. Al treilea cadavru al său plutea la câţiva metri depărtare şi nu mai emitea nimic.

Îşi încordă mintea, ascultă şi încercă să vadă. Acele pete înceţoşate începură să prindă contur. Două imagini, ambele neclare, luară formă, suprapunându-se, alcătuind o încâlceală senzorială, dar Kabaraijian trase de firele ei şi imaginile se limpeziră.

Un cadavru se afla afundat până la brâu în apa verde, mişcându-se lent, cu un târnăcop în mână. Putea zări coada sunettei şi mâna care o ţinea, precum şi apa tot mai întunecată spre adânc. Mortul nu privea însă în direcţia lui

Kabaraijian.

Al doilea cadavru se afla în şalupă, cu o mână pe volan. Nici el nu se uita spre Kabaraijian. Privea în jos, la tabloul de bord. Trebuia multă concentrare pentru ca un cadavru să conducă orice fel de maşinărie. De aceea, manipulatorul îl obliga să nu scape din ochi comenzile.

Atât doar că putea vedea mai mult decât tabloul de bord. Vedea perfect întreaga şalupă.

Şi brusc, totul deveni cât se poate de clar. Ştiind acum că epava constituia o ascunzătoare perfectă, Kabaraijian se retrase mai mult la adăpostul ei, apoi îşi trecu o mână peste bord şi se prelinse încetişor înăuntru, ghemuindu-se. Stânca făcuse o gaură mare în fundul ambarcaţiunii, dar lada cu scule era intactă. Se târî spre ea şi o deschise. Cadavrele luaseră majoritatea echipamentului minier, însă rămăsese o trusă de reparaţii. Kabaraijian scoase din ea o cheie fixă masivă şi o şurubelniţă. Vârî şurubelniţa la brâu şi strânse cu putere cheia în mână. Şi aşteptă.

Cealaltă şalupă aproape că ajunsese lângă el; putea auzi toarcerea motorului şi clipocitul apei în jurul său. Aşteptă până se lipi de epavă. Apoi se ridică brusc şi sări.

Ateriză exact în mijlocul celeilalte ambarcaţiuni, care se legănă violent sub impact. Kabaraijian nu-i lăsă inamicului timp să reacţioneze – cel puţin, cadavrul nu avu timp s-o facă. Păşi înainte şi lovi din toate puterile cu cheia în ţeasta mortului. Cadavrul căzu pe spate. Kabaraijian se aplecă, îl prinse de picioare şi-l ridică, împingându-l peste bord. Imediat, mortul dispăru din şalupă.

Răsucindu-se apoi rapid, prospectorul privi în jos, spre chipul împietrit al lui Ed Cochran. Ţinu cheia cu o mână, iar cu cealaltă pipăi după comenzile şalupei şi mări viteza. Ambarcaţiunea acceleră şi se năpusti spre ieşire. Peştera şi cadavrele dispărură în urmă, iar bezna coborî brusc, odată cu pereţii stâncoşi. Kabaraijian aprinse

proiectorul.

— Salut, Ed! zise el, cântărind cheia în palmă. Glasul îi era foarte calm şi foarte rece.

Cochran emise un suspin zgomotos de uşurare.

— Matt, vorbi el, slavă Domnului, de-abia acum mi-am revenit! Cadavrele mele… au…

Kabaraijian clătină din cap.

— Nu, Ed, nu ţine! Nu mă vrăji cu aşa ceva, te rog! Dă-mi telecomanda de prioritate.

Cochran păru speriat. Se sili apoi să zâmbească în stilul lui specific.

— Glumeşti, nu? N-am nicio telecomandă de prioritate. Ţi-am spus c-am auzit altă şalupă…

— Nu există nicio altă şalupă. A fost doar o pistă falsă, pentru eventualitatea că vei da greş. La fel ca lovitura aceea pe care ai primit-o pe nisip. Sunt convins c-a fost o treabă foarte delicată – să dirijezi cadavrul să te atace cu târnăcopul, astfel încât să am impresia că te-a lovit cu adevărat. Ai reuşit-o însă excelent. Complimentele mele, Ed! L-ai manipulat perfect. Ca şi pe celelalte. Nu-i uşor să coordonezi o echipă de cinci care să facă simultan lucruri diferite. O treabă de nota zece, Ed! Te-am subestimat. Nu crezusem niciodată că eşti un manipulator atât de bun.

Cochran ridică ochii de pe fundul şalupei şi-l privi; zâmbetul îi dispăruse. După aceea, se uită în jur, spre pereţii de piatră aflaţi atât de aproape.

Kabaraijian cântări din nou cheia, simţindu-şi palma asudată. Cu cealaltă mână îşi atinse umărul în treacăt. Sângerarea se oprise. Se aşeză fără grabă, punând palma pe capota motorului.

— Nu mă-ntrebi de unde ştiu, Ed? zise el. Dar, întrucât Cochran tăcea posac, continuă: O să-ţi spun oricum. Te-am văzut. Am privit prin ochii cadavrului meu şi te-am văzut ghemuit aici, în şalupă, întins pe fundul ei şi

trăgând cu coada ochiului peste bord, căutând să dai de urma mea. Nu păreai deloc mort, ci mai degrabă foarte vinovat. Atunci am înţeles. *Tu* ai fost singurul care vedea perfect peste tot. *Tu* erai singurul din peşteră.

Apoi tăcu, simţindu-se cumva stânjenit. Glasul îi ezită şi se înmuie.

— Vreau doar să ştiu… de ce? *De ce,* Ed?

Cochran îl privi din nou şi ridică din umeri.

— Pentru bani, îi răspunse. Doar pentru bani, Matt. Ce altceva ar fi putut să fie? Zâmbi; nu era zâmbetul lui obişnuit, ci unul silit, strâmb. Îmi place de tine, Matt.

— Ai o modalitate aparte de a mi-o demonstra, răspunse Kabaraijian fără să-şi poată opri surâsul. Ai cui bani?

— Ai lui Bartling. Aveam mare nevoie de bani. Evaluările mele sunt mici şi n-am economisit absolut nimic. Dacă ar fi fost să părăsesc Grotto, ar fi trebuit să-mi vând echipa ca să cumpăr un bilet de plecare. Apoi aş fi redevenit manipulator de închiriat. Nu doresc asta. Aveam nevoie de bani – repede. Ridică din umeri. Voiam să-ncerc să strecor nişte voylburi prin contrabandă, însă tu m-ai descurajat. Aseară, mi-a trecut prin minte altă idee. N-am crezut c-o să meargă chestiile alea cu organizarea noastră şi cu înfruntarea lui Bartling, dar m-am gândit că pe el l-ar fi interesat. După ce-am plecat din tavernă, m-am dus la el. Mă gândisem că s-ar putea să-mi plătească ceva pentru informaţie, ba poate chiar să facă o excepţie şi să mă lase să rămân pe planetă.

Clătină mohorât din cap. Kabaraijian tăcu. În cele din urmă, Cochran continuă:

— M-am dus să-l văd. Era cu trei gărzi de corp. Când a auzit, l-a apucat isteria. Deja îl umiliseşi, iar acum credea că s-ar putea să ai succes. Mi-a… mi-a făcut o ofertă. O grămadă de bani, Matt. O *grămadă* de bani.

— Mă bucur că nu m-ai vândut aşa de ieftin!

— Nu, zâmbi Cochran, Bartling dorea realmente să-ţi vină de hac şi l-am făcut să plătească. El mi-a dat telecomanda. Nu voia s-o atingă. Mi-a zis că făcuse rost de ea pentru eventualitatea că „minţile-moarte” şi „zombii” lor l-ar fi atacat vreodată.

Bărbatul strecură o mână în tunică şi scoase o cutiuţă plată, asemănătoare controlerului de la centură. O aruncă uşurel spre Kabaraijian.

Acesta nu schiţă gestul de a o prinde. Telecomanda îi trecu peste umăr şi căzu în apă.

— Hei! rosti Cochran. Nu trebuia s-o laşi să cadă. Cadavrele tale n-o să te asculte dacă n-o dezactivezi.

— Mă doare umărul, începu Kabaraijian şi se opri brusc.

Cochran se ridică în picioare şi se uită la el de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Îhî, zise el încleştându-şi pumnii.

Era cu un cap mai înalt decât Kabaraijian şi mult mai masiv. Părea că abia acum observase rănile celuilalt.

Kabaraijian simţi cum cheia îi devine mai grea în palmă.

— Să nu încerci ceva, îl preveni el.

— Îmi pare rău! spuse Cochran şi se năpusti asupra lui.

Kabaraijian încercă să-l izbească în cap cu cheia, dar Cochran pară lovitura. Cu cealaltă mână îi prinse încheietura şi i-o răsuci. Kabaraijian îşi simţi degetele amorţindu-i.

Nu exista ideea de fairplay ori de milă. Se lupta pentru viaţa lui. Mâna liberă îi bâjbâi spre brâu şi înhăţă şurubelniţa. O smulse şi o înfipse în celălalt. Cochran icni şi strânsoarea îi slăbi pe neaşteptate. Kabaraijian lovi din nou, răsucind unealta, apoi o trase, sfârtecând tunica şi carnea.

Cochran se împletici înapoi, ţinându-se cu mâinile de

abdomen. Kabaraijian îl urmări şi îl împunse cu şurubelniţa pentru a treia oară, cu sălbăticie. Cochran căzu.

Încercă să se ridice, apoi renunţă şi căzu din nou. Rămase pe fundul şalupei, sângerând abundent.

Kabaraijian reveni la comenzi şi menţinu şalupa pe un curs egal depărtat de pereţi. Conduse prin coridoare, peşteri şi tuneluri, peste lăcuşoarele cu apă verzuie. Iar în lumina albă, puternică a proiectorului, îl privi pe Cochran.

Acesta nu se mai clinti deloc şi vorbi o singură dată. Imediat după ce ieşiseră din peşteri, sub soarele de după-amiază al lui Grotto, ridică ochii pentru câteva clipe. Palmele îi erau acoperite de sânge. Avea ochii umezi.

— Îmi pare rău, Matt! spuse el. Îmi pare al dracu' de rău!

— La *naiba!* mormăi Kabaraijian cu glas tremurat.

Opri brusc şalupa în mijlocul apei şi se aplecă spre trusa de prim-ajutor. Se apropie apoi de Cochran şi-i bandajă rănile.

Când reveni la comenzi, ambală motorul la maximum. Ambarcaţiunea goni nebuneşte peste apele verzi, sclipitoare.

Cochran muri înainte să fi ajuns la râu.

Kabaraijian opri şalupa şi rămase plutind în derivă. Ascultă sunetele planetei din jurul său: susurul apei râului vărsându-se în lacul cel mare, ciripitul păsărilor şi fâlfâitul aripilor, clipocitul peştilor sărind din unde. Rămase acolo până ce se lăsă înserarea, privind în amonte şi gândindu-se.

Reflectă la ziua de mâine şi la cea de poimâine. Mâine trebuia să revină la peştera cu voylburi. Cadavrele lui încremeniseră când ieşiseră din raza de acţiune a telecomenzii; ar fi trebuit să le poată recupera. Tot acolo se mai afla şi un mort din echipa lui Cochran. Poate c-ar fi reuşit să înjghebeze o echipă de trei, dacă cel pe care-l

împinsese peste bord nu se înecase.

În plus, acolo existau voylburi din cele mari. Avea să extragă oul de ceaţă tremurătoare, să-l predea şi să obţină o evaluare bună. Bani. Trebuia să facă rost de bani, de toţi banii pe care-i putea aduna. Putea începe să vorbească după aceea cu alţii. Şi după aceea… după aceea, Bartling avea să se trezească în plin război. Cochran fusese o victimă – prima. Nu însă şi ultima. Kabaraijian avea să le spună celorlalţi că Bartling trimisese pe cineva cu o telecomandă de prioritate şi că de aceea murise Cochran. Era adevărat. Era perfect adevărat.

În seara aceea, Kabaraijian reveni la staţie cu un singur cadavru în şalupa lui, un cadavru care era straniu de rigid şi de nemişcat. Întotdeauna cadavrele sale îl urmaseră în birou, umblând după el. În seara aceea, cadavrul era purtat pe umărul lui.

Chicago decembrie, 1972

NEGRE, NEGRE ERAU TUNELURILE

Traducere din Limba engleză Ruxandra Toma

Lui Greel îi era teamă.

Stătea întins în întunericul cald şi dens de lângă cotul tunelului, cu trupul firav lipit de ciudata bară din metal care străbătea pardoseala. Ţinea ochii închişi. Se străduia să nu se mişte deloc.

Era înarmat. Cu o suliţă scurtă, cu ghimpi în vârf, pe care o ţinea strâns în pumnul drept. Însă nu-i diminua teama.

Ajunsese departe, foarte departe. Urcase mai sus şi străbătuse mai multe meleaguri decât oricare altă iscoadă a Oamenilor în multe generaţii. Îşi croise drum prin Nivelurile Haine, unde creaturile-viermi îi vânau necruţători pe Oameni. În Tunelurile Mijlocii urmărise şi

omorâse fosforescenta cârtiţă ucigaşă. Traversase zeci de galerii negăsite pe hărţi şi fără nume, aproape prea strâmte şi joase pentru statura omului.

Şi acum intrase în Tunelurile Arhaice, marile tuneluri şi săli legendare. Băsmuitorii spuneau că de acolo veniseră Oamenii în urmă cu un milion de ani.

Nu era laş. Era o iscoadă a Oamenilor şi avea cutezanţa să intre în temeiurile unde niciun om nu călcase de secole.

Dar îi era teamă şi nu se simţea ruşinat pentru teama lui. O iscoadă bună ştie când să se teamă. Iar Greel era o iscoadă foarte bună. Aşa că rămase întins în întuneric, cu suliţa strânsă în mână. Şi se gândi.

Treptat, teama începu să-i scadă. Greel îşi luă inima în dinţi şi deschise ochii. Imediat îi închise la loc.

Tunelul din faţă era în flăcări.

Nu văzuse niciodată focul. Dar băsmuitorii nu conteneau să îl cânte. Se spunea că este fierbinte. Şi strălucitor, atât de strălucitor că îţi vătăma ochii. Iar soarta celor care îl priveau prea mult era pierderea vederii.

Aşa că Greel şi-a ţinut ochii închişi. O iscoadă are nevoie de ei. Nu-i putea permite focului să îl orbească.

Aici, în bezna de dinainte de cotul tunelului, focul nu era chiar atât de rău. Dar tot te dureau ochii dacă te uitai la reflexia lui pe zidul curbat al tunelului. Însă durerea aceasta era una suportabilă.

Însă mai devreme, atunci când văzuse focul pentru prima oară, Greel fusese nesăbuit. Cu ochii mijiţi, se târâse înainte către cotul făcut de tunel. Atinsese focul reflectat în piatră. Şi apoi, imprudent, se uitase după colţ.

Încă îl mai dureau ochii. Doar o privire fugară apucase să arunce şi se retrăsese degrabă, fără zgomot, în locul unde stătea şi acum. Însă acea singură privire îi fusese de ajuns. Focul care ardea dincolo de cotul tunelului

era mai strălucitor, mult mai strălucitor decât şi-ar fi imaginat el vreodată. Chiar şi cu ochii închişi tot îl mai vedea: două pete zbuciumate şi dureroase de lumină îngrozitor de intensă. Şi nu voiau să dispară. Focul îi arsese parţial ochii, îşi zise el.

Totuşi, atunci când atinsese focul de pe zid, i se păruse că nu semăna deloc cu cel din poveştile băsmuitorilor. Piatra era ca oricare altă piatră: rece şi puţin umedă. Focul trebuia să fie fierbinte, spuneau băsmuitorii. Dar focul acela de pe zid nu fusese deloc fierbinte la atingere.

Înseamnă că nu era foc, îşi spuse Greel după ce se gândi mai bine. Dar nu îşi putea da seama ce anume era. În orice caz, foc nu era dacă nu era fierbinte.

Se mişcă uşor. Prin beznă, se întinse şi îl atinse pe H'ssig.

Fratele lui spiritual se afla la câţiva metri distanţă, aproape de cealaltă bară metalică. Greel îl mângâie cu mintea şi îl simţi pe H'ssig cum tremură în semn de răspuns. Gânduri şi senzaţii se împletiră fără să se rostească vreun cuvânt.

Şi lui H'ssig îi era teamă. Uriaşul şobolan de vânătoare nu avea ochi. Însă mirosul lui era mai ascuţit decât al lui Greel. Şi în tunel se simţea o miasmă ciudată. Şi auzul îi era mai bun. Cu ajutorul urechilor lui H'ssig, Greel putea percepe mult mai uşor zgomotele stranii care veneau dinspre focul ce nu era foc.

Greel deschise ochii din nou. Mai încet de data aceasta. Nu brusc. Şi îi deschise doar pe jumătate.

Găurile pe care focul i le făcuse în vedere erau tot acolo. Dar dispăreau treptat. Iar focul mai slab care pâlpâia pe zidul curbat al tunelului putea fi suportat. Dacă nu se uita direct la el.

Şi totuşi. Nu putea să înainteze. Dar nici nu trebuia să se retragă. Era iscoadă. Avea o misiune.

Luă din nou legătura cu H’ssig. Şobolanul de vânătoare îl însoţea de la naştere. Şi nu îl dezamăgise niciodată. Nu îl va dezamăgi nici acum. Şobolanul nu avea ochi care să-i fie arşi, dar auzul şi mirosul lui îi vor spune lui Greel ce trebuie să ştie despre lucrurile de dincolo de cotul tunelului.

H’ssig simţi comanda. Începu să se târască încet înainte, către foc.

— Un tezaur!

Vocea lui Ciffonetto era îngroşată de emoţie. Stratul de unsoare de protecţie întins pe chip nu reuşea să-i ascundă zâmbetul.

Von der Stadt părea sceptic. Nu numai chipul, dar şi întregul lui trup emana neîncredere. Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi la fel, în salopete cenuşii, fără trăsături distincte, confecţionate dintr-un material metalic şi gros. Însă nu aveai cum să-i confunzi. Von der Stadt avea calitatea unică de a-şi exprima îndoiala fără să-şi mişte nici măcar un fir de păr.

Iar atunci când se mişca şi vorbea, o făcea pentru a sublinia această impresie. La fel şi acum.

— Ce mai tezaur, spuse el simplu.

Dar suficient ca să-l scoată din sărite pe Ciffonetto, care se încruntă uşor la partenerul lui mai corpolent.

— Nu, nu glumesc, spuse el.

Raza lanternei lui grele tăia întunericul dens şi lumina unul dintre stâlpii din oţel, mâncaţi de rugină, dintre peron şi acoperiş.

— Uită-te la ăla, mai zise Ciffonetto.

Von der Stadt se uită. Cu neîncredere.

— L văd, spuse el. Unde-i comoara?

Ciffonetto continua să mişte raza lanternei în sus şi în jos.

— Aia e comoara. Locul ăsta este o descoperire

istorică de maximă importanţă. Ştiam că aici trebuie să căutăm. Le-am şi spus asta.

— Şi care-i marea chestie cu bârna aia din oţel? întrebă Von der Stadt, îndreptându-şi şi el lanterna spre locul cu pricina.

— Starea de conservare, zise Ciffonetto, apropiindu-se de ea. Aproape tot ce există la suprafaţă este acoperit de cenuşă radioactivă. Chiar şi acum. Însă aici, în subteran, mai există artefacte splendide. Care ne pot oferi o imagine mult mai bună despre cum era vechea civilizaţie înainte de dezastru.

— *Ştim* cum era vechea civilizaţie, îl contrazise Von der Stadt. Avem înregistrări, cărţi, filme; avem de toate. Tot felul de mărturii. Războiul nu a afectat Luna.

— Da, da, bine, zise Ciffonetto. Dar asta este altceva. Asta-i realitatea.

Îşi trecu drăgăstos mâna înmănuşată de-a lungul stâlpului.

— Uită-te aici.

Von der Stadt veni mai aproape.

În metal erau gravate nişte cuvinte. Mai bine zis, erau scrijelite. Deşi superficiale, tot mai puteau fi descifrate, chiar dacă mai greu.

Ciffonetto rânjea iarăşi. Von der Stadt părea sceptic. Iarăşi.

— „Rodney o iubeşte pe Wanda”, citi el inscripţia, clătinând din cap. La naiba, Ciff, găseşti tâmpenii din astea în fiecare budă publică din Luna City.

Ciffonetto îşi dădu ochii peste cap.

— Von der Stadt, spuse el, şi dacă ar fi să descoperim cea mai veche pictură rupestră din câte există pe lume, tu tot ai spune că-i o reprezentare nereuşită a unui bizon.

Atinse cu mâna liberă cuvintele gravate în metal.

— Nu înţelegi? Chestia asta e *veche.* Chestia asta înseamnă istorie. Este o urmă a unei civilizaţii şi a unui

neam şi a unei planete care au dispărut în urmă cu aproximativ o jumătate de mileniu.

Von der Stadt nu-i răspunse. Dar părea la fel de neîncrezător. Lumină cu lanterna mai departe.

— Uite şi alte scrijelituri, dacă asta cauţi, spuse el indicând un alt stâlp aflat la câţiva metri distanţă.

Acum a fost rândul lui Ciffonetto să citească inscripţia.

— „Căiţi-vă sau blestemaţi veţi fi”, spuse el zâmbind, când raza lanternei lui se contopi cu cea a lui Von der Stadt.

Şi chicoti uşor, murmurând:

— Vorbele profeţilor scrise pe pereţii metroului.

Von der Stadt se încruntă.

— Ce mai profet, spuse el batjocoritor. Sucită religie mai aveau şi ăştia.

— Iisuse, gemu Ciffonetto. N-am vorbit la modul propriu. Era un citat. Dintr-un poet de la jumătatea secolului douăzeci. Simon îl chema. Şi el a scris asta cu vreo cincizeci de ani înainte de marele dezastru.

Pe Von der Stadt nu-l interesa. Nerăbdător, trecu mai departe, spintecând cu raza lanternei bezna dintre ruinele negre ca smoala ale vechii staţii de metrou.

— E cald aici, se plânse el.

— E mai cald sus, spuse Ciffonetto, care descoperise o altă inscripţie.

— Nu-i acelaşi fel de căldură, îi replică tăios Von der Stadt.

Ciffonetto nu se obosi să-l contrazică.

— Asta-i cea mai mare descoperire a expediţiei, zise el când îşi ridică ochii la tovarăşul lui. Trebuie să facem fotografii. Şi să-i aducem şi pe ceilalţi aici. Ne pierdem vremea la suprafaţă.

— Şi aici n-o să ne-o pierdem? îl întrebă Von der Stadt.

Cu scepticism, fireşte.

Ciffonetto dădea viguros din cap.

— Asta am spus eu tot timpul. Suprafaţa e toată acoperită cu cenuşă. Şi nivelul de radioactivitate încă este al dracului de mare, după toate secolele astea. Dacă s-a întâmplat să supravieţuiască ceva, atunci numai în subteran a putut să o facă. Ar trebui să ne despărţim şi să cercetăm sistemul ăsta de tuneluri.

Şi întinse mult mâinile, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă locul.

— Tot drumul te-ai certat cu Nagel pe tema asta, spuse Von der Stadt. Tot drumul de la Luna City. Şi nu mi se pare că ţi-a fost de vreun folos.

— Doctorul Nagel e un prost, comentă prudent Ciffonetto.

— Ba eu nu cred, se opuse Von der Stadt. Eu sunt soldat, nu om de ştiinţă. Dar i-am ascultat argumentele şi mi se par foarte logice. Sigur, sunt bune toate chestiile astea din subteran, dar nu asta vrea Nagel. Nu cu scopul ăsta a fost trimisă pe Pământ expediţia noastră.

— Ştiu, ştiu, zise Ciffonetto. Nagel vrea să găsească viaţă. Oameni, mai exact. Aşa că în fiecare zi îşi trimite dronele tot mai departe. Şi până acum nu a reuşit să descopere decât câteva specii de insecte şi nişte păsări cu modificări genetice.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Dacă s-ar uita şi pe aici, ar găsi ce caută, continuă Ciffonetto. Nu-şi dă seama cât s-a *săpat* sub oraşe înainte de război. Sunt kilometri de tuneluri sub tălpile noastre. Etaje peste etaje. Dacă există supravieţuitori numai acolo pot fi ei.

— De unde ştii? îl întrebă Von der Stadt.

— Păi, uite: singurii care ar fi putut supravieţui războiului ar fi cei ascunşi în adăposturi ermetice. Sau în tunelurile de sub oraş. Nivelul ridicat al radioactivităţii i-ar

fi împiedicat să iasă la suprafaţă ani întregi. La naiba, suprafaţa nici acum nu-i prea atrăgătoare. Înseamnă că au rămas aici. S-au adaptat la condiţiile astea. Şi, după câteva generaţii, nici nu mai vor să iasă.

Dar Von der Stadt începuse să se gândească la altceva; nici măcar nu mai asculta ce spune. Se dusese la marginea peronului şi privea în jos, la şine.

Rămase acolo câteva clipe, fără să spună nimic, apoi se decise. Îşi vârî lanterna la centură şi începu să coboare.

— Haide, zise el. Hai să-i căutăm pe supravieţuitorii ăia ai tăi.

H'ssig înaintă fără să se îndepărteze de bara metalică. Astfel se putea ascunde mai bine şi nici focul nu ajungea la el. Aşa că se mişca într-o fâşie îngustă de întuneric aproape deplin. Lipindu-se cât mai bine de bara aia, se furişă fără zgomot după cotitură şi se opri.

Greel urmărea totul prin intermediul lui: cu urechile şobolanului şi cu nasul lui.

Focul vorbea.

În locul acela erau două mirosuri, asemănătoare însă nu identice. Şi două voci. Aşa cum fuseseră două focuri. Lucrurile acelea strălucitoare care-i arseseră ochii lui Greel erau un fel de creaturi vii.

Greel ascultă. Sunetele pe care H'ssig le auzea atât de clar erau cuvinte. Spuse într-un fel de limbă. Greel era sigur de asta. Cunoştea diferenţa dintre urletele şi mormăielile animalelor şi limbajul articulat.

Însă creaturile de foc vorbeau într-o limbă pe care el nu o înţelegea. Sunetele acelea îi erau străine aşa cum îi erau şi lui H'ssig, care i le transmitea.

Se concentră asupra mirosului. Era ciudat, diferit de orice cunoscuse până atunci. Totuşi, i se părea a fi miros de om, deşi nu era deloc posibil.

Şi Greel se gândi. Miros ca de om. Şi cuvinte. Oare

creaturile de foc să fie oameni? În cazul ăsta ar fi nişte oameni ciudaţi, nu ca Oamenii lui. Însă băsmuitorii povesteau despre oamenii din vechime, care aveau puteri şi forme neobişnuite. Să fie şi aceştia la fel? Oare nu ar mai putea sălăşlui aici, în Tunelurile Arhaice, unde legendele spuneau că Bătrânii îi creaseră pe Oameni?

Ba da.

Greel se mişcă. Se ridică încet în poziţie ghemuită ca să se poată uita pe lângă colţul tunelului. Un pocnet mut, şi H'ssig reveni la adăpost din tunelul arzător de mai departe.

Nu era decât un singur mod ca să-şi dea seama, îşi spuse Greel. Tremurând, îşi întinse mintea cu mare prudenţă.

Von der Stadt se adaptase mult mai bine decât Ciffonetto la gravitaţia Pământului. Ajunse repede pe pardoseala tunelului şi acolo îşi aşteptă nerăbdător partenerul care cobora mai greu de pe peron.

Ciffonetto sări de la jumătate de metru şi ateriză cu o bufnitură puternică.

— Tot ce sper este să reuşesc să mă urc la loc, gâfâi el.

Von der Stadt ridică nepăsător din umeri.

— Tu ai vrut să inspectăm tunelurile.

— Da, eu am vrut, spuse Ciffonetto privind în jur. Şi vreau în continuare. În tunelurile astea trebuie să fie răspunsurile pe care le căutăm.

— Asta-i teoria ta, spuse Von der Stadt.

Se uită în ambele direcţii, alese una la întâmplare şi porni într-acolo, luminându-şi drumul cu lanterna. Ciffonetto venea la o jumătate de pas în urma lui.

Tunelul în care intrară era lung, drept şi pustiu.

— Spune-mi, zise Von der Stadt pe un ton nonşalant, chiar dacă supravieţuitorii tăi au scăpat de urmările

războiului în adăposturi, nu crezi că la un moment dat au fost totuşi obligaţi să iasă la suprafaţă ca să-şi caute mâncare şi apă? Adică… nu pricep cum ar putea cineva să *trăiască* aici.

Şi se uită de jur-împrejur cu scârbă evidentă.

— Ce-ai făcut? Ai luat lecţii de la Nagel? se enervă Ciffonetto. Am auzit asta atât de des că a început să mi se facă silă. Recunosc că viaţa din tunel ar fi fost dificilă. Dar nu imposibilă. În primul rând, ar fi trebuit să aibă acces la o cantitate uriaşă de conserve. Multe se păstrau în pivniţe. Iar în pivniţe puteai ajunge prin tuneluri. Mai încolo, şi-ar fi putut cultiva ei înşişi alimentele. Sunt o mulţime de plante care cresc fără să aibă nevoie de lumină. Şi îmi închipui că aici sunt insecte şi animale de subteran.

— Adică au mâncat gândaci şi ciuperci. Nu mi se pare o dietă prea sănătoasă.

Ciffonetto se opri brusc, fără să-i răspundă.

— Uite acolo, spuse el, luminând locul cu lanterna.

Raza acesteia dansă peste o gaură cu marginile neregulate în zidul tunelului. Ca şi cum cineva ar fi spart piatra cu multă vreme în urmă.

Raza lanternei lui Von der Stadt se alătură celeilalte raze ca să lumineze mai bine zona. Din spărtura aceea se forma o galerie care cobora în pantă. Ciffonetto tresări puternic şi porni către ea.

— Ce dracu’ mai zici de asta, Von der Stadt? rânji el.

Băgă şi capul, şi lanterna în galeria rudimentară, dar se retrase repede.

— Nu-i nimic acolo, spuse. Coridorul este surpat câţiva metri mai departe. Însă confirmă ipoteza mea.

Von der Stadt părea uşor neliniştit. Îşi duse mâna liberă spre pistolul din tocul de la şold.

— Nu ştiu, zise el.

— Nu, nu ştii, spuse triumfător Ciffonetto. Nici Nagel nu ştie. Acolo au locuit oamenii. Şi încă s-ar putea să mai

fie. Trebuie să organizăm o căutare mai eficientă prin întregul sistem subteran.

Se opri, gândindu-se la argumentele lui Von der Stadt de mai devreme.

— Cât despre gândacii şi ciupercile despre care vorbeşti, să ştii că oamenii pot învăţa să trăiască hrănindu-se cu tot felul de chestii. Oamenii se adaptează. Dacă au supravieţuit războiului – iar descoperirea asta ne dovedeşte că au supravieţuit –, pun prinsoare că au supravieţuit şi urmărilor lui.

— Poate, spuse Von der Stadt. Ce nu înţeleg eu este înverşunarea ta de a găsi supravieţuitori. Vreau să spun că expediţia noastră are alte priorităţi. Trebuie să restabilim cursele spaţiale, iar acesta este un test foarte bun pentru noul nostru hardware. Şi probabil că voi, oamenii de ştiinţă, veţi găsi nişte articole bune pentru muzee. Dar oameni? În afară de Marea Foamete ce altceva ne-a oferit nouă Pământul?

Ciffonetto schiţă un zâmbet indulgent.

— Tocmai din cauza Marii Foamete trebuie să găsim oameni, spuse el.

Se gândi puţin şi adăugă:

— Acum avem suficiente dovezi ca să-l putem convinge chiar şi pe Nagel. Haide să ne întoarcem.

Porni înapoi, continuând să vorbească:

— Marea Foamete a fost rezultatul inevitabil al războiului de pe Pământ. Nu au mai trimis provizii şi astfel oamenii de pe colonia lunară nu au mai avut cum să supravieţuiască. Nouăzeci la sută au pierit de foame. Luna s-ar putea întreţine singură cu condiţia să aibă o populaţie foarte redusă. Şi asta s-a întâmplat atunci. Pur şi simplu s-a ajustat numărul de locuitori. Însă după aceea am început să ne reciclăm aerul şi apa şi să ne cultivăm alimentele în bazine hidroponice. Ne-am chinuit ceva, dar am reuşit să supravieţuim. Şi am început reconstrucţia. Este adevărat

că am şi pierdut multe. Au murit prea mulţi oameni. Şi aşa fondul nostru genetic nu era nici prea mare şi nici prea divers. Iar colonia oricum nu avea mare diversitate rasială. Aşa că nu am avut vreun avantaj nici din direcţia asta. Populaţia a scăzut mult timp după ce ne-am creat resursele materiale pentru susţinerea unui număr mai mare de oameni. Cum bine ştii, nu a prins ideea endogamiei. Acum populaţia a început să crească din nou, dar într-un ritm foarte lent. Am stagnat, Von der Stadt. De pildă, ne-a luat aproape cinci secole ca să reluăm călătoriile spaţiale. Şi încă nu am reuşit să reproducem multe dintre lucrurile existente pe Pământ înainte de dezastru.

Von der Stadt se încruntă.

— Stagnare este un cuvânt dur, spuse el. Mie mi se pare că ne-am descurcat destul de bine.

Ciffonetto făcu un semn din lanternă, arătând că nu dă doi bani pe comentariul partenerului său.

— Destul de bine, zici. Dar nu suficient. În ritmul ăsta nu vom ajunge nicăieri. Atât de puţine schimbări au avut loc şi atât de puţine idei inovative există. Avem nevoie de păreri noi, de fond genetic nou. Avem nevoie să fim stimulaţi prin contactul cu o civilizaţie străină. Iar supravieţuitorii de aici ne-ar putea înlesni contactul acesta. Probabil că au suferit unele modificări, dacă e să ţinem cont de dezastrul prin care a trecut Pământul. Dar ei sunt dovada certă a faptului că viaţa omenească încă se mai poate dezvolta pe Pământ. Iar asta este de o importanţă crucială dacă vrem să întemeiem o colonie aici.

Adăugat într-o doară, acest ultim argument se bucură de aprobarea lui Von der Stadt, care începu să dea din cap cu gravitate.

Ajunseseră înapoi în staţia de metrou. Ciffonetto se îndreptă spre peron.

— Haide, zise el. Haide să ne întoarcem la bază. De-abia aştept să văd ce mutră va face Nagel când am să-i

spun ce am descoperit.

Aceştia erau oameni.

Greel era aproape sigur. Textura minţilor lor era una ciudată, dar asemănătoare omului. Nimeni nu se pricepea mai bine ca Greel să intre în minţile vieţuitoarelor. Cunoştea prea bine senzaţia aspră şi vagă a minţit de animal. La fel cum cunoştea şi întunericul scârnav din minţile creaturilor-viermi. Şi cunoştea minţile oamenilor.

Iar aceştia erau oameni.

Însă tot era ceva bizar în povestea asta. Contopirea minţilor reprezenta comunicare reală doar cu un frate spiritual. Cu ceilalţi oameni era o chestiune de reciprocitate. O reciprocitate tulbure şi întunecată, plină de neguri şi mirosuri şi emoţii. Dar o reciprocitate.

Care nu exista în cazul acesta. Acum Greel avea impresia că încearcă să intre în mintea unui animal. Senzaţii tactile, senzaţii olfactive – tot ce ar fi putut el să capete de la un animal. Însă nicio reacţie. Oamenii şi fraţii spirituali aveau reacţii de răspuns. Nu şi animalele.

Iar din partea acestor oameni nu primea niciun răspuns. Minţile ciudaţilor oameni-de-foc erau mute şi schilodite.

Greel se ridică încet în picioare. În bezna tunelului, focul se ştersese pe neaşteptate de pe zid. Oamenii plecau. Se îndepărtau de el. Focul îi însoţea.

Cu H’ssig alături şi suliţa în mână, Greel făcu un pas înainte. Distanţa îngreuna contopirea minţilor. Trebuie să rămână aproape de ei. Trebuie să afle mai multe. Era iscoadă. Avea o misiune.

Mintea i se furişă din nou spre minţile oamenilor. Ca să le simtă gustul. Trebuie să fie sigur.

Gândurile lor îl învăluiră – haos învolburat, cu luciri de emoţii şi licăriri de noţiuni de-abia zărite. Greel nu reuşea să priceapă mare lucru. Se opri să le simtă pe

deplin gustul minţilor şi să încerce să afle. Dar tot parcă în mintea unui animal încerca să intre. Nu reuşea să-şi facă simţită prezenţa. Nu reuşea să capete un răspuns.

Iar oamenii se îndepărtau şi gândurile lor deveneau şi mai confuze şi contopirea minţilor era şi mai dificilă. Greel mai înaintă puţin. Ezită atunci când ajunse lângă cotitura tunelului. Însă ştia că trebuie să meargă mai departe. Era iscoadă.

Se lăsă în patru labe, miji ochii şi trecu aşa de curbă.

Apoi tresări puternic. Ajunsese într-o sală uriaşă, o peşteră imensă, cu acoperişul arcuit şi coloane gigantice pe care se sprijinea cerul. Iar sala aceea era luminată de un foc aprig şi straniu.

Loc de legendă. Sala Bătrânilor. Precis. Greel nu mai văzuse niciodată o încăpere atât de mare. Iar el era singurul care călătorise cel mai departe, singurul care urcase cel mai mult.

Nu se vedeau oamenii, dar focul lor dansa la gura tunelului din celălalt capăt al sălii. Era intens, dar suportabil. Oamenii trecuseră dincolo de următoarea curbă. Greel înţelese că se uita la o reflexie vagă a focului lor. Era în siguranţă atâta vreme cât nu se uita direct la el.

Intră în sală. Iscoada din el tânjea să se caţăre pe zidul din piatră şi să exploreze încăperea de deasupra, din care se înălţau coloanele acelea formidabile. Dar nu. Oamenii-de-foc erau mult mai importanţi. În încăperea aceea va putea intra mai târziu.

H’ssig se frecă de piciorul lui. Întinse mâna şi mângâie blana moale a şobolanului. Liniştindu-l. Fratele lui spiritual îi simţise tumultul gândurilor.

Oameni, da, era convins de asta. Însă mai ştia şi altceva. Gândurile lor nu erau asemănătoare cu ale Oamenilor din vechime, ci gânduri omeneşti pe care începuse să le înţeleagă. Unul dintre oamenii aceia îşi dorea din tot sufletul să găsească alţi oameni. Îi caută pe

aceia din vechime, îşi spuse Greel.

Măcar atâta şi tot reuşise să afle. Era iscoadă şi ştia să intre în mintea vietăţilor. Nu făcea greşeli. Dar nu ştia ce ar fi trebuit să facă acum.

Pe Oameni îi căutau. Poate că era bine. Când înţelesese conceptul acesta, Greel se înfiorase de bucurie. Aceşti oameni-de-foc erau aidoma Bătrânilor despre care vorbeau legendele. Dacă pe Oameni îi căutau ei, atunci el îi va conduce. Şi apoi va fi răsplătit şi va avea parte de glorie, iar băsmuitorii îi vor cânta numele multe generaţii de-acum înainte.

Dar mai ales aceasta era datoria lui. De-a lungul ultimelor generaţii, lucrurile nu merseseră prea bine pentru Oameni. Vremurile bune se încheiaseră odată cu apariţia creaturilor-viermi, care îi alungaseră pe Oameni dintr-un tunel în altul. Chiar şi acum, sub tălpile lui, luptele continuau în Nivelurile Haine şi în tunelurile Oamenilor.

Iar Greel ştia că Oamenii pierdeau.

Încet. Dar sigur. Creaturile-viermi erau necunoscute Oamenilor. Mai mult decât nişte animale acum, dar foarte, foarte puţin asemănătoare oamenilor adevăraţi. Nu aveau nevoie de tuneluri. Umblau prin măruntaiele pământului, unde niciun om nu era în siguranţă.

Oamenii luptau. Cei care puteau intra în minţile vietăţilor le simţeau pe creaturile-viermi, iar suliţele le puteau ucide, iar uriaşii şobolani de vânătoare le puteau sfârteca. Dar întotdeauna creaturile-viermi se refugiau în adâncurile pământului. Şi mereu erau tot mai multe asemenea creaturi şi tot mai puţini Oameni.

Însă aceşti oameni noi, aceşti oameni-de-foc, ei ar putea să schimbe soarta războiului. Legendele spuneau că Bătrânii se luptaseră cu foc şi arme ciudate. Iar oamenii aceştia trăiau prin foc. I-ar putea ajuta pe Oamenii lui. Le-ar putea da arme puternice, cu care să alunge creaturile-

viermi înapoi în bezna din care veniseră.

Totuşi.

Totuşi, nu erau chiar oameni. Minţile le erau schilodite şi o parte mare, foarte mare din gândirea lor îi era străină lui Greel. Nu întrezărea decât fragmente. Nu îi putea cunoaşte aşa cum îi cunoştea pe Oamenii lui atunci când le pătrundea în minte.

I-ar putea conduce la Oamenii lui. Cunoştea drumul. Înapoi şi în jos, o cotitură aici, un ocol acolo. Prin Tunelurile Mijlocii şi Nivelurile Haine.

Dar dacă el îi ducea acolo şi ei se dovedeau a fi duşmanii Oamenilor? Dar dacă îi vor ataca pe Oameni cu focul lor? Se temea de ce ar putea face.

Însă, fără ajutorul lui, nu-i vor găsi niciodată pe Oameni. Greel era convins de asta. Singur el, din multe generaţii, reuşise să ajungă atât de departe. Şi doar furişându-se şi citind minţile şi cu H'ssig alături de el. Ei nu vor găsi niciodată drumul pe care venise el, tunelurile întortocheate care duceau spre adâncuri, în măruntaiele pământului.

Prin urmare, Oamenii lui ar fi în siguranţă dacă el nu ar face nimic. Dar atunci creaturile-viermi ar avea câştig de cauză în cele din urmă. Poate peste mai multe generaţii. Dar Oamenii nu mai puteau să reziste.

Era decizia lui. Şi numai a lui. Niciun alt cititor de minţi nu putea străbate distanţa de la tunelurile Oamenilor şi până aici ca să îl ajute. Era decizia lui. Şi numai a lui.

Şi trebuie să o ia cât mai repede. Pentru că acum îşi dădu şocat seama că oamenii-de-foc se întorceau. Gândurile lor ciudate deveniră mai puternice, lumina din sala cea mare deveni tot mai intensă.

Şovăi, apoi se întoarse încet spre tunelul din care venise.

— Stai puţin, spuse Von der Stadt când Ciffonetto

începuse să se urce pe zid. Hai să vedem ce e în direcţia cealaltă.

Ciffonetto încercă să-şi întindă capul ca să se uite la tovarăşul lui, nu-i reuşi prea bine mişcarea, aşa că se lăsă să alunece pe pardoseala tunelului.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise el. Avem destule dovezi.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Haide. Tu ai vrut să coborâm aici. Aşa că haide să căutăm peste tot. Poate ne aflăm la doar câţiva metri de o altă mare descoperire.

— În regulă, spuse Ciffonetto, scoţând de la centură lanterna pusă acolo atunci când voise să se urce pe peron. Cred că ai dreptate. Ar fi o tragedie dacă l-am aduce pe Nagel aici şi el dă peste ceva ce noi nu am observat.

Von der Stadt îl aprobă dând viguros din cap. Razele de la lanternele lor se contopiră din nou şi cei doi bărbaţi porniră repede spre bezna compactă de la gaura tunelului.

Veneau. În gândurile lui Greel se amestecau teama şi nehotărârea. Se lipi de zidul tunelului. Şi se retrase, repede şi fără zgomot. Trebuie să se ţină departe de focul lor până când va decide ce anume va face.

Dar după prima curbă tunelul era drept pe o porţiune foarte lungă. Greel era rapid. Însă nu suficient de rapid. Iar ochii lui au fost imprudent de larg deschişi atunci când focul apăru brusc, în toată furia lui orbitoare.

Îi luară foc ochii. Zbieră cuprins de durere şi se aruncă la pământ. Focul refuza să îl lase în pace. Dansa pe sub pleoapele lui strânse, schimbându-şi culorile-i îngrozitoare.

Greel se luptă să-şi recapete controlul. Încă erau departe. Şi el era înarmat. H’ssig se afla aproape de el. Şobolanul cel orb va fi din nou vederea lui.

Cu ochii strâns închişi, Greel începu să se târască în urmă, cât mai departe de foc. H’ssig rămase pe loc.

— Ce dracu’ a fost *asta*?

Şoapta lui Von der Stadt rămase o clipă suspendată în aer. Bărbatul înmărmurise imediat ce trecuse de colţ. Alături de el, şi Ciffonetto se oprise auzind zgomotul.

Omul de ştiinţă era nedumerit.

— Nu ştiu, spuse el. Ceva… bizar. Parcă a fost un animal rănit. Un fel de strigăt. Dar ca şi cum cel care l-a scos încerca să şi-l sugrume.

Lumină cu lanterna într-o parte, apoi în cealaltă, tăind panglici de lumină din catifeaua întunericului. Dar fără să descopere ceva. Raza lanternei lui Von der Stadt era îndreptată înainte.

— Nu-mi place, zise nesigur Von der Stadt. Poate e ceva acolo. Şi poate nu are intenţii prietenoase.

Mută lanterna în mâna stângă şi scoase pistolul.

— Vom vedea, adăugă el.

Ciffonetto se încruntă, dar nu spuse nimic. Porniră din nou prin tunel.

Erau mari şi se mişcau repede. Cu disperare neputincioasă, Greel înţelese că îl vor prinde. Altcineva luase hotărârea în locul lui.

Dar poate că tot răul era spre bine. În fond, aceştia erau tot oameni. Oameni la fel ca Bătrânii. Şi îi vor ajuta pe Oamenii lui în lupta împotriva creaturilor-viermi. Şi va începe o nouă eră. Se va încheia vremea spaimelor. Ororile trecutului se vor stinge. Va reveni măreţia despre care cântau băsmuitorii şi Oamenii lui se vor apuca din nou să construiască săli imense şi tuneluri.

Da. Ei luaseră hotărârea în locul lui, dar hotărârea aceasta era cea mai bună. Era singura. Omul trebuie să cunoască alţi oameni şi împreună vor înfrunta creaturile-viermi.

Nu-şi deschise ochii. Dar se ridică în picioare.

Şi începu să vorbească.

Încremeniră din nou. De această dată zgomotul a fost clar, nu înăbuşit ca mai devreme. Mai mult un şuierat, dar imposibil de confundat.

Ambele raze se zbuciumară nebuneşte câteva secunde. Apoi una îngheţă. Cealaltă ezită, apoi lumină şi ea locul.

Împreună, formau o pată de lumină pe o parte din zidul tunelului. Iar în mijlocul ei se afla… ce se afla acolo?

— Dumnezeule! exclamă Von der Stadt. Ciff, spune-mi repede ce e, că mă apuc să trag.

— Nu trage, îi spuse Ciffonetto. Nu se mişcă.

— Dar… ce este?

— Nu ştiu.

În vocea omului de ştiinţă se simţea un tremur straniu, nesigur.

Creatura din balta de lumină era mică, puţin peste un metru. Mică şi dezgustătoare. Dar cumva, de departe, asemănătoare cu un om. Fireşte, membrele erau total disproporţionate, iar mâinile şi labele picioarelor erau anormal de pocite. Iar pielea, pielea aceea era de un alb scârbos, ca de vierme.

Însă chipul era cel mai îngrozitor. Uriaş, parcă lipit acolo de la un alt trup. Totuşi, gura şi nasul de-abia puteau fi desluşite. Capul acela nu avea decât ochi. Doi ochi imenşi şi groteşti, ascunşi în spatele pleoapelor colorate în albul acela mort.

Von der Stadt era neclintit ca o stâncă. În schimb, Ciffonetto tremura puţin, fără să-şi ia ochii de la creatura aceea. Totuşi, el vorbi primul.

— Uită-te acolo, şopti el. În mâna lui. Cred… cred că e o unealtă.

Tăcere. Lungă şi încordată tăcere. Apoi Ciffonetto vorbi din nou. Cu voce răguşită de emoţie.

— Cred că este un om.

Greel ardea.

Focul ajunsese la el. Deşi închişi, ochii îl dureau cumplit de tare. Ştia că, dacă îi va deschide, va vedea lucruri îngrozitoare. Şi focul ajunsese la el. Îl mânca toată pielea. Şi îl durea. Îl durea din ce în ce mai rău.

Dar nu se clinti din loc. Era iscoadă. Avea o misiune. Îndură durerea în vreme ce mintea i se împletea cu minţile celorlalţi.

Şi acolo, în minţile lor, descoperi teama, dar o teamă ţinută în frâu. Şi se văzu pe sine prin ochii lor. O imagine deformată şi neclară a lui. Gustă admiraţia şi repulsia care se luptau în unul dintre cei doi. Şi scârba pură care mocnea în celălalt.

Se înfurie, dar îşi stăpâni furia. Trebuie să ia legătura cu ei. Trebuie să îi ducă la Oamenii lui. Erau orbi şi aveau minţile schilodite şi nu îşi puteau controla emoţiile. Dar, dacă vor înţelege ce le cere, îl vor ajuta. Da.

Nu se clinti din loc. Aşteptă. Îl ardea toată pielea, dar continuă să aştepte fără să se clintească din loc.

— Aia, exclamă Von der Stadt. *Chestia* aia e un om?

Ciffonetto dădu din cap.

— Nu poate fi altceva. Are unelte. Vorbeşte.

Ezită puţin şi apoi continuă:

— Dar, Dumnezeule sfinte, în veci nu mi-aş fi imaginat aşa ceva. Tunelurile, Von der Stadt. Întunericul. Secole întregi de întuneric. Niciodată nu mi-aş fi închipuit o asemenea evoluţie într-un timp atât de scurt.

— *Om?* repetă neîncrezător Von der Stadt. Eşti nebun. Niciun om nu s-ar putea transforma în *aşa ceva.*

Dar Ciffonetto de-abia dacă îl auzi.

— Trebuia să mă gândesc, murmură el. Trebuia să bănuiesc. Bineînţeles că de vină sunt radiaţiile. Ele au

accelerat mutaţiile. Probabil că speranţa lor de viaţă este mult mai scurtă. Ai avut dreptate, Von der Stadt. Oamenii nu pot trăi hrănindu-se doar cu gândaci şi ciuperci. Nu oamenii asemenea nouă. Aşa că cei de aici s-au adaptat. S-au adaptat la întuneric şi la viaţa din tuneluri. Şi…

Tresări brusc.

— Ochii ăia, şopti el.

Stinse lanterna şi parcă zidurile se apropiară de ei.

— Probabil că este foarte sensibil la lumină. Îi facem rău. Mişcă-ţi lanterna în altă direcţie, Von der Stadt.

Tovarăşul lui îi aruncă o privire piezişă.

— E destul de întuneric şi aşa, zise el.

Dar se supuse. Şi raza lanternei lui se îndreptă în altă parte.

— Istorie, şopti Ciffonetto. Clipa aceasta va dăinui în…

Nu mai apucă să termine. Încordat, Von der Stadt îşi ţinea degetul pe trăgaci. Când îndepărtă raza lanternei de pe silueta aflată în adâncul tunelului, surprinse o mişcare în întuneric. Aduse înapoi lumina, căută, descoperi ce anume o făcuse şi concentră raza lanternei asupra vietăţii de pe şine.

Mai devreme intenţionase să tragă. Dar ezitase pentru că silueta aceea necunoscută, vag asemănătoare cu un om, stătea nemişcată.

Vietatea asta nouă nu stătea nemişcată. Chiţăia şi fugea de colo colo. Şi nici nu era necunoscută. De data aceasta Von der Stadt nu mai ezită.

O detunătură. O explozie de lumină. Şi din nou.

— L-am nimerit, spuse Von der Stadt. Un afurisit de şobolan.

Şi Greel începu să urle.

După suferinţa provocată de arsura îndelungată, venise o clipă de uşurare. Însă doar o clipă. Apoi, pe

neaşteptate, îl inundă o durere cumplită. Val după val după val. Copleşindu-l, ştergând orice gând îndreptat spre oamenii-de-foc, ştergând frica lor, ştergând furia lui.

H'ssig murise. Fratele lui spiritual murise.

Oamenii-de-foc îl omorâseră pe fratele lui spiritual.

Zbieră cuprins de durere şi turbare. Se repezi înainte, cu suliţa ridicată.

Deschise ochii. Un fragment de imagine, apoi mai multă durere, apoi nimic. Orbire. Dar fragmentul acela i-a fost de ajuns. Lovi. Şi mai lovi o dată. Sălbatic, nebuneşte, lovitură după lovitură. Împlântând iar şi iar suliţa.

Şi din nou întregul univers căpătă culoarea stacojie a durerii. Şi din nou detunătura aceea îngrozitoare care se auzise şi când murise H'ssig. Ceva îl aruncă pe pardoseala tunelului, apoi deschise ochii şi foc, numai foc era pretutindeni.

Dar numai câteva secunde. Numai câteva secunde. Şi imediat întunericul îl învălui iarăşi pe Greel din neamul Oamenilor.

Arma fumega încă. Mâna care trăsese era tot fermă. Însă gura lui Von der Stadt se căscă larg atunci când el se uită, fără să-i vină a crede, de la creatura pe care puterea focului său o aruncase în cealaltă parte a tunelului la sângele care-i şiroia din uniformă.

Apoi arma se rostogoli pe jos, iar el îşi duse mâinile la burtă, îşi duse mâinile la rănile de acolo. Ridică una şiroind de sânge. Se uită lung la ea. Apoi se uită lung la Ciffonetto.

— Şobolanul, spuse el.

Vocea îi era plină de durere.

— Am tras într-un şobolan. Atâta tot. Voia să-l atace. De ce, Ciff? Am tras…

Şi se prăbuşi. Greoi. Lanterna i se sparse şi se stinse.

Multe foşnete înfundate prin întuneric. În cele din urmă se aprinse lanterna lui Ciffonetto. Pământiu la faţă, omul de ştiinţă se lăsă în genunchi lângă tovarăşul său.

— Von, îl strigă el, trăgându-l de uniformă. Ce ai păţit?

Sfâşie ţesătura, descoperind carnea sfârtecată.

Von der Stadt bolborosea ceva.

— Nici nu l-am văzut când s-a repezit la mine. Că mutasem lanterna, aşa cum ai zis, Ciff. De ce? Că nu aveam de gând să-l împuşc. De ce să-l împuşc, dacă era om? Doar un şobolan am împuşcat. Doar un şobolan. Care voia să-l atace.

Ciffonetto, care rămăsese paralizat în tot acel timp, dădu încet din cap:

— N-a fost vina ta, Von. Dar probabil că l-ai speriat. Acum trebuie să te facem bine. Te-a rănit destul de rău. Crezi că eşti în stare să mergi până la tabără?

Nu mai aşteptă răspunsul. Îşi trecu un braţ pe sub cel al lui Von der Stadt şi îl ridică în picioare. Începu să-l târască înapoi prin tunel, rugându-se în gând să-l poată urca pe peron.

— Doar un şobolan am împuşcat, repeta iar şi iar Von der Stadt pe un ton buimăcit.

— Nu-ţi face griji, zise Ciffonetto. Nu contează. O să găsim şi alţii. Dacă trebuie, vom scotoci prin întregul sistem de tuneluri. O să-i găsim.

— Doar un şobolan. Doar un şobolan.

Ajunseră la peron. Ciffonetto îl lăsă jos pe Von der Stadt.

— Nu pot să mă urc cu tine în braţe, Von, îi zise el. Trebuie să te las aici. Mă duc după ajutoare.

Se îndreptă de spate şi-şi vârî lanterna la centură.

— Doar un şobolan, spuse din nou Von der Stadt.

— Nu-ţi face griji, îl încurajă Ciffonetto. Şi dacă nu mai găsim pe nimeni, nu-i nicio pagubă. Evident că erau

suboameni. Poate că au fost pe vremuri oameni. Dar nu şi acum. Au degenerat. Oricum nu ar fi avut ce să ne înveţe.

Dar Von der Stadt nu mai asculta, nu mai auzea. Stătea sprijinit de zidul tunelului, cu mâinile apăsate pe burtă, cu sângele prelingându-i-se printre degete, bolborosind, iar şi iar, aceleaşi vorbe.

Ciffonetto se întoarse spre zid. Doi metri şi puţin până pe peron, apoi scara rulantă, care nu mai era rulantă, dar era foarte ruginită. Apoi ruinele subsolului. Apoi lumina zilei. Trebuia să se grăbească. Von der Stadt nu avea să reziste prea mult.

Se prinse de piatră şi se ridică puţin. Rămase o clipă atârnat, căutând cu mâna cealaltă o adâncitură de care să se agaţe. Se trase iarăşi în sus.

Aproape ajunsese. Aproape ajunsese pe peron când se pomeni trădat de muşchii lui slabi, neexersaţi pe colonia Luna. O mână îi alunecă, cealaltă nu-i mai putu susţine greutatea. Căzu. Pe lanternă.

Nu mai văzuse nimic asemănător cu întunericul acesta. Prea dens, prea complet. Cu greu îşi stăpâni ţipetele.

Dar ţipă atunci când încercă să se ridice. Pentru că nu doar lanterna se spărsese în cădere.

Ţipătul lui răsună şi răsună din nou prin tunelul lung şi negru pe care el nu-l mai vedea. Se stinse abia după multă vreme. Şi atunci el ţipă din nou. Şi din nou.

Într-un final, rămas aproape fără glas, încetă.

— Von, şopti el răguşit către tovarăşul lui. Mă auzi, Von? Niciun răspuns. Mai încercă o dată. Să vorbească, trebuie să vorbească, altminteri îşi va pierde minţile. Întunericul îl înconjura şi i se păru că aude nişte mişcări furişate în apropiere. Von der Stadt chicoti. Părea că se află foarte, foarte departe.

— Nu era decât un şobolan. Un şobolan.

Tăcere. Apoi şoapta lui Ciffonetto.

— Da, Von. Da.
— Nu era decât un şobolan.
— Nu era decât un şobolan.
— Nu era decât un şobolan.

Washington, D.C.
mai, 1971
EROUL
Traducere din Limba engleză Ruxandra Toma

Oraşul era mort, iar flăcările ce-i însoţeau moartea pătaseră cu roşu cerul verde-cenuşiu.

Trecuse mult până să-şi dea ultima suflare. Rezistenţa durase aproximativ o săptămână, iar luptele fuseseră înverşunate. Dar, în cele din urmă, invadatorii îi zdrobiseră pe cei care îşi apărau tărâmul, aşa cum îi zdrobiseră pe mulţi alţii înaintea lor. Cerul acela străin cu doi sori nu a părut să-i fi deranjat. Mai luptaseră şi învinseseră şi sub alte ceruri – ceruri de azur, ceruri cu pistrui de aur, ceruri negre ca tuşul.

Primii atacaseră băieţii de la Controlul Vremii, când principala forţă era la sute de kilometri depărtare spre est. Furtuni după furtuni loviseră străzile oraşului, încetinind preparativele de apărare şi distrugând spiritul rezistenţei.

Ajunşi mai aproape, invadatorii îşi trimiseseră urlătoarele. Zbierete stridente răsunaseră încontinuu prin oraş, zi şi noapte răsunaseră şi, nu după multă vreme, mare parte a plebei fugise cuprinsă de panică. La vremea respectivă principala forţă a atacatorilor fusese instalată şi a început să lanseze bombe biologice, beneficiind şi de vântul constant dinspre vest.

Chiar şi în situaţia aceasta, localnicii încercaseră să lupte. Din poziţiile lor defensive, amplasate de jur-împrejurul oraşului, supravieţuitorii răspunseseră cu o

ploaie de proiectile atomice, reuşind să pulverizeze o întreagă companie ale cărei ecrane de apărare au fost supraîncărcate de atacul neaşteptat. Însă această acţiune a fost, în cel mai fericit caz, una anemică. Atunci deja cădeau torente de bombe incendiare asupra oraşului, iar nori uriaşi de gaz acid se îngrămădiseră deasupra câmpurilor.

Iar în urma gazelor, mult temutele detaşamente ale Corpului Expediţionar Terran începură asaltul ultimelor linii defensive.

Kagen se uită urât la casca plastoidă crăpată de la picioarele sale şi îşi blestemă norocul. O misiune obişnuită de exterminare, îşi spuse el. O operaţiune de rutină, nimic altceva – şi uite că un afurisit de interceptor automat lansase asupra lui o bombă atomică de putere mică.

Îl ratase la milimetru, dar undele de şoc îi avariaseră proiectilele reactive de la şold şi-l doborâseră din cer, obligându-l să aterizeze în râpa asta mizerabilă din estul oraşului. Armura lui uşoară de luptă îl protejase de efectele impactului, dar casca o încasase destul de bine.

Kagen se lăsă pe vine ca să-şi examineze casca ciobită. Căzuseră toate sistemele de comunicaţii şi toate echipamentele cu senzori. Pentru că rămăsese şi fără proiectilele reactive, se simţea infirm, surd, mut şi pe jumătate orb. Mai înjură o dată.

Observă o mişcare pe marginea micuţei râpe. Pe neaşteptate, se iviră cinci localnici, fiecare înarmat cu câte o mitralieră uşoară. Ţineau armele îndreptate asupra lui Kagen, gata de tragere. Stăteau aliniaţi, înconjurându-l şi din stânga, şi din dreapta. Unul începu să-i vorbească.

Dar nu apucă să mai termine. Cu iuţeala fulgerului Kagen îşi ridică arma de pe jos.

Cinci bărbaţi înarmaţi pot ezita, în vreme ce unul singur ştie că nu are nimic de pierdut. În fracţiunea de

secundă dinainte ca degetele lor să se încordeze pe trăgaciuri, Kagen nu se opri, Kagen nu şovăi, Kagen nu se gândi.

Kagen ucise.

Arma lui emise un ţiuit lung şi pătrunzător. Conducătorul detaşamentului inamic se cutremură puternic atunci când îl sfâşie fasciculul invizibil de sunete de înaltă frecvenţă. Apoi carnea începu să i se lichefieze. Până atunci arma lui Kagen mai găsise alte două ţinte.

Într-un final, începură să turuie şi mitralierele celor doi localnici rămaşi în viaţă. O ploaie de gloanţe se abătu asupra lui Kagen, care se repezi la dreapta, gemând atunci când proiectilele ricoşară în armura lui. Lăsă în jos arma şi un foc întâmplător i-o smulse din mână.

Kagen nici nu se opri şi nici nu şovăi atunci când arma îi fu zburată din mână. Dintr-un singur salt ajunse pe marginea râpei, faţă în faţă cu unul dintre soldaţi.

Luat prin surprindere, individul ezită o clipă, apoi ridică arma. Însă Kagen doar de clipa aceea avusese nevoie. Propulsat de forţa sărituri, se repezi la el, lovindu-l în faţă cu arma ţinută în mâna dreaptă. Mâna lui stângă, izbi cu forţă de cinci mii cinci sute de newtoni în pieptul localnicului, chiar la baza sternului.

Apoi Kagen azvârli cadavrul în celălalt localnic, care încetase să mai tragă atunci când camaradul lui intrase în linia lui de ochire. Acum gloanţele lui sfârtecară trupul care zbura prin aer către el. În timp ce trăgea, făcu un pas mic înapoi.

Atunci Kagen se năpusti asupra lui. Un glonţ îi şterse tâmpla şi simţi o explozie de durere dogoritoare. O ignoră şi îl izbi pe localnic în gât cu latul palmei. Bărbatul se prăbuşi la pământ. Nemişcat.

Kagen se răsuci cu iuţeala fulgerului, aşteptându-se să vadă alţi inamici.

Nu mai era nimeni.

Kagen se aplecă şi îşi şterse sângele de pe mână cu o bucată din uniforma localnicului. Se încruntă dezgustat. Va fi un drum lung şi anevoios până înapoi în tabără, îşi zise el, aruncând nepăsător cârpa pe jos.

Evident că astăzi nu era ziua lui norocoasă.

Scoase un mormăit nervos şi coborî înapoi în râpă ca să îşi recupereze casca şi arma.

La orizont, oraşul încă ardea.

Printre pocnetele comunicatorului cu rază scurtă din pumnul lui Kagen, vocea puternică a lui Ragelli părea veselă.

— Deci tu eşti, Kagen, râse el. Ai luat legătura cu noi la marele fix. Senzorii mei tocmai depistaseră ceva. Dacă nu m-ai fi contactat acum, fii convins că ţi-aş fi făcut creierii chisăliţă cu sunetele alea de înaltă frecvenţă.

— Mi s-a paradit casca şi nu-mi mai funcţionează senzorii, răspunse Kagen. Aşa că-i al dracului de greu să apreciez distanţele. Şi comunicarea cu rază lungă mi s-a paradit.

— Boşii se întrebau ce-ai păţit, îl întrerupse Ragelli. Îi cam luase cu frisoane. Dar eu mi-am zis că ai să apari mai devreme sau mai târziu.

— Chiar aşa, spuse Kagen. Unul dintre rahaţii ăia mi-a făcut praf rachetele, aşa că a durat ceva până să ajung înapoi. Uite, acum vin.

Ieşi încet din groapa în care se ghemuise şi apăru în raza vizuală a gărzii din depărtare. Nu se grăbea.

Din faţa avanpostului, Ragelli ridică braţul argintiu în semn de salut. Era blindat din cap şi până în picioare cu un costum metalic de luptă, faţă de care armura plastoidă a lui Kagen arăta ca hârtia igienică. Stătea pe locul trăgătorului într-o baterie rotativă de înaltă frecvenţă. Chipul masiv i se desluşea cu greu în spatele mai multor ecrane defensive.

Kagen îi răspunse la salut şi începu să parcurgă distanţa dintre ei în salturi lungi. Se opri chiar în faţa barierei, la baza bateriei lui Ragelli.

— Arăţi ca vai de capul tău, spuse Ragelli, măsurându-l cu ajutorul senzorilor din spatele vizorului său plastoid.

— Armura aia uşoară a ta nu-ţi asigură protecţie nici de doi bani. Ţi-o găureşte orice ţăran înarmat cu o praştie.

Kagen începu să râdă.

— Măcar eu sunt în stare să mă mişc. În uniforma aia metalică poate că tu ai reuşi să respingi atacurile inamicului, dar aş vrea să te văd cum te descurci într-o eventuală ofensivă, prietene. Ştii bine că războaiele nu sunt câştigate doar prin defensivă.

— Ai şi tu dreptate, zise Ragelli. Postul ăsta de santinelă e al naibii de plictisitor.

Dădu un bobârnac unui comutator de pe panoul de comandă făcând să dispară un segment din barieră. Kagen intră imediat. O fracţiune de secundă după aceea, bariera reapăru.

Kagen se îndreptă repede spre cazarma Plutonului său. Uşa se deschise automat şi el păşi înăuntru uşurat. Se simţea mai bine acum că ajunsese acasă şi îşi recăpătase greutatea normală. Locurile cu gravitaţie mică îl cam dădeau peste cap şi-i făceau greaţă. În cazarmă era menţinută artificial valoarea normală a gravitaţiei de pe Wellington, de două ori mai mare decât cea de pe Pământ. Era destul de costisitor, dar boşii spuneau mereu că nimic nu este prea scump atunci când e vorba despre asigurarea confortului pentru războinicii lor.

Kagen intră în vestiar şi îşi scoase la repezeală armura plastoidă, aruncând-o apoi în containerul de reciclare. După aceea se duse direct în cabina sa şi se lungi pe pat.

Întinse mâna spre masa simplă din metal de alături,

trase sertarul şi scoase dinăuntru o capsulă verde. O înghiţi în mare grabă, apoi se întinse la loc, aşteptând să îşi facă efectul. Ştia că regulamentul interzicea administrarea de synthastim între mese, dar regula aceasta nu fusese niciodată pusă în practică. Aidoma majorităţii militarilor activi, Kagen îl lua în permanenţă pentru a-şi menţine viteza şi rezistenţa la cote maxime.

Moţăia împăcat câteva minute mai târziu, când prinse viaţă difuzorul de deasupra patului.

— Kagen.

Treaz de-a binelea, Kagen sări instantaneu în picioare.

— Prezent, răspunse el.

— Prezintă-te imediat la maiorul Grady.

Kagen zâmbi cu gura până la urechi. Înseamnă că i se rezolvase cererea, îşi spuse el. Ba chiar de către un ofiţer superior. Îşi trase la repezeală pe el o uniformă cafenie şi lejeră de interior, apoi traversă baza.

Cazarma ofiţerilor superiori se afla în centrul avanpostului. Aceasta era o clădire de două etaje, puternic luminată, acoperită cu ecrane defensive şi înconjurată de gărzi în armuri uşoare. Unul dintre soldaţi îl recunoscu pe Kagen şi îl lăsă să treacă.

Cum intră pe uşă, se opri pentru câteva momente atunci când un banc de senzori îl scană în căutare de arme. Evident că militarii de rând nu aveau voie să poarte arme în prezenţa ofiţerilor superiori. Dacă ar fi avut la el arma cu sunete de tonalitate înaltă, ar fi declanşat toate alarmele din clădire, iar fasciculele energetice ascunse în pereţi şi tavane l-ar fi imobilizat complet.

Însă trecu inspecţia şi îşi continuă drumul pe coridorul cel lung, spre biroul maiorului Grady. Parcursese deja o treime din drum când prima serie de fascicule energetice îl apucară strâns de încheieturile mâinilor. Începu să se zbată atunci când simţi pe piele atingerea

aceea invizibilă, dar nu reuşi să se elibereze. Îşi continuă drumul, declanşând şi alte fascicule prin mişcările lui.

Kagen înjură în barbă şi îşi stăpâni impulsul de a se opune. Detesta să fie încătuşat de fasciculele energetice, dar acestea erau regulile cărora trebuia să te supui dacă voiai să fii primit de un ofiţer superior.

Uşa se deschise înaintea lui şi Kagen intră. Nici nu trecuse bine pragul că fu imobilizat de un banc întreg de fascicule energetice. Câteva dintre ele se reglară uşor, obligându-l să ia poziţia de drepţi, deşi toţi muşchii lui îi cereau să se împotrivească.

La vreo doi metri dincolo de uşă, maiorul Grady lucra aşezat la un birou din lemn, acoperit cu maldăre de hârtii. Acum se pare că mâzgălea ceva pe o foaie. Un teanc gros de documente se afla lângă cotul lui, deasupra cu un pistol demodat cu laser în loc de prespapier.

Kagen recunoscu arma. Moştenire de familie, era transmisă din tată în fiu în familia lui Grady. Se spunea că fusese folosită de un strămoş de-ai lui în timpul Războaielor de Foc de pe Pământ, de la începutul secolului douăzeci şi unu. În ciuda vechimii sale, pistolul acesta încă funcţiona perfect.

După câteva minute de tăcere deplină, Grady binevoi să lase pixul din mână şi ridică ochii la Kagen. În realitate, maiorul era neobişnuit de tânăr pentru un ofiţer superior, dar părul lui cărunt şi nesupus îl făcea să pară mai în vârstă. La fel ca toţi ofiţerii superiori, Grady se născuse pe Pământ şi, prin urmare, părea fragil şi lent în comparaţie cu militarii din plutoanele de asalt, originari de pe Wellington şi Rommel – Lumile Războinice, unde valoarea forţei gravitaţionale era mai mare.

— Raportează! spuse tăios Grady.

Ca întotdeauna, pe chipul său slab şi palid se citea o plictiseală imensă.

— Ofiţer John Kagen, plutoanele de asalt, Corpul

Expediţionar Terran!

Grady încuviinţă cu un semn scurt al capului. De fapt, nici nu-l ascultase. Deschise unul dintre sertarele biroului său şi scoase de acolo o foaie de hârtie.

— Kagen, spuse el, jucându-se cu hârtia aceea, cred că ştii de ce te afli aici.

Puse foaia de hârtie pe birou şi o lovi cu degetul.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ce înseamnă, domnule maior, răspunse Kagen.

Încercă să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, dar nu reuşi din cauza fasciculelor care îl ţineau strâns în poziţie de drepţi.

Grady observă şi făcu un gest iritat, spunându-i:

— Pe loc repaus.

Atunci se retraseră majoritatea fasciculelor, dându-i lui Kagen ceva libertate de mişcare, chiar dacă doar la jumătate din viteza lui obişnuită. Uşurat, îşi îndoi braţele zâmbind.

— În două săptămâni mi se încheie serviciul militar, domnule maior. Şi nu intenţionez să mă înrolez din nou. Aşa că am cerut să mi se asigure transportul până pe Pământ. Atâta tot.

Sprâncenele lui Grady se ridicară câţiva milimetri, însă ochii negri de sub ele îşi păstrară privirea plictisită.

— Serios? întrebă el. Eşti în armată de aproximativ douăzeci de ani, Kagen. De ce vrei să treci în rezervă? Mă tem că nu înţeleg.

Kagen ridică din umeri.

— Nici eu nu ştiu exact. Îmbătrânesc. Poate că m-am plictisit de viaţa asta cazonă. Plus că nu mai are niciun haz să tot cucerim smârcuri din astea. Îmi doresc altceva. Ceva poate mai palpitant.

Grady dădu din cap.

— Înţeleg. Dar nu sunt de acord, Kagen, spuse el pe

un ton blând şi persuasiv. Mi se pare că subestimezi capacitatea Corpului Expediţionar. Te aşteaptă o mulţime de momente palpitante dacă ne oferi şansa să-ţi demonstrăm.

Se sprijini de spătarul scaunului, jucându-se cu unul dintre creioanele de pe masă.

— Ştii că de aproape trei decenii suntem în război cu Imperiul Hrangan. Deşi până acum confruntările directe au fost destul de rare. Ştii de ce?

— Sigur, spuse Kagen.

Grady păru să nu-l fi auzit.

— Am să-ţi spun eu de ce, continuă el. Deocamdată şi noi, şi ei am încercat să ne consolidăm poziţiile cucerind lumile acestea mici din zonele de graniţă. Smârcurile astea, cum le spui tu. Însă sunt nişte smârcuri foarte importante. Avem nevoie de ele pentru a ne stabili bazele, pentru materiile prime pe care ni le pot oferi, pentru capacitatea lor industrială şi pentru forţa lor de muncă. Din această cauză încercăm să ne reducem pierderile în timpul campaniilor. Şi tot din cauza aceasta folosim tactici care ţin de războiul psihologic, cum sunt urlătoarele. Pentru că vrem să speriem şi să alungăm cât mai mulţi localnici înaintea fiecărui atac. Ca să nu distrugem forţa de muncă de care avem nevoie.

— Ştiu toate astea, îl întrerupse Kagen, cu lipsa de politeţe caracteristică nativilor de pe Wellington. Şi ce-i cu asta? Nu am venit aici ca să-mi ţineţi o prelegere.

Grady îşi ridică ochii de la creion.

— Nu, zise el. Nu pentru asta ai venit. Aşa că uite ce-ţi spun, Kagen. Preliminariile s-au încheiat. Urmează marele eveniment. Au mai rămas doar câteva lumi nerevendicate. Foarte curând vom ajunge să ne confruntăm direct cu corpurile de armată Hranganiene. În mai puţin de un an le vom ataca bazele.

Maiorul îl privi nerăbdător pe Kagen. Însă nu primi

niciun răspuns şi pe chip i se aşternu o expresie nedumerită. Se aplecă din nou peste birou.

— Nu pricepi, Kagen? Ce altceva mai palpitant decât asta ţi-ai putea dori? Gata cu lupta împotriva bieţilor civili îmbrăcaţi în uniforme, cu toate bombiţele atomice şi armele lor primitive, Hranganienii sunt inamici redutabili. La fel ca noi, de generaţii întregi au o armată profesionistă. Sunt născuţi şi educaţi ca să fie soldaţi. Soldaţi foarte buni. Au ecrane de protecţie şi arme cu modern. Aceştia sunt adversarii care ne vor pune cu adevărat la încercare plutoanele de atac.

— Poate, murmură Kagen fără prea multă convingere. Dar nu l-a asta m-am referit când am pomenit despre dorinţa mea de ceva mai palpitant. Îmbătrânesc. Şi am observat că devin din ce în ce mai lent în mişcări. Nici măcar pastilele de synthastim nu-mi mai îmbunătăţesc viteza de reacţie.

Grady clătină din cap.

— Tu ai unul dintre cele mai bune dosare din tot Corpul Expediţionar, Kagen. Ai fost decorat de două ori cu Crucea Stelară şi de trei ori ai primit Decoraţia Congresului Planetar. Toate posturile media de pe Pământ au relatat episodul în care ai salvat detaşamentul aterizat pe Torego. Ce te-a apucat să-ţi pui la îndoială capacitatea chiar acum? Vom avea mare nevoie de oameni ca tine în lupta împotriva Hranganienilor. Înrolează-te din nou.

— Nu, răspunse apăsat Kagen. Regulamentul spune că am dreptul la pensie după douăzeci de ani de activitate, iar medaliile alea mi-au adus câteva bonusuri. Acum vreau să mă bucur de ele.

Zâmbi larg şi continuă:

— Aşa cum spui, mă cunoaşte toată lumea de pe Pământ. Sunt un erou. Cu asemenea reputaţie voi fi tratat ca o adevărată vedetă.

Grady se încruntă, bătând nerăbdător cu vârfurile

degetelor în birou.

— Ştiu foarte bine ce spune regulamentul, Kagen. Însă nimeni nu iese realmente la pensie – trebuie să fii conştient de asta. Majoritatea militarilor preferă să rămână alături de trupe. Asta este meseria lor. Asta înseamnă să faci parte din Lumile Războinice.

— Nu-mi pasă, domnule maior, răspunse Kagen. Cunosc bine regulamentul şi ştiu că pot să mă pensionez cu toate drepturile intacte. Nu puteţi să mă opriţi.

Grady reflectă calm la dorinţa militarului.

— În regulă, spuse el după o pauză lungă. Nu mai insist. Vei fi trecut în rezervă cu pensie completă plus toate bonusurile la care ai dreptul. Te vom ajuta să te instalezi pe Wellington. Sau pe Rommel, dacă preferi. Te vom face director peste cazărmile de tineret – oricare grup de vârstă îţi convine. Sau te vom pune şef peste o tabără de pregătire militară. Cu un asemenea dosar ca al tău nu poţi ocupa decât o funcţie la vârf.

— Nţ! exclamă hotărât Kagen. Nu vreau să locuiesc pe Wellington. Şi nici pe Rommel. Vreau să mă duc pe Pământ.

— De ce? Te-ai născut şi ai crescut pe Wellington – într-una dintre cazărmile de pe dealuri, mi se pare. Nu ai fost niciodată pe Pământ.

— Adevărat, spuse Kagen. Dar l-am văzut în transmisiunile de televiziune şi în filme. Şi mi-a plăcut ce am văzut. Plus că, în ultima vreme, am citit multe cărţi despre Pământ. Aşa că acum vreau să-l văd cu ochii mei.

Făcu o pauză şi zâmbi din nou.

— Să zicem că vreau să văd pentru ce am luptat atât.

În privirea încruntată a lui Grady se citea nemulţumirea.

— Eu sunt de pe Pământ, Kagen, spuse el. Crede-mă că nu o să-ţi placă acolo. Nu ai să reuşeşti să te adaptezi. Gravitaţia este prea mică. Şi nici nu există cazărmi unde să

fie creată artificial o gravitaţie cu valoare mai mare în care să te poţi adăposti. Synthastimul este ilegal, uzul lui este strict interzis. Dar Războinicii Lumilor au nevoie de el, aşa că va trebui să dai sume exorbitante ca să ţi-l procuri. Pământenii nu au viteză de reacţie. Sunt oameni complet diferiţi. Întoarce-te pe Wellington. Acolo vei fi printre cei asemenea ţie.

— Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care vreau să mă duc pe Pământ, se încăpăţână Kagen. Pe Wellington nu aş fi decât unul dintre sutele de veterani bătrâni. Ce naiba, fiecare militar ieşit la *pensie* se întoarce la vechea lui cazarmă. Însă pe Pământ aş fi o celebritate. Aş fi cel mai rapid şi mai puternic individ de pe planeta aia afurisită. Nu se poate ca statutul ăsta să nu-mi aducă şi ceva avantaje.

Grady începuse să dea semne de nelinişte.

— Şi cum rămâne cu gravitaţia? îl întrebă el. Cu pastilele de synthastim?

— Nicio problemă, o să mă obişnuiesc cu gravitaţia mai mică. Şi cred că o să reuşesc să scap de dependenţa de synthastim, pentru că nu voi mai avea nevoie de atât de multă viteză şi rezistenţă la efort.

Grady îşi trecu degetele prin părul său zbârlit şi clătină sceptic din cap. În încăpere se aşternuse o tăcere incomodă. După un timp, maiorul se aplecă peste birou.

Şi, pe neaşteptate, întinse iute mâna spre pistolul cu laser.

Kagen reacţionă instantaneu. Se năpusti înainte, iar fasciculele energetice care îl mai ţineau îl încetiniră foarte puţin. Mâna i se arcui fulgerător spre încheietura lui Grady.

Chiar în fracţiunea aceea de secundă, fasciculele îl înşfăcară mai tare, îl opriră în mijlocul mişcării şi apoi îl doborâră la podea.

Grady, care rămăsese cu mâna în aer deasupra

pisoiului, se relaxă acum, sprijinindu-se iar de spătarul scaunului. Chipul îi era alb şi răvăşit. Înălţă mâna şi forţa fasciculelor energetice se diminuă puţin. Kagen se ridică încet în picioare.

— Vezi tu, Kagen, îi spuse Grady. Testul acesta a dovedit că eşti în aceeaşi formă dintotdeauna. Ai fi reuşit să pui mâna pe mine dacă nu te-ar fi încetinit fasciculele energetice. Crede-mă când îţi spun că avem nevoie de oameni cu pregătirea şi experienţa ta. Avem nevoie de tine în lupta cu Hranganienii. Înrolează-te din nou.

Furia explodă în privirea albastră şi rece a lui Kagen.

— La naiba cu Hranganienii, spuse el. Nu mă mai înrolez şi nicio şmecherie de-a ta n-o să mă facă să mă răzgândesc. Mă duc pe Pământ. Şi tu nu poţi să mă opreşti.

Grady îşi îngropă faţa în mâini şi oftă.

— Bine, Kagen, spuse el într-un sfârşit. Ai câştigat. Am să-ţi aprob cererea.

O nelinişte stranie se citea în ochii lui negri.

— Ai fost un militar exemplar, Kagen. Ne vei lipsi. Şi Crede-mă că vei ajunge să regreţi hotărârea asta. Eşti sigur că nu vrei să te mai gândeşti?

— Sunt absolut sigur! se răsti Kagen.

Privirea aceea ciudată dispăru din ochii lui Grady. Iar chipul lui îşi recăpătă expresia de indiferenţă plictisită.

— Foarte bine, spuse el. Poţi să pleci.

Kagen făcu stânga-mprejur, străbătu coridorul cel lung, apoi ieşi din clădire, în tot acest timp fiind ţinut strâns de fasciculele energetice.

— Eşti gata, Kagen? îl întrebă Ragelli, sprijinindu-se neglijent de uşa cabinei lui.

Kagen îşi luă geanta mică de voiaj şi aruncă o ultimă privire în jur ca să se asigure că nu uitase nimic. Da, luase totul. Încăperea era destul de goală.

— Cred că da, spuse el, ieşind pe uşă.

Ragelli îşi puse casca plastoidă pe care o ţinuse sub braţ şi se grăbi să îl prindă din urmă.

— Deci, asta este, îi zise el, potrivindu-şi mersul după al fostului camarad acum pensionat.

— Mda, cam asta, răspunse Kagen. De azi într-o săptămână am să mă relaxez pe Pământ, în timp ce tu ai să-ţi faci bătături la noadă de atâta şezut în fund în smochingul ăla metalic al tău.

— Poate că aşa va fi, râse Ragelli. Dar tot cred că te-ai sonat de vrei să te duci tocmai pe Pământ, când ai putea să comanzi o întreagă tabără de pregătire pe Wellington. Şi presupunând că nu mai vrei să ai deloc de-a face cu munca noastră, chestie care mi se pare la fel de sonată…

Uşa cazărmii se deschise şi ei ieşiră. Ragelli vorbea în continuare. Alt soldat îl flancă pe Kagen în cealaltă parte. La fel ca Ragelli şi acesta purta armura uşoară de luptă.

Kagen îşi pusese uniforma albă, împodobită cu eghileţi aurii. În tocul din piele de la şold avea un laser de ceremonie, dezactivat. Uniforma era completată cu cizme asortate din piele şi o cască din oţel strălucitor. Tresele azurii de pe umăr indicau gradul de ofiţer de infanterie. Medaliile îi zornăiau pe piept în ritmul paşilor.

Plutonul al treilea de atac, aflat până atunci sub conducerea lui, îl aştepta în poziţie de drepţi pe aerodrom pentru a-i da onorul. De-a lungul rampei care ducea la naveta spaţială aşteptau câţiva ofiţeri superiori, protejaţi de ecrane defensive. Aceleaşi ecrane îi estompau cumva expresia maiorului Grady, aflat în primul rând.

Flancat de cele două gărzi, Kagen străbătu încet suprafaţa din beton, zâmbind mulţumit în spatele căştii. Peste aerodrom se revărsară acorduri de cimpoi, iar Kagen recunoscu cântecul de luptă al Corpului Expediţionar Terran şi imnul planetei Wellington.

La piciorul rampei se întoarse şi privi înapoi. La o comandă a ofiţerilor superiori soldaţii îl salutară şi rămaseră în poziţie de drepţi până când Kagen le răspunse la salut. Apoi unul dintre ceilalţi ofiţeri ai Plutonului ieşi din formaţie şi îi întinse documentele de lăsare la vatră.

Kagen şi le vârî în centură, apoi îi făcu un semn rapid de rămas-bun lui Ragelli şi urcă în grabă rampa. Aceasta se ridică încet în spatele lui.

În navetă îl întâmpină un membru al echipajului.

— Ţi-am pregătit o cabină specială, îi spuse acesta. Urmează-mă. Drumul va dura doar cincisprezece minute. După aceea vei fi transferat pe o navă stelară care te va duce pe Pământ.

Kagen dădu din cap şi îl urmă spre cabina lui. Aceasta era o încăpere aproape goală, cu pereţii consolidaţi cu plăci din metal. Unul dintre ei era acoperit în totalitate de un ecran. În faţa lui se afla patul pe care trebuia să se întindă în timpul decolării.

Rămas singur, Kagen îşi securiza casca de un suport şi se întinse pe pat. Fasciculele energetice îl apăsară uşor, cu scopul de a-l imobiliza pe perioada decolării.

Câteva minute mai târziu se auzi un vuiet monoton din măruntaiele navetei spaţiale, iar Kagen simţi apăsarea mai multor forţe gravitaţionale cumulate. Naveta decola. Vindecranul prinse viaţă, arătându-i planeta care se făcea tot mai mică sub ei.

Când naveta ajunse pe orbită şi vindecranul se stinse, Kagen vru să se ridice, dar îşi dădu seama că nu se putea mişca. Fasciculele energetice nu se retrăseseră şi încă îl mai ţintuiau de pat.

Se încruntă. Nu mai avea de ce să stea întins din moment ce erau pe orbită. Probabil că un idiot din echipaj uitase să-i dea drumul.

— Hei! strigă el, închipuindu-şi că trebuie să fie un dispozitiv de comunicare în cabină. N-aţi dezactivat

blestematele astea de fascicule. Luaţi-le de pe mine ca să mă pot mişca.

Nu primi niciun răspuns.

Se încordă şi presiunea fasciculelor păru să se mărească. Ba chiar drăciile alea începuseră să-l ciupească. Se vede treaba că imbecilii ăia întorseseră comutatorul invers.

Înjură în şoaptă, apoi strigă:

— Aveţi grijă ce faceţi! Sunt mai grele acum. Le reglaţi aiurea.

Dar apăsarea fasciculelor continuă să crească. Şi simţi cum apar şi altele care îl imobilizează mai strâns. Una după alta, fasciculele energetice îi acoperiră întregul trup aidoma unei pături invizibile. Acum chiar începuse să îl doară.

— Tâmpiţilor! zbieră el. Cretinilor! Terminaţi cu aiureala asta, nenorociţilor!

Furios la culme şi înjurând de mama focului, se mai opinti o dată. Din păcate însă, fasciculele erau mult mai puternice decât muşchii lui de Wellingtonian.

Ţintuit de pat, Kagen simţi cum unul îl apăsa pe buzunarul de la piept, făcând să-i intre în piele Crucea Stelară. Îl durea. Muchia ascuţită a medaliei îi străpunsese deja uniforma albă care se pătase de sânge.

Presiunea continuă să crească şi Kagen se crispă de durere, încercând să se elibereze de cătuşele acelea invizibile. În zadar însă. Presiunea creştea şi creştea şi tot mai multe fascicule i se încolăceau cu putere în jurul trupului.

— Încetaţi cu tâmpenia asta! ţipă el. Bucăţi vă fac când am să scap de-aici, nemernicilor! Nu vedeţi că mă omorâţi?

Atunci auzi pocnetul sec al unui os spart sub apăsarea fasciculelor. Kagen simţi o durere intensă în încheietura mâinii drepte. O secundă după aceea se auzi

un alt pocnet.

— Terminaţi odată! strigă el cu voce ascuţită din cauza durerii infernale. Mă omorâţi! Naiba să vă ia, mă omorâţi!

Şi atunci îşi dădu seama că avea dreptate.

Grady se încruntă urât la aghiotantul care intrase în birou.

— Da? Ce s-a întâmplat?

Aghiotantul, un tânăr Pământean care se pregătea să devină ofiţer superior, îl salută repede.

— Tocmai am primit raportul de pe navetă, domnule. S-a terminat. Ne întreabă ce pot face cu cadavrul.

— Să-l arunce în spaţiu, răspunse Grady. Nu contează.

Schiţă un zâmbet subţire şi clătină din cap.

— Mare păcat. Kagen era un luptător desăvârşit, dar au existat nişte hibe în pregătirea lui psihologică. Ar trebui să trimitem un raport critic instructorului lui.

Făcu o pauză şi clătină iarăşi din cap.

— Auzi, voia să trăiască pe Pământ, continuă el. O clipă chiar m-a făcut să mă întreb dacă aşa ceva ar fi posibil. Dar atunci când l-am testat cu pistolul meu cu laser, mi-am dat seama că nu se poate. Nu, nici vorbă.

Se înfioră şi mai spuse:

— De parcă am putea lăsa un Războinic al Lumilor liber pe Pământ.

Cu vorbele astea, maiorul îşi coborî ochii pe documentele de pe birou.

Dar şi-i ridică din nou atunci când aghiotantul se întoarse să plece.

— Încă ceva, mai spuse Grady. Nu uita să trimiţi comunicatul de presă pe Pământ. Pune-i un titlu de genul „Erou de război îşi pierde viaţa când Hranganienii îi aruncă în aer nava”. Vezi să sune bine. Cu siguranţă că va

fi preluat de reţelele mari de ştiri şi ne vor face reclamă. Şi expediază-i decoraţiile pe Wellington. Le vor pune în muzeul lor militar.

Aghiotantul dădu din cap, iar Grady se întoarse la treburile lui. Părea la fel de plictisit ca întotdeauna.

Evanston, Illinois februarie, 1969
AI DRACULUI ŞARLATANI
Traducere din limba engleză Ruxandra Toma

„Hiperspaţiul există. Nu încape nicio îndoială în privinţa aceasta. I-am dovedit existenţa prin metode matematice. Deşi încă nu cunoaştem legile care guvernează hiperspaţiul, putem fi siguri că nu sunt tot acelea ale spaţiului normal. Nu există niciun motiv care să ne facă să presupunem că în hiperspaţiu s-ar aplica viteza maximă constantă. Prin urmare nu ne rămâne decât să găsim un mijloc de deplasare din spaţiul normal în hiperspaţiu şi înapoi. Daţi-mi fondurile necesare ca să construiesc o navă superluminică, iar eu am să vă dau stelele!”

Fragment din discursul Dr. Frederik D. Canferelli, iniţiatorul Fundaţiei Superluminice, în faţa Comisiei de Evaluare Tehnologică din cadrul Senatului Planetar, Geneva, 21 mai 2016

„TOATĂ LUMEA ŞTIE CĂ O FURNICĂ NU POATE MIŞCA UN ARBORE DE CAUCIUC”.

Motto al Fundaţiei Superluminice.

Kinery intră grăbit, cu un dosar gros sub braţ. Era un tânăr agresiv, cu păr scurt şi blond, barbă ascuţită şi atitudine directă. Şi lipsit de respect.

Jérôme Schechter, directorul adjunct al Fundaţiei

Superluminice, îl urmări cu ochi obosiţi cum se aşază pe scaun fără să fie invitat şi trânteşte dosarul pe birou.

— ’neaţa, Schechter, spuse scurt Kinery. Mă bucur că am reuşit să trec de gărzile tale. Tare greu se ajunge la tine, ştiai?

Schechter dădu din cap.

— Iar tu eşti foarte perseverent, zise el.

Directorul adjunct era un om corpolent, cu strat peste strat de grăsime, sprâncene stufoase şi un ciuf de păr des şi cărunt.

— Trebuie să fii perseverent când ai de-a face cu unii ca voi, Schechter. N-am de gând să-mi răcesc gura de pomană. Fundaţia m-a dus de nas şi vreau să ştiu de ce.

— Te-a dus de nas? zâmbi Schechter. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Hai să nu ne mai prefacem. Amândoi ştim că eu sunt unul dintre cei mai buni fizicieni pe care aţi reuşit să puneţi mâna. Presupun că mi-ai văzut lucrările despre hiperspaţiu dacă încă încerci să mai fi la curent cu noutăţile din domeniul tău de activitate. Şi ar trebui să ştii că abordarea mea este corectă. De la Lopez încoace eu am făcut cele mai multe progrese în domeniu.

Iar Lopez a fost acum treizeci de ani. Sunt pe punctul de a construi motorul superluminic, Schechter. O ştie toată lumea.

Dar am nevoie de fonduri. Universitatea mea nu poate acoperi costurile echipamentelor de care am nevoie. Aşa că m-am adresat Fundaţiei Superluminice. La dracu’, Schechter, normal ar fi fost să săriţi în sus de bucurie când mi-aţi văzut cererea. Dar nu. Voi trageţi de timp un an şi după aia mi-o respingeţi. Şi nimeni nu catadicseşte să-mi dea nicio explicaţie. Tu eşti mereu în şedinţe, asistentul tău mă duce cu vorba şi Lopez pare că-i într-un concediu permanent.

Kinery îşi încrucişă braţele şi se sprijini de spătarul

scaunului. Întreaga lui atitudine denota rigiditate. Oftând, Schechter se apucă să se joace cu un prespapier de pe birou.

— Eşti supărat, domnule Kinery, spuse el. Supărarea nu ajută la nimic.

Kinery se aplecă iarăşi spre el.

— Am tot *dreptul* să fiu supărat. Fundaţia Superluminică a fost creată în scopul descoperirii unui motor superluminic. Iar eu sunt pe punctul de a o face. Şi nici măcar o audienţă nu-mi acordaţi, darămite fonduri.

Schechter oftă din nou.

— Mă tem că aţi înţeles greşit. În primul rând, Fundaţia Superluminică a fost creată pentru cercetarea metodelor de deplasare cu viteze superluminice. Propulsia pentru navele interstelare, să zicem. Hiperspaţiul nu este decât una dintre abordările noastre. Deocamdată urmărim alte căi care par mai promiţătoare. Noi…

— Ştiu tot ce e de ştiut despre aceste aşa-zise căi, îl întrerupse Kinery. Nu sunt altceva decât nişte fundături. Irosiţi banii contribuabililor. Şi, sfinte Dumnezeule, ce prostii sunteţi în stare să finanţaţi! Allison şi ale lui experimente de teleportare. Claudia Daniels, cu tâmpeniile ei despre softul de prelucrare a evenimentelor complexe. Şi ipoteza cu staza temporală a lui Chung!

Lui câţi bani îi daţi? Părerea mea e că Fundaţia Superluminică este foarte prost administrată de la moartea lui Canferelli. Singurul care părea să aibă habar încotro se îndreaptă era Lopez şi, de nebuni ce sunteţi, l-aţi scos din cercetare şi l-aţi făcut director.

Schechter ridică ochii ca să îşi studieze oaspetele. Chipul lui Kinery era uşor îmbujorat şi îşi strânsese cu asprime buzele.

— Înţeleg că te-ai dus în audienţă la domnul senator Markham, spuse directorul adjunct. Intenţionezi să te mai duci ca să-i prezinţi aceste acuzaţii?

— Da, răspunse tăios Kinery. Dacă nu am să obţin răspunsuri. Şi îţi garantez că, dacă răspunsurile voastre nu mă vor satisface, voi avea grijă ca Fundaţia Superluminică să intre în atenţia Comisiei de Evaluare Tehnologică a Senatului.

Schechter dădu din cap.

— Foarte bine, spuse el. Am să-ţi ofer răspunsurile pe care le ceri. Ai cumva idee cât de suprapopulat este Pământul în prezent?

Kinery pufni ofensat.

— Normal. Eu…

— Nu, îl întrerupse Schechter. Nu schimba subiectul. Gândeşte-te bine. Este important. Nu mai avem *loc,* Kinery. Nici aici şi niciunde altundeva pe Pământ. Iar coloniile de pe Marte şi Lună şi Callisto sunt nişte glume proaste. Ştii bine asta, nu mai trebuie să îţi explic eu care este situaţia. Omenirea a ajuns într-un impas. Pentru supravieţuirea rasei noastre avem nevoie de stele. Iar speranţa este Fundaţia Superluminică. Iar acum, datorită lui Canferelli, publicul ne percepe fundaţia doar din punct de vedere al hiperspaţiului.

Dar Kinery nu era mulţumit.

— Schechter, tot anul trecut numai de neghiobii din astea am avut parte de la subalternii tăi. Fii bun şi abţine-te.

Schechter zâmbi. Apoi se ridică de la birou şi se duse la fereastră ca să privească în zare la aglomerarea de zgârie-nori ai megalopolisului.

— Kinery, spuse el fără să se întoarcă, tu te-ai întrebat vreodată de ce Lopez nu a finanţat niciun proiect de cercetare a hiperspaţiului de când a ajuns director? În fond, asta era specialitatea lui.

— Cred că… începu Kinery.

Schechter îl opri.

— Lasă, nu răspunde. Nu contează. Acordăm fonduri

teoriilor excentrice pe care le-ai pomenit pentru că sunt mai bune decât nimic. Hiperspaţiu! este un drum care nu duce nicăieri, Kinery. Îi păstrăm mitul viu doar pentru public. Dar noi ştim care este adevărul.

Kinery se strâmbă.

— Haide, Schechter, nu-i chiar aşa. Aruncă o privire la calculele mele. Dă-mi fondurile necesare şi îţi garantez că în doi ani am să-ţi pun pe tavă un motor superluminic.

Schechter se întoarse cu faţa la el.

— Sunt convins, spuse el pe un ton cumplit de obosit. Ştii, Canferelli a spus odată că nu există niciun motiv pentru care viteza maximă constantă să se aplice în hiperspaţiu. Şi a avut dreptate. Nu se aplică. Îmi pare rău, Kinery, sincer îmi pare rău. Dar Lopez a inventat nava superluminică acum treizeci de ani. Şi cu ocazia aceea am aflat că viteza maximă constantă din hiperspaţiu nu este viteza luminii. Ci este mai mică, Kinery. Este *mai mică.*

Chicago, Illinois iunie, 1973

CAMPIONATUL DE FOTBAL

Traducere din Limba engleză Ruxandra Toma

Hill se uita posomorât la ultimele rezultate din campionatul de fotbal gravitaţional al Centurii care dansau pe consola de pe biroul lui. Dar mintea îi hoinărea în alte părţi. Pentru a şaptesprezecea oară în acea săptămână, Hill înjura în sine prostia şi obtuzitatea membrilor din Consiliul oraşului Starport.

Ori de câte ori Hill introducea achiziţionarea unei reţele de gravitaţie artificială pe propunerea de buget a departamentului său, afurisiţii ăia de consilieri se încăpăţânau să-i refuze alocarea de fonduri. Ba chiar aveau tupeul să-i spună să se limiteze la sporturile „tradiţionale” atunci când alcătuia programul anual de

agrement.

Proştii ăia bătrâni habar nu aveau cât de popular devenise fotbalul gravitaţional în întregul sistem, cu toate că el încercase să le-o explice numai Dumnezeu ştie de cât de multe ori. Sporturile de pe Centură ar fi trebuit să facă parte din orice program de agrement care se respectă. Şi pe Pământ asta ar fi presupus existenţa unei reţele de gravitaţie. Îşi propusese să o instaleze sub stadion, dar acum…

Uşa biroului se deschise cu un zumzet surd. Hill ridică ochii, se încruntă şi închise consola. În biroul lui intrase Jack de Angelis, care era foarte agitat.

— Ce s-a mai întâmplat acum? se răsti la el Hill.

— Păi, uite, Rog, a venit un tip cu care cred că ar trebui să discuţi, răspunse de Angelis. Vrea să bage o echipă în Liga de Fotbal a Oraşului.

— Înscrierile s-au încheiat marţi, spuse Hill. Avem deja douăsprezece echipe. Nu mai e loc pentru încă una. Şi de ce naiba nu eşti în stare să rezolvi singur chestiunea asta? Doar tu răspunzi de programul de fotbal.

— Cazul acesta este mai deosebit, începu să zică de Angelis.

— Atunci fă o excepţie şi înscrie echipa, dacă aşa vrei, îl întrerupse Hill. Sau nu o înscrie. Este programul tău. Decizia ta. De ce trebuie să mă bateţi la cap cu tot felul de fleacuri?

— Hei, nu te enerva, Rog! exclamă de Angelis. Nu ştiu de ce eşti aşa de supărat. Dar chestia e că… la dracu', mai bine să-ţi arăt.

Se duse la uşă şi îi spuse cuiva de afară:

— Domnule, fiţi bun şi intraţi.

Hill tocmai voia să se ridice, dar se lăsă încet să cadă înapoi pe scaun la vederea musafirului.

De Angelis zâmbea.

— Acesta este Roger Hill, directorul Departamentului

de Agrement din Starport, spuse el pe un ton mieros. Rog, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Remjhardnei, şeful reprezentanţei comerciale Brish din pe Pământ.

Hill se ridică din nou şi întinse o mână moale nouvenitului. Brish dir-ul era un individ îndesat la modul grotesc. Deşi avea treizeci de centimetri mai puţin decât metrul nouăzeci al lui Hill, lăsa cumva impresia că era mai înalt decât directorul. Capul lui fără păr, în formă de glonţ, era plantat direct pe umerii masivi ai extraterestrului. Ochii lui păreau două bile verzi care luceau din adâncurile pielii netede, de culoarea plumbului. Nu avea urechi exterioare, ci doar două găuri mici pe laturile capului. Gura îi era o despicătură fără buze.

Ignorând cu diplomaţie gura căscată şi ochii holbaţi ai lui Hill, Remjhard îşi dezveli dinţii într-un zâmbet fugar şi-i zdrobi mâna în strânsoarea sa.

— Mă bucur nespus să vă cunosc, domnule, spuse el cu un mormăit profund, ca de bas, dar într-o engleză fluentă. Am venit să înscriu o echipă de fotbal în excelenta ligă de fotbal pe care oraşul dumneavoastră are amabilitatea să o conducă.

Hill îi făcu semn să ia loc, apoi se aşeză şi el. Încă amuzat de expresia şocată a şefului său, De Angelis îşi trase un alt scaun lângă birou.

— Păi, eu… începu nesigur Hill. Echipa aceasta… nu cumva este o echipă Brish din?

Remjhard zâmbi din nou.

— Da, răspunse el. Fotbalul dumneavoastră este un joc minunat. L-am urmărit la reprezentanţă pe ecranele 3V pe care oamenii dumneavoastră au avut bunăvoinţa să ni le instaleze. Şi ne-a fascinat. Iar acum avem nişte omuleţi care ar dori să li se permită să joace şi ei.

Scoase o foaie împăturită de hârtie din buzunarul uniformei negre cu ornamente argintii.

— Aceasta este lista cu jucătorii noştri, spuse el,

întinzând hârtia lui Hill. Agenţiile de ştiri spun că este necesară o asemenea listă pentru înscrierea în liga dumneavoastră.

Hill luă hârtia şi îşi aruncă într-o doară ochii peste ea. Era o listă de vreo cincisprezece nume Brish din tipărite. Totul părea în ordine. Şi totuşi…

— Sper să mă puteţi ierta, spuse Hill, dar nu sunt prea familiarizat cu expresiile folosite de rasa dumneavoastră. Parcă aţi spus „omuleţi”, nu? Să înţeleg că este vorba despre copii?

Remjhard înclină scurt din capul lui ţuguiat.

— Da. Copii de sex masculin. Fiii personalului de la reprezentanţa noastră. Toţi au vârstele cuprinse între opt şi nouă ani pământeni.

Hill oftă uşurat în sinea lui.

— În cazul acesta, mă tem că nici nu poate fi vorba să vă înscriem echipa, zise el. Domnul de Angelis mi-a spus că vă interesează Liga Orăşenească, iar în aceasta sunt admişi băieţi doar de la optsprezece ani în sus. Ocazional se întâmplă să mai primim câte un băiat mai mic de vârsta aceasta, cu talent şi experienţă deosebite. Însă niciodată nu am avut jucători atât de tineri.

Se opri puţin, apoi adăugă:

— Avem câteva ligi de fotbal pentru băieţi mai mici, dar acestea şi-au început deja campionatele. Este mult prea târziu să adăugăm o echipă nouă.

— Mă scuzaţi, domnule director Hill, dar cred că nu m-aţi înţeles, zise Remjhard. Un tânăr Brish din atinge maturitatea la paisprezece ani pământeni. O asemenea persoană este considerată adultă în cultura noastră. Un Brish din de nouă ani este considerat echivalentul unui tânăr Terran de optsprezece ani din punct de vedere al dezvoltării fizice şi intelectuale. Aşa că înţelegeţi de ce omuleţii noştri doresc să se înscrie în liga aceasta, iar nu în alta.

— Are dreptate, Rog, interveni de Angelis. Am citit câte ceva despre civilizaţia Brish din, şi aşa este. Sub aspectul maturităţii, tinerii aceştia sunt eligibili pentru Liga Orăşenească.

Hill îi aruncă subalternului său o privire nimicitoare. O echipă Brish din de fotbal era tot ce-i lipsea în una dintre ligile lui, iar Remjhard îşi susţinea foarte convingător punctul de vedere şi fără ajutorul lui Jack.

— De acord, spuse Hill. Poate că echipa dumneavoastră are vârsta cerută, dar mai sunt şi alte probleme. Programul sportiv din cadrul Departamentului nostru de Agrement se adresează doar localnicilor. Nu avem unde să-i cazăm pe cei din afară care şi-ar dori să participe la el. Şi din câte ştiu planeta dumneavoastră natală se află la câteva sute de ani-lumină depărtare de graniţele Starport-ului.

Şi surâse.

— Aveţi perfectă dreptate, zise Remjhard. Dar reprezentanţa noastră există de şase ani în Starport. Locaţie ideală pentru noi datorită apropierii oraşului dumneavoastră de Portul Interstelar Grissom, unde sosesc majoritatea comercianţilor Brish din care operează pe Pământ. Toţi actualii membri ai reprezentanţei se află pe Pământ de cel puţin doi ani. Avem statut de rezidenţi în Starport, domnule director Hill. De aceea nu reuşesc să înţeleg ce legătură are locul unde se află Brishun, planeta noastră, cu situaţia pe care o discutăm noi acum.

Hill se foi jenat în scaun şi se uită urât la de Angelis, care zâmbea cu gura până la urechi.

— Da, sunt de acord şi cu asta, spuse el. Însă tot mă tem că nu suntem în stare să vă ajutăm. Aşa cum ştiţi, în ligile noastre de juniori se practică fotbalul de contact şi doar în Liga Orăşenească cel de interceptare. Prin urmare se mai întâmplă ca jocul să devină cam dur. Reglementările privind siguranţa jucătorilor impun folosirea unui

echipament special. Tocmai pentru ca nimeni să nu se rănească prea grav. Sunt convins că înţelegeţi ce vreau să spun. Iar echipa Brish din…

Se întrerupse ca să caute cele mai potrivite cuvinte, nedorind să-şi ofenseze oaspetele.

— Şi… cum să zic eu… fizicul jucătorilor Brish din este mult prea diferit de cel al jucătorilor Terrani, aşa că nu au nicio şansă să le vină echipamentul respectiv. Iar riscul de a se răni este prea mare. Nu. Nu putem permite asta. Este mult prea periculos.

— Le asigurăm noi echipamentul de protecţie, spuse calm Remjhard. Nu le-am permite odraslelor noastre să practice sportul acesta dacă nu le-am şti în siguranţă.

Hill deschise gura să mai spună ceva, o închise la loc şi îi ceru ajutor din priviri lui de Angelis. Isprăvise lista argumentelor împotriva înscrierii echipei Brish din în ligă.

Jack zâmbi.

— Mai rămâne însă o problemă, spuse el, venind în sprijinul directorului său. O chichiţă birocratică, adevărat; însă una greu de depăşit. Înscrierile în ligă s-au încheiat marţi. Deja am fost nevoiţi să respingem câteva echipe. Şi, dacă ar fi să facem o excepţie pentru dumneavoastră, atunci…

De Angelis ridică din umeri.

— … atunci dăm de necaz. Vom fi bombardaţi cu reclamaţii. Îmi pare rău, dar trebuie să aplicăm aceeaşi regulă în toate cazurile.

Remjhard se ridică încet de pe scaun şi îşi luă de pe birou foaia cu numele jucătorilor.

— Bineînţeles, spuse el pe un ton solemn. Toată lumea trebuie să se supună regulilor. Poate la anul vom reuşi să ne înscriem în timp util.

Îl salută pe Hill, se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou.

Când crezu că Brish diri-ul nu-i mai putea auzi, Hill scoase un oftat prelung şi se întoarse către de Angelis.

— A fost cât pe ce, spuse el. Îţi dai seama? Iisuse! O echipă Brish din era tot ce ne lipsea. Jumătate dintre locuitorii oraşului şi-au pierdut fiii în războiul cu ei şi ura nu s-a stins. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat.

Se încruntă, parcă aducându-şi aminte de ceva.

— Şi tu! De ce nu i-ai dat papucii din primul moment şi m-ai făcut să trec prin toată situaţia asta penibilă?

De Angelis rânji bine dispus.

— Nu puteam să ratez aşa o scenă. Mă întrebam dacă îţi va veni în minte unica metodă prin care să-l refuzi. Brish diri-i au un respect aproape religios pentru legi, reguli şi regulamente. Aşa că niciodată nu vor obliga pe altcineva să încalce o regulă. În cultura lor asta ar echivala cu încălcarea regulii de către ei înşişi.

Hill făcu un semn din cap.

— Mi-aş fi adus şi eu aminte de asta, dacă nu m-ar fi paralizat gândul de a avea o echipă Brish din într-una dintre ligile noastre de fotbal, murmură el fără vlagă. Acum, că s-a terminat cu toată povestea asta, vreau să discutăm despre reţeaua aia de gravitaţie artificială. Crezi că am putea să închiriem una în loc să o cumpărăm? Consiliul s-ar putea să fie de acord cu varianta asta. Şi mă gândeam că…

Trei ore şi ceva mai târziu, pe când Hill semna nişte cereri pentru achiziţionarea de echipamente, uşa se deschise şi în biroul lui intră un individ bine legat, cu părul negru şi îmbrăcat într-un costum de culoare gri, absolut banal.

— Da? zise directorul puţin cam iritat de întrerupere. Vă pot fi de folos cu ceva?

Bărbatul cu păr negru îi flutură prin faţa ochilor o legitimaţie guvernamentală şi se aşeză pe scaun.

— Cred că puteţi. Deşi, din păcate, nu aţi făcut-o

până acum. Numele meu este Tomkins. MacTomkins. Vin din partea Biroului Federal pentru Relaţii cu Extratereştrii.

Hill gemu.

— Presupun că-i vorba despre încurcătura aia cu Brish din de azi-dimineaţă, zise el, clătinând resemnat din cap.

— Da, spuse repede Tomkins. Ni s-a adus la cunoştinţă faptul că Brish diri-i au vrut să-şi înscrie tinerii într-una dintre ligile noastre de fotbal. Iar dumneavoastră aţi refuzat, apelând la un subterfugiu. Vrem să aflăm de ce aţi făcut-o.

— De ce? repetă Hill şocat, holbându-se la funcţionarul guvernamental. Cum adică *de* ce? Pentru numele lui Dumnezeu, n-au trecut decât şapte ani de la războiul cu Brish diri-i. Jumătate dintre jucătorii noştri şi-au pierdut fraţii în luptele cu Capetele Ţuguiate. Şi acum vreţi să le spun că trebuie să joace fotbal cu monştrii ăştia subumani? M-ar alunga cu pietre din oraş.

Tomkins se strâmbă şi se uită în jur.

— Uşa aia se încuie? întrebă el, arătând spre uşa pe care intrase.

— Fireşte, zise nedumerit Hill.

— Atunci încuiaţi-o, spuse Tomkins, iar Hill comandă închiderea automată de la butoanele biroului său.

— Ce am să vă spun nu trebuie să depăşească pereţii acestei camere, începu Tomkins.

Hill îl întrerupse pufnind pe nări.

— Haideţi, domnule Tomkins. Oi fi eu doar un amărât de funcţionar sportiv, dar prost nu sunt. Mi se pare puţin probabil că aveţi de gând să-i împărtăşiţi vreun secret care ar putea cutremura întreaga galaxie unui om pe care l-aţi cunoscut doar cu câteva secunde în urmă.

Tomkins zâmbi.

— Foarte corect. Informaţia nu este una secretă, dar este destul de delicată. Iar noi am prefera să nu ajungă la

urechile oricărui om de pe stradă.

— În regulă. Pentru moment să zicem că vă cred. Despre ce e vorba? Scuze că nu mă dau în vânt după subtilităţile politice, dar recunosc că cea mai dificilă situaţie cu care ne-am confruntat anul care a trecut a fost protestul din timpul meciului din Liga Secundă de Fotbal. Diplomaţia nu este punctul meu forte.

— Voi fi scurt, îi zise Tomkins. Noi, adică Biroul pentru Relaţii cu Extratereştrii, dorim să primiţi echipa Brish din în liga dumneavoastră de fotbal.

— Vă daţi seama ce furie în rândul populaţiei ar provoca un asemenea gest? îl întrebă Hill.

— Avem o oarecare idee. Cu toate acestea vă cerem să-i primiţi în ligă.

— De ce, dacă îmi este permis să întreb?

— Din cauza furiei provocate dacă nu ar fi primiţi.

Tomkins se opri din vorbit şi se uită lung la Hill. Păru să ia o hotărâre şi continuă:

— Războiul dintre Pământ şi Brishun a reprezentat pentru noi un impediment îngrozitor, în pofida faptului că propagandiştii noştri insistă să spună că a fost o mare victorie. Nimeni cu mintea întreagă din ambele tabere nu şi-ar putea dori să-l vadă reluat. Dar nu toţi avem mintea întreagă.

Funcţionarul guvernamental se încruntă dezgustat.

— Printre noi există anumite elemente care îi consideră pe Brish din – sau Capetele Ţuguiate, sau Chelioşii, sau oricum aţi dori să le ziceţi – drept nişte monştri. Chiar şi acum, la şapte ani după încheierea masacrelor.

— Şi credeţi că o echipă Brish din ar ajuta la depăşirea sentimentelor remanente de ură? îl întrerupse Hill.

— În parte. Dar nu acesta este cel mai important aspect. Vedeţi dumneavoastră, şi în rândurile Brish dirilor

există elemente care îi consideră pe oameni drept o rasă subumană, drept nişte paraziţi care trebuie eliminaţi din galaxie. Brish din este o rasă foarte virilă, foarte competitivă. Întreaga lor cultură pune accentul pe luptă. Elementele disidente pe care le-am menţionat vor socoti refuzul dumneavoastră de a înscrie echipa lor în liga de fotbal drept un semn de teamă, o recunoaştere a inferiorităţii noastre, a oamenilor. Şi se vor folosi de el ca să militeze pentru reînceperea războiului. Iar noi nu vrem să ne asumăm riscul de a le oferi pe tavă o asemenea victorie propagandistică. Şi aşa relaţiile bilaterale sunt foarte încordate.

— Dar Brish diri-ul cu care am discutat eu nu a avut nimic de comentat, obiectă Hill. I-am explicat cum stau lucrurile.

Este vorba despre regulament. Cu siguranţă că respectul lor excesiv faţă de legi…

— Remjhardnei este un lider al facţiunii pacifiste a Brish dirilor. *El* personal vă va apăra poziţia. Însă şi el, şi fiul lui au fost dezamăgiţi de refuzul dumneavoastră. Şi îl vor comenta. Deja au început să îl comenteze. Iar asta înseamnă că la un moment dat facţiunea care propovăduieşte războiul va afla de povestea asta şi se va folosi de ea împotriva noastră.

— Înţeleg. Dar ce mai pot să fac eu acum? I-am spus lui Remjhard că înscrierile s-au terminat marţi. Dacă am înţeles bine, principiile lui etice nu i-ar permite niciodată să profite de o excepţie pe care am fi noi de acord să o facem.

Tomkins dădu din cap.

— Foarte adevărat. Nu puteţi face o excepţie. Aşa că schimbaţi regulamentul. Primiţi toate echipele pe care le-aţi refuzat. Măriţi liga.

Hill se cutremură.

— Dar bugetul nostru… nu vom face faţă. Ar trebui să

organizăm mai multe meciuri. Am avea nevoie de mai mult timp, de mai mulţi arbitri, de mai multe echipamente.

Tomkins îndepărtă problema cu un gest al mâinii.

— Guvernul a început deja să achiziţioneze echipament special de fotbal pentru Brish din. Şi vom acoperi bucuroşi toate costurile suplimentare. Iar programul dumneavoastră de agrement se va îmbunătăţi.

Hill tot nu părea convins.

— Păi…

— În plus, adăugă Tomkins, s-ar putea să obţinem una sau două finanţări care să susţină dezvoltarea ulterioară a programului. Ce ziceţi acum?

Ochii lui Hill sclipiră cu interes subit.

— Finanţări? Despre ce sume vorbim? Ne-aţi putea obţine o reţea de gravitaţie artificială?

— Nicio problemă, zâmbi larg Tomkins.

Hill zâmbi şi el.

— Atunci, domnule, vă anunţ că, începând de astăzi, Starport are o echipă Brish din în campionatul de fotbal. Of, dar câte ne vor auzi urechile!

Apăsă butonul interfonului de pe birou.

— Trimite-l la mine pe Jack de Angelis, ordonă el secretarei. Am o surpriză pentru el.

Bătea tare vântul şi cerul de deasupra Stadionului Municipal Starport era mohorât în dimineaţa aceea de sâmbătă, la o săptămână după discuţia dintre directorul departamentului sportiv şi funcţionarul guvernamental. Însă nu vremea urâtă îl deranja pe Hill. Cupola stadionului ţinea la o parte burniţa rece şi deasă care îl udase până la oase pe drumul spre meci. Mai trebuie spus că vremea aceasta se potrivea de minune cu starea lui de spirit.

În mod normal, Hill era mult prea ocupat ca să participe la evenimentele sportive organizate de departamentul său. Meciurile ligilor de fotbal se bucurau

de o bună acoperire mediatică în ziarul local, dar rareori atrăgeau mulţi spectatori. Cei mai mulţi fuseseră cu câţiva ani în urmă la un meci de campionat: patru sute de oameni.

Acesta *era* recordul, îşi spuse Hill. Însă acum fusese doborât. Stadionul era înţesat de spectatori astăzi, în ciuda orei, a ploii şi a tuturor celorlalte neajunsuri. Stadionul Municipal nu era niciodată plin, cu excepţia Zilei Recunoştinţei, când avea loc meciul tradiţional de fotbal dintre echipa liceului din Starport şi permanenta ei rivală, echipa şcolii pregătitoare din Grissom. Însă uite că astăzi era plin până la refuz.

Hill ştia motivul. Îi fusese adus la cunoştinţă într-o manieră destul de vehementă după ce luase decizia prostească de a permite intrarea echipei Brish din în ligă. Întregul oraş clocotea de furie. Şase echipe locale preferaseră să se retragă din ligă, pentru a nu fi nevoite să joace împotriva acelor „monştri inumani”. Zilnic panoul de comandă din birou fusese asaltat de apeluri, marea majoritate a acestora fiind ameninţări furibunde la adresa lui Hill. Un membru al consiliului municipal îi ceruse demisia.

Şi la asta se va ajunge în cele din urmă, reflectă posomorât Hill. Ziarul local, renumit pentru orientarea lui intolerantă în materie de politică externă, sprijinea mişcarea care voia să îl dea jos din funcţie pe directorul sportiv. Unul dintre editoriale îi amintise că Stadionul Municipal din Starport era dedicat celor care îşi pierduseră viaţa în războiul cu Brish din şi vorbise despre „profanarea amintirii eroilor”. Pe paginile de sport, fotbaliştii Brish din fuseseră botezaţi „Vulturii Chelioşi”.

Hill se foi stânjenit în scaunul lui de lângă linia de 50 de metri şi se rugă în gând să înceapă meciul mai repede. Îl ardeau în ceafă privirile supărate ale celorlalţi spectatori şi îl speria senzaţia că urma să fie lovit cu o piatră.

În partea cealaltă a terenului de joc se vedea carul de reportaj al uneia dintre marile reţele de televiziune 3V. Fireşte că veniseră toate cinci la meciul acesta care beneficiase de publicitate pe întreaga planetă. Şi agenţiile de ştiri trimiseseră reporteri, deşi nu le era prea clar despre ce poveste era vorba. Una trimisese un comentator politic, iar cealaltă – un comentator sportiv.

Pe iarba artificială a stadionului, o echipă a oamenilor îşi făcea încălzirea. Echipamentul lor roşu-aprins purta blazonul alb al firmei de depanare KEN S COMPUTER REPAIRS. De asemenea, jucătorii aveau căşti albe, asortate. Hill îi urmări şi ajunse la concluzia că se mişcau destul de bine şi păreau în formă.

Deşi nu erau de talie planetară. Şi totuşi ar fi trebuit să-i facă praf pe Brish din, care nu mai jucaseră niciodată fotbal.

De Angelis, în cămaşă (cu dungi) de arbitru şi o expresie îndurerată pe chip, era în mijlocul terenului unde discuta cu oficialii partidei. Hill nu avea de gând să rişte eventuale erori de arbitraj în cazul acestui meci. Aşa că avusese grijă să-i aleagă pe cei mai buni dintre cei mai buni arbitri.

Acolo se afla şi Tomkins, la locul lui din tribune, câteva sectoare distanţă de Hill. Însă printre spectatori nu era niciun Brish din. Remjhard dorise să participe, dar, la sfatul lui Hill, cei din Departamentul pentru Relaţii cu Extratereştrii îi spuseseră să rămână la reprezentanţă. Aşa că urmărea meciul de acolo, pe un circuit 3V închis.

Hill se îndreptă brusc în scaun. Pe teren intrau agale jucătorii echipei Brish din, botezată Kosg-Anjehn, după numele unui carnivor zburător originar de pe planeta Brishun.

Câteva clipe de tăcere se aşternură peste întregul stadion, apoi cineva începu să huiduie. Alţi spectatori îi urmară exemplu. Apoi şi alţii. Acum întregul Stadion

Municipal răsuna puternic de huiduieli. Deşi, observă cât de cât uşurat Hill, nu chiar toată lumea se raliase la această manifestare ostilă. Poate că mai erau oameni care vedeau lucrurile aşa ca el.

Jucătorii Brish din ignorară fluierăturile. Sau măcar se prefăcură că le ignoră. Hill nu văzuse niciodată un Brish din nervos şi nu ştia cum îşi manifestă aceştia furia.

Jucătorii echipei Kosg-Anjehn purtau echipament negru, foarte strâns pe corp şi pe capetele lor în formă de glonţ aveau căşti argintii, foarte ciudate, lunguleţe. Nu semănau cu niciuna dintre echipele de fotbal văzute vreodată de Hill. Foarte puţini dintre ei aveau în jur de un metru cincizeci. Dar toţi erau extrem de îndesaţi şi laţi în umeri. Braţele şi picioarele le erau butucănoase, însă pline de muşchi care ieşeau în relief în tot felul de locuri neobişnuite. Însă capetele cu căştile acelea stranii dădeau impresia de fragilitate. Parcă erau nişte ouă gata să se spargă la cel mai mic impact.

Doi Brish din ieşiră din grup şi se îndreptară către de Angelis. Era clar că nu simţeau nevoia să se încălzească şi voiau să înceapă imediat jocul. De Angelis discută cu ei câteva clipe, apoi se întoarse şi-i făcu un semn căpitanului de la echipa oamenilor.

— Cum credeţi că va fi?

Hill se uită în direcţia de unde venise întrebarea. Era Tomkins. Funcţionarul guvernamental îşi făcuse loc prin mulţime şi reuşise să ajungă lângă el.

— Greu de zis, răspunse directorul. Brish diri-i nu au jucat niciodată fotbal, deci există o şansă foarte mare să piardă. Însă ei vin de pe o planetă cu gravitaţie mai mare, aşa că sunt mai puternici decât oamenii, ceea ce este un avantaj pentru ei. Am auzit totuşi că sunt mult mai lenţi în mişcări.

— Va trebui să pariez pe ei, zâmbi Tomkins. Ca să sprijin cauza relaţiilor interstelare şi toate tâmpeniile alea

propagandistice.

Hill se uită urât la el.

— Pariaţi *dumneavoastră* pe ei dacă aşa vreţi. Eu sunt de partea oamenilor. Şi aşa sunt în rahat până în gât din cauza dumneavoastră. M-ar face bucăţi-bucăţele dacă m-ar prinde că pariez pe Brish din.

Îşi îndreptă atenţia spre teren. Echipa sponsorizată de firma de depanări computere câştigase tragerea la sorţi şi alesese să stea la primire. Unul dintre Brish din mai înalţi se pregătea să dea lovitura de începere.

— Tuhgayh-dei, îi şopti Tomkins numele jucătorului. Fiul traducătorului de la reprezentanţă.

Hill dădu din cap în semn că a înţeles.

Tuhgayh-dei alergă greoi spre minge, aproape că se opri când ajunse lângă ea şi o lovi stângaci, dar cu foarte multă forţă. Mingea ajunse în jumătatea superioară a tribunelor, stârnind un murmur lung prin mulţimea de spectatori.

— Bunuţă lovitură, comentă Tomkins. Nu credeţi?

— Prea bunuţă, răspunse Hill, fără să dezvolte ideea.

Mingea era acum la linia de douăzeci de metri din jumătatea de teren a oamenilor. Aceştia făcură o grămadă, o rupseră apoi bătând puternic din palme şi alergară să-şi ocupe poziţiile. Din tribune se ridicară câteva ovaţii anemice.

Oamenii s-au aşezat în poziţia de atac, cu o mână sprijinită de teren. Adversarii Brish din au rămas în picioare. Înaintaşii echipei extraterestre stăteau puţin cocârjaţi, cu mâinile atârnându-le moi pe lângă trup.

— Nu ştiu prea multe despre fotbalul nostru, zise Hill. Dar nici nu cred că au nevoie, după cum au executat lovitura aia de începere.

Mingea a fost interceptată, iar fundaşul echipei oamenilor, un tânăr sprinten, fostă glorie a liceului său, pe nume Sullivan, s-a retras ca să paseze. Brish diri-i au

atacat dizgraţios, izbindu-se puternic de înaintaşii oameni.

O fracţiune de secundă mai târziu, Sullivan zăcea pe burtă în iarbă, îngropat sub trei Brish din. Extratereştrii spulberaseră la propriu linia ofensivă a echipei de oameni.

Oamenii au făcut iar o grămadă din care s-au desprins cu alte ovaţii, însă nu la fel de puternice ca primele. Sullivan a pasat mingea unui fundaş musculos, care a ţâşnit înainte.

Dar nu a apucat să facă nici jumătate de metru că a şi fost doborât de un Brish din. Placarea a fost una total neîndemânatică, cu contact în zona umerilor. Dar forţa ei l-a împins pe fundaş câţiva metri în direcţie opusă.

Când oamenii s-au desprins pentru a treia oară din grămadă, aplauzele de-abia dacă s-au mai auzit. Şi din nou Sullivan a încercat să paseze. Şi din nou Brish diri-i le-au spart linia. Din nou Sullivan a fost doborât.

— E din ce în ce mai rău, gemu Hill.

Dar Tomkins nu era de acord cu el.

— Eu nu cred. Mi se pare că joacă bine. În fond, ce importanţă are cine câştigă?

Hill nu se obosi să-i răspundă.

Nu au mai fost nici aplauze şi nici ovaţii când echipa oamenilor s-a înşirat din nou în formaţie de atac. De data aceasta, atacantul a reuşit să lovească mingea înainte ca tăvălugul Brish dirilor să năvălească peste el.

Lovitura a fost una bună, în adâncime. Echipa Kosg-Anjehn a repus-o în joc de la linia lor de douăzeci şi cinci de metri. Atacantul Brish din era Marhdalnnei, fiul lui Remjhard. Era primul atac al extratereştrilor şi Marhdaln i-a pasat mingea unui mijlocaş pitic, cu conformaţie de tanc.

Jucătorii la bătaie ai echipei Brish din şi-au lăsat laţi adversarii umani aproape fără efort. Iar piticul şi-a croit drum printre ei, a călcat peste doi oameni care intenţionaseră să-l placheze şi a ţâşnit pe spaţiul liber al

terenului. Însă se mişca incredibil de lent, drept care fundaşii l-au ajuns şi l-au pus jos după ce sosise la linia de treizeci de metri. A fost nevoie de trei oameni ca să-l oprească.

S-a reluat jocul şi Marhdaln a încercat să paseze. Coechipierii lui i-au asigurat o protecţie excelentă, dar, oricât de repede au încercat să-şi târască picioarele cei de la primire, au fost imediat înconjuraţi de fundaşii echipei adverse. Iar mingea aruncată a sfârâit pe deasupra capetelor de extratereştri şi de oameni.

Marhdaln a încercat din nou să paseze mingea unui mijlocaş pipernicit. Acum a vrut să se retragă puţin spre linia lor defensivă, dar a fost placat de un cvartet de fundaşi după ce nu apucase să facă nici cinci metri.

Marhdaln a pus iarăşi mingea în joc. I-a pasat-o celuilalt mijlocaş, iar Brish dir-ul bine legat a trecut prin linia de mijlocaşi ca prin brânză. Era puţin mai rapid decât colegul lui pitic. Un singur om a reuşit să-l prindă din urmă. Iar un singur om nu era suficient. Extraterestrul nici nu i-a dat atenţie, reuşind să treacă linia de ţintă.

În loc să treacă peste bara transversală dintre buturi, mingea pentru punctul suplimentar a trecut pe sub ea. Dar aproape că l-a omorât pe bietul spectator din tribună care a încercat să o prindă.

Tomkins rânjea satisfăcut. Hill clătină scârbit din cap.

— Nu aşa trebuia să fie, spuse el. Suntem morţi dacă vor câştiga Brish diri-ul.

Mingea pusă în joc a ieşit cu totul din stadion de data aceasta. Un înaintaş Brish din s-a năpustit cu furie prin linia adversarilor şi l-a izbit pe Sullivan tocmai atunci când se pregătea să paseze. Sullivan a scăpat mingea.

A ridicat-o un alt Brish din şi a pornit cu ea spre terenul de ţintă, în vreme ce majoritatea oamenilor zăceau întinşi pe jos.

— Vai de mine, şopti Hill, simţindu-se paralizat de

şoc. Sunt prea puternici. Al naibii de puternici. Oamenii nu le pot face faţă. Nu-i pot opri.

— Haideţi, nu vă întristaţi, zise Tomkins. Mai rău de-atâta nu poate să fie.

Ba da. Mult mai rău.

În ofensivă, Brish diri-i erau de neoprit. Atacanţii lor nu aveau viteză, dar compensau acest neajuns prin forţă. Treceau fără probleme prin zidul de fundaşi, descotorosindu-se fără efort de cei care voiau să-i placheze, de parcă aceia nu ar fi fost decât nişte muşte enervante.

Şi apoi lui Marhdaln au început să-i iasă pasele. Pase foarte scurte, fireşte. Brish diri-i nu aveau viteza necesară pentru a acoperi o distanţă prea mare. Dar puteau sări mai sus decât oamenii şi aşa interceptau mingea din aer.

În ceea ce priveşte penetrarea defensivei Brish din lucrurile stăteau la fel de rău. Echipa sponsorizată de firma de depanare computere nu era în stare să răzbată printre fundaşii Brish din. Iar Sullivan de-abia dacă mai reuşea să ducă o fază până la capăt. Prea puţinele lui izbânzi au fost toate eseuri, deoarece niciun Brish din nu era capabil să ajungă din urmă un om în alergare.

Când, la jumătatea meciului, Hill a părăsit disperat stadionul, scorul se prezenta astfel: Kosg-Anjehn – 37, Ken’s Computer Repairs – 7.

Scorul final a fost 57–14.

Hill nu a mai avut curaj să urmărească meciul Brish din care a avut loc spre sfârşitul săptămânii. Dar aproape tot oraşul s-a înfiinţat la stadion ca să vadă dacă echipa Kosg-Anjehn putea repeta isprava.

A putut. De fapt, extratereştrii s-au descurcat chiar mai bine decât la prima partidă. I-au învins pe oamenii din echipa sponsorizată de Anderson’s Drugs cu scorul catastrofal de 61–9.

După ce Brish diri-i au câştigat şi al treilea lor meci (43–17), numărul spectatorilor a început să se reducă. Stadionul Municipal Starport a fost doar trei sferturi ocupat când jucătorii echipei Kosg-Anjehn i-au zdrobit pe cei de la Stardust cu scorul de 38–0; şi doar câţiva spectatori stingheri au apărut într-o după-amiază ploioasă de joi când extratereştrii au învins echipa Asociaţiei Veteranilor cu 51–6. După meciul acesta, nu a mai venit nimeni.

Pentru Hill, victoria Brish dirilor împotriva echipei sponsorizate de Asociaţia Veteranilor a reprezentat picătura care a umplut paharul. Ziarul local a vândut un număr record de exemplare datorită articolelor în care se vorbea despre „nedreptatea şi ironia" înfrângerii catastrofale a echipei veteranilor pe un stadion dedicat celor care şi-au pierdut viaţa în războiul cu Brish diri-i. În mod evident, Hill era personajul negativ al piesei.

La momentul respectiv apelurile injurioase se mai potoliseră. Însă scrisorile tot îi inundau biroul, iar majoritatea acestora nu conţineau mesaje pozitive. Este drept că bietul director a primit şi câteva scrisori de apreciere şi suport, dar cea mai mare parte a corespondenţei conţinea speculaţii jignitoare cu privire la strămoşii lui sau ameninţări la adresa proprietăţilor şi vieţii sale.

Încă doi consilieri orăşeneşti îi ceruseră public demisia, după victoria Brish dirilor împotriva echipei veteranilor. Alţi câţiva membri ai consiliului oscilau, în vreme ce susţinătorii lui Hill, care îl susţineau energic, în particular, se temeau să ia atitudine la modul oficial. Unde mai pui că se apropiau alegerile municipale şi nimeni nu avea chef să-şi rişte pielea politică.

Şi bineînţeles că adjunctul directorului, cel căruia i-ar fi revenit postul lui Hill, nu pierdea nicio ocazie să spună că *el* nu ar fi făcut niciodată un asemenea lucru

lipsit de patriotism.

Pentru că dezastrele nu se mai terminau, a fost normal ca Hill să nu dea dovadă de prea mult entuziasm atunci când îl găsi pe Tomkins aşteptându-l în birou, la câteva zile după cea de-a cincea victorie a echipei Kosg-Anjehn.

— Ce mama dracului mai vrei? se răsti Hill la funcţionarul Departamentului de Relaţii cu Extratereştrii, renunţând la pronumele de politeţe.

Tomkins păru uşor fâstâcit şi se ridică iute de pe scaunul directorului. Urmărise ultimele rezultate ale campionatului de fotbal gravitaţional pe consola de pe birou în vreme ce-l aştepta pe Hill.

— Trebuie să discutăm, spuse Tomkins. Avem o problemă.

— Avem o mulţime de probleme, răspunse Hill.

Se îndreptă furios spre birou, se aşeză, închise consola şi scoase un teanc de hârtii dintr-un dosar.

— Asta-i cea mai recentă, continuă el fluturând documentele spre Tomkins. Unul dintre puştii de la Stardust şi-a rupt piciorul în timpul meciului. Nimic nefiresc. Se întâmplă mereu. Fotbalul este un sport dur. În mod normal, departamentul ar trimite o scrisoare de scuze părinţilor, am plăti din asigurări recuperarea medicală şi totul ar fi uitat. Dar nu şi acum. O, nu. Copilul şi-a rupt piciorul când juca împotriva Brish dirilor. Aşa că părinţii lui ne acuză de neglijenţă. Iar firma de asigurări refuză să achite costurile medicale. Spune că poliţa încheiată nu acoperă rănile provocate de nişte monştri extratereştri superputernici. Haida de! Ce părere ai de problema asta, domnule Tomkins? Mai sunt şi altele la fel de complicate.

Tomkins se încruntă.

— Foarte neplăcut. Dar problema mea este cu mult mai gravă. Eu…

Hill vru să-l întrerupă, însă Tomkins îi făcu un semn,

cerându-i să tacă.

— Nu, te rog, spuse funcţionarul guvernamental, renunţând şi el la pronumele de reverenţă. Ascultă-mă până la capăt. E foarte important.

Se uită în jur, luă cel mai la îndemână scaun şi îl trase lângă birou.

— Planurile pe care le-am făcut s-au întors împotriva noastră, începu el. Este vorba despre o eroare fundamentală de calcul şi mă tem că este în întregime vina noastră. Departamentul de Relaţii cu Extratereştrii nu a luat în considerare *toate* implicaţiile admiterii echipei Brish din în liga noastră de fotbal.

Hill îl fixă cu o privire de gheaţă.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, cum să spun eu, începu stingherit Tomkins. Noi am ştiut că refuzul de a admite echipa Kosg-Anjehn în liga ta ar fi reprezentat un semn al slăbiciunii omeneşti şi o teamă de facţiunea Brish din care militează pentru reînceperea războiului. Totodată, am crezut că problema e rezolvată odată ce echipa a fost acceptată în ligă. Însă ne-am înşelat. Şi am continuat să ne înşelăm atunci când am presupus că pierderea sau câştigarea meciurilor nu ar conta pentru Brish din. Pentru noi fotbalul nu este decât un joc. Nu contează cine câştigă. Şi ideea era ca Brish diri-i şi Terranii să ajungă să se cunoască mai bine şi să se înfrunte în mod paşnic şi de pe poziţii egale. Aveam senzaţia că toată povestea asta ar fi benefică pentru toată lumea.

— Aşa, şi? îl întrerupse Hill. Treci la subiect.

Tomkins clătină cu tristeţe din cap.

— Subiectul este că nu ne-am imaginat că Brish diri-i vor câştiga la asemenea *diferenţe* de scor. Şi în mod atât de *regulat.*

Făcu o pauză ca să-şi caute cuvintele.

— Noi… hm… am primit un mesaj azi-noapte târziu

de la oamenii noştri de pe Brishun. Se pare că facţiunea ostilă de acolo se foloseşte de victoriile Brish dirilor pentru a demonstra inferioritatea rasei umane. Şi chestia e că şi-au câştigat foarte mulţi susţinători prin asta.

Hill se cutremură.

— Deci totul a fost în zadar. Deci m-am supus acestor abuzuri înfiorătoare şi mi-am periclitat cariera absolut degeaba. Splendid! Crede-mă că exact de asta aveam nevoie.

— Încă mai este posibil să salvăm ceva, zise Tomkins. Asta-i motivul pentru care am venit să te văd. Dacă ai putea aranja ca Brish diri-i să *piardă* un meci sau mai multe, atunci ideea de superioritate a rasei lor nu ar mai fi chiar atât de trainică şi cei care militează pentru război vor pica de proşti. O înfrângere sau mai multe i-ar discredita pentru o perioadă.

— Şi cum îţi imaginezi tu că aş putea să *aranjez* aşa ceva? Cu ce crezi că mă ocup eu aici? Cu lupte profesioniste?

Tomkins ridică stânjenit din umeri.

— Speram să ai nişte idei despre cum s-ar putea face, spuse el.

Hill se întinse peste birou şi apăsă butonul interfonului.

— L-ai văzut pe Jack? o întrebă pe secretară. Bun. Trimite-l la mine.

Deşiratul şef al secţiei de fotbal apăru după mai puţin de un minut.

— Tu eşti unul dintre principalii vinovaţi pentru toată nebunia asta, îi zise Hill. Ce şanse sunt ca Kosg-Anjehn să piardă un meci?

De Angelis îi aruncă o privire buimăcită şi apoi răspunse:

— Nu prea sunt deloc. Brish diri-i au o echipă al naibii de bună.

Scoase un blocnotes din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Stai să le verific programul, continuă el, dând paginile.

Se opri când găsi ce căuta.

— Aşa cum ştii, fiecare echipă susţine câte un meci cu fiecare dintre celelalte, iar aceea care obţine cele mai bune rezultate este declarată campioană. Echipa Brish din a avut cinci victorii şi nicio înfrângere în meciuri disputate împotriva celor mai bune echipe ale noastre. Avem cu totul zece echipe în ligă, aşa că mai au de jucat încă patru meciuri. Numai că două vor fi împotriva celor mai slabe formaţii, iar a treia este una relativ mediocră.

— Şi a patra? întrebă Hill, plin de speranţă.

— A patra e singura noastră şansă. Este sponsorizată de o cârciumă locală, Blastoff Inn. Bună echipă. Rapidă, puternică. Cu mult talent. Şi ea a obţinut cinci victorii şi ar trebui să le facă ceva probleme Brish dirilor.

Acum de Angelis se încruntă şi continuă:

— Dar, ca să fiu sincer, pentru că le-am văzut pe amândouă cum joacă, eu tot echipa Brish dirilor aş alege-o. Extratereştrii ăştia sunt mult prea puternici.

Închise carneţelul şi îl puse la loc în buzunar.

— Ar fi suficient un scor egal sau unul foarte apropiat? îl întrebă Hill pe Tomkins.

Funcţionarul de la Relaţiile cu Extratereştrii clătină din cap.

— Nu. Brish din trebuie să piardă. Pentru că doar aşa se poate demonstra că cele două rase concurează de pe poziţii egale. Dacă ar câştiga, atunci vor părea invincibili, iar reputaţia noastră ar scădea vertiginos în ochii Brish dirilor.

— Înseamnă că trebuie să piardă, spuse Hill, privind din nou spre de Angelis. Jack, trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să găsim o modalitate prin care Kosg-

Anjehn poate fi înfrântă. Şi apoi îl vom chema pe antrenorul echipei Blastoff Inn şi îi vom da nişte sfaturi. Ai vreo idee?

De Angelis se scărpină gânditor în cap.

— Păi… începu el. Poate că…

În cele două săptămâni care au urmat, De Angelis a avut întâlniri regulate cu antrenorul de la Blastoff Inn, pentru punerea la punct a strategiei de joc; şi a urmărit câteva antrenamente. În tot acest timp, Hill se lupta cu disperare ca să-şi păstreze funcţia şi, în clipele libere, îşi nota ideile despre cum ar fi putut fi învinsă echipa Brish dirilor.

Neatinsă de zarva creată în jurul ei, Ksog-Anjehn a câştigat lejer al şaselea meci, scor 40–7 şi apoi s-a îndreptat spre două victorii devastatoare împotriva echipelor din subsolul clasamentului. Scorurile au fost 73–0, respectiv 62–7. Ceea ce a dat Brish dirilor un avans incontestabil de opt victorii şi nicio înfrângere când nu mai era decât un singur meci de disputat.

Pe de altă parte, şi echipa Blastoff Inn câştiga în mod regulat, deşi nu cu scoruri chiar atât de categorice. La fel şi ea urma să se prezinte neînfrântă la ultimul meci din sezon.

Ziarul local a anunţat întâlnirea aceasta decisivă pentru câştigarea campionatului cu litere de-o şchioapă în preziua meciului. Primul paragraf al articolului începea cam aşa: „Miza va fi uriaşă pentru întreaga rasă umană mâine, la Stadionul Municipal, când Blastoff Inn joacă împotriva „Vulturilor Chelioşi „Brish din în campionatul Ligii de Fotbal a Departamentului de Agrement”.

Nici prin cap nu-i trecuse reporterului care a scris articolul cât de aproape era de adevăr.

Mulţimea a dat din nou buzna în stadion pentru a asista la meciul cu pricina, dar nici vorbă ca numărul

spectatorilor să se apropie de primele zile ale campionatului. Şi trimişii ziarului local se aflau acolo. Dar carele de reportaj ale televiziunilor 3V şi agenţiile de ştiri nu s-au mai întors. Ineditul subiectului se răsuflase cu repeziciune.

Hill a ajuns târziu, chiar înaintea fluierului de început al partidei, şi s-a aşezat alături de Tomkins în dreptul liniei de 50 de metri. Funcţionarul guvernamental părea oarecum mai optimist.

— I-am văzut pe băieţii noştri la încălzire, îi spuse el directorului. Mi s-au părut în formă excelentă. Cred că avem o şansă.

Dar entuziasmul lui nu se dovedi molipsitor.

— Poate că Blastoff Inn are o şansă, însă eu nu mai am niciuna, zise posomorât Hill. Consiliul municipal se întruneşte diseară pentru a vota moţiunea de demitere a mea. Şi am bănuiala că va fi adoptată fără probleme, indiferent cine va câştiga meciul ăsta.

— Hmmmmm, mârâi Tomkins, neavând altceva de spus. Nu-i băga în seamă pe proştii ăia bătrâni. Uite, începe meciul.

Hill murmură ceva în barbă şi îşi îndreptă atenţia asupra terenului. Brish diri-i pierduseră iarăşi tragerea la sorţi. Şi iarăşi lovitura de începere a ieşit din stadion.

În momentul acela scenariul s-a schimbat brusc.

Oamenii s-au aliniat într-un mod diferit pentru prima fază a jocului. În loc să pună mingea în joc de la mijloc, atacantul echipei Blastofi se afla câţiva metri în interiorul propriului teren, în spatele liniei de apărare.

Hill îşi aduse aminte că ideea era să se profite la maximum de viteza jucătorilor din echipa oamenilor şi să dezvolte un atac puternic cu pase. După o analiză atentă, el şi de Angelis ajunseseră la concluzia că orice încercare de a străpunge defensiva Brish dirilor era din capul locului sortită eşecului. Aşa că nu le mai rămânea decât jocul cu

pase la înălţime, iar pentru asta atacantul Blastoff Inn avea nevoie de timp. De aici şi amplasarea mai puţin obişnuită a jucătorilor.

Pasa a fost precisă, iar jucătorii Blastoff de la primire au sprintat în adâncime, depăşindu-i cu uşurinţă pe greoii fundaşi Brish din. Ca de obicei, extratereştrii s-au năpustit în masă prin formaţia oamenilor, dar nu au reuşit să parcurgă decât jumătate din distanţa până la atacant înainte ca acesta să scape de minge.

Pasa a fost lungă şi foarte puternică, o tactică psihologică menită a-i demoraliza pe Brish din care ar fi ajuns să fie conduşi încă din prima fază de joc. Din nefericire însă, mingea a aterizat cu puţin în afara terenului.

Hill înjură în gând.

Din nou oamenii s-au aliniat în formaţie ofensivă şi din nou atacantul de la Blastoff a pasat la timp. Lovitura a fost scurtă şi rapidă spre tuşă. Mulţimea a ovaţionat cu putere.

Hill nu îşi dădea seama la ce se puteau aştepta Brish diri-i la a treia fază a jocului. Dar realitatea le-a contrazis aşteptările.

Extratereştrii erau tot dezorientaţi, iar echipa Blastoff a pasat iarăşi în lungimea terenului.

De data aceasta faza a continuat. Rămas nemarcat în teren, rapidul jucător de la primire al echipei oamenilor a prins fără probleme mingea şi dus a fost spre zona de ţintă. Brish diri-i nu au reuşit să pună mâna pe el.

Mulţimea a tăcut uluită preţ de o clipă. Însă, atunci când a devenit limpede că nimeni nu-l mai putea împiedica pe jucătorul Blastoff să marcheze, ovaţiile au reînceput, intensitatea lor crescând treptat până când un vuiet asurzitor a cuprins stadionul. Spectatorii erau toţi în picioare zbierând înnebuniţi de bucurie.

Pentru prima oară în întregul sezon echipa Kosg-

Anjehn era condusă. O execuţie demnă de manuale ridică scorul la 7–0 în favoarea jucătorilor de la Blastoff Inn.

Şi Tomkins era în picioare şi aclama zgomotos. Hill, care nu se ridicase de pe scaun, îi aruncă o privire întunecată.

— Stai jos, îi zise el. Meciul nu s-a terminat încă.

Iar Brish diri-i i-au dat curând dreptate. De îndată ce au preluat mingea au pornit greoi spre jumătatea de teren a adversarilor, unde au intrat cu toată forţa în linia defensivă a acelora. Oamenii au schimbat vreo zece scheme devensive. Însă niciuna nu a funcţionat. Tăvălugul Brish din se rostogolea inexorabil înainte.

Eseul a retezat entuziasmul stadionului. Din fericire însă, lovitura liberă a fost ratată. Deşi expediase o mulţime de mingi aiurea, Tuhgayh-dei tot nu se învăţase să le trimită printre buturi.

Blastoff a reluat atacul. Oamenii păreau decişi să învingă. Prima fază după grămada ordonată a constat într-o pasă scurtă peste centrul terenului. A urmat o pasă dublă care i-a indus în eroare pe Brish din şi oamenii au avansat încă doisprezece metri.

În faza următoare, fundaşul de la Blastoff a încercat să avanseze prin mijlocul terenului. Dar a fost zdrobit de jucătorii Brish din.

— Suntem morţi dacă ne împiedică să pasăm, îi spuse Hill lui Tomkins fără să-şi ia ochii de la teren.

Noroc că atacantul de la Blastoff a renunţat repede la ideea de a iniţia o ofensivă pe teren. Revenirea promptă la pasele de înălţime a oferit oamenilor prima reuşită a acestei faze. Trei pase după aceea, au şi înscris. Şi au ridicat din nou mulţimea în picioare.

Conduşi acum cu 14–6, Brish diri-i s-au năpustit iarăşi spre terenul advers. Dar oamenii, însufleţiţi de diferenţa de scor, au opus ceva mai multă rezistenţă. Ghicind cu precizie intenţia ofensivei extratereştrilor,

fundaşii de la Blastoff au început să-i placheze în grup pe atacanţii Brish din.

Atacul echipei Kosg-Anjehn şi-a pierdut tot elanul. Jucătorii au fost obligaţi să abandoneze mingea lângă linia de 50 de metri.

Tomkins începu să-l bată pe Hill pe spate.

— Ai reuşit, zise el. Le-am oprit ofensiva. Acum vom câştiga.

— Nu te pripi, răspunse Hill. Ăsta a fost un noroc chior. Pur şi simplu oamenii noştri s-au aflat la locul potrivit şi la momentul potrivit. S-a mai întâmplat şi altă dată. N-a zis nimeni că Brish diri-i ar înscrie de fiecare dată când pun mâna pe minge. Doar în majoritatea ocaziilor.

Pe teren, atacul prin pase al ofensivei Blastofi se desfăşura fără probleme. Câteva aruncări precise i-au adus pe oameni pe linia de 30 de metri a echipei Kosg-Anjehn.

Însă, atunci extratereştrii şi-au schimbat configuraţia pe terenul de joc, câţiva atacanţi au venit în apărare şi au început să-i atace în perechi pe jucătorii la primire de la Blastoff. Numai că nu era un atac normal în pereche. Al doilea fundaş se afla mult retras. Iar când atacantul din echipa oamenilor reuşea să scape de primul Brish din, cel de-al doilea îl dobora într-o clipă.

— Mi-a fost teamă de aşa ceva, spuse Hill. Nu doar noi suntem în stare să ne adaptăm în funcţie de circumstanţele jocului.

Atacantul de la Blastoff ignoră modificarea defensivei extratereştrilor şi merse înainte cu planul lui de pase la înălţime. Însă prima lui aruncare de pe linia de treizeci a fost respinsă de un Brish din care s-a întâmplat să fie pe fază.

La fel a fost cazul şi la pasa următoare. Oamenii au cerut time-out. Pe marginea terenului a avut loc o consfătuire rapidă cu antrenorul.

La reluarea jocului, s-a văzut că Blastoff a renunţat la formaţia defensivă în adâncime. Nemaifiind acum nevoit să-şi facă griji din cauza uraganului Brish din, atacantul echipei oamenilor se simţea relativ în siguranţă în poziţia lui obişnuită.

Ceilalţi fundaşi Brish din au tropăit greoi spre el, ca să-i închidă coridorul de atac pe margine. Dar chiar atunci atacantul Blastoff a ajuns lângă tuşă, în spatele grămezii spontane, şi a pasat mingea unui coechipier care se demarcase pe partea dreaptă.

Un zâmbet larg răsări pe chipul lui Hill. Ce răsturnare de situaţie!

Brish diri-i nu erau deloc capabili să schimbe rapid direcţia de deplasare. Aşa că jucătorul din echipa oamenilor i-a ocolit într-o manieră ridicol de uşoară şi a ţâşnit spre terenul advers înconjurat de apărători. Brish diri-i rămaşi s-au apropiat de el. Câţiva au fost placaţi şi anihilaţi. Ceilalţi nu au reuşit să pună mâna pe alergătorul rapid ca o săgeată. Atacantul Blastoff i-a evitat, a reuşit să şerpuiască printre ei şi a intrat pe terenul de ţintă.

Din nou stadionul era în picioare. De data aceasta se ridică şi Hill.

Tomkins radia de-a dreptul.

— Ha! exclamă el. Parcă tu ziceai că nu vom reuşi să trecem de ei.

— În mod normal nu putem, răspunse directorul. Nu avem cum să trecem prin ei. Mai degrabă ar trebui să-i ocolim, dar şi aşa, dacă sunt în formaţie normală, şansele sunt destul de sumbre. Nu există om care să poată trece pe lângă un zid de Brish din. Dar, atunci când se mai răsfiră, aşa cum au făcut-o adineauri, ne oferă un *culoar* pe care-l putem folosi spre avantajul nostru. Iar Blastoff Inn are câţiva alergători excelenţi.

Mulţimea îl întrerupse cu alte urale, marcând transformarea reuşită a loviturii pentru un punct

suplimentar. Acum scorul era 21–6.

Însă jocul era departe de a se fi încheiat. La următoarele faze defensiva oamenilor nu s-a mai descurcat bine. În loc să-şi bazeze jocul exclusiv pe demarcarea în teren, Marhdalnnei a ales să-şi inducă în eroare adversarii cu pasele lui scurte, foarte puternice.

În încercarea lor de a fi mai eficienţi, fundaşii de la Blastoff s-au răspândit pe teren lăsând intervale mari între ei. Mişcarea aceasta a dus la deschiderea liniei ofensive a Brish dirilor, iar câţiva oameni au reuşit să-i păcălească pe extratereştrii mai lenţi şi au trecut de ei.

Dar succesul echipei Blastoff a avut viaţă scurtă. Marhdaln şi-a revenit repede. Întinsă pe tot terenul, defensiva oamenilor deşi extrem de eficientă împotriva paselor adversarilor, s-a dovedit un eşec total în cazul atacului prin alergare cu mingea Oamenii erau prea departe unii de ceilalţi pentru a-i placa în grup pe Brish din. Şi numai un atac în masă ar fi putut împiedica înaintarea unui extraterestru.

După aceasta, Kosg-Anjehn nu a mai putut fi oprită. Marhdaln a alternat jocul prin pase cu cel de alergare cu mingea, în funcţie de aşezarea pe teren a defensivei oamenilor. Extratereştri au înscris iute cel de-al doilea eseu.

De data aceasta au reuşit şi transformarea loviturii pentru punctul suplimentar.

Punctele marcate de Brish din au mai tăiat din entuziasmul spectatorilor, nu însă şi din cel al jucătorilor de la Blastoff Inn, care nu au dat niciun semn de descurajare la reluarea meciului.

Prima pasă a atacantului din echipa oamenilor a ieşit în afara terenului de joc, dar următoarele trei şi-au atins ţintele şi au adus Blastoff Inn pe linia de patruzeci de metri a echipei Kosg-Anjehn. O fază de alergare cu mingea, introdusă pentru a sparge monotonia jocului, s-a încheiat

cu şase metri mai devreme. I-a urmat o pasă incompletă. Aruncarea a fost perfectă, dar jucătorul de la primire a scăpat mingea.

Prin mulţime a trecut un fior de teamă. Aproape toţi spectatorii au înţeles că oamenii erau obligaţi să continue să marcheze dacă voiau să mai aibă o şansă la victorie.

Lovitura de la centru a fost rapidă şi curată. Atacantul de la Blastoff a prins mingea, a făcut câţiva paşi în spate pentru a rămâne la distanţă sigură de Brish din care se repezeau către el şi a căutat din priviri un coechipier căruia să-i paseze. Apoi s-a dat înapoi şi a lansat bomba.

Faza părea să conducă la înscrierea unui alt eseu. Omul îl lăsase mult în urmă pe extraterestru şi continua să câştige teren. Pasa care a urmat a fost o minunăţie.

Dar atunci când mingea a început să coboare din aer fundaşul Brish din s-a oprit brusc, renunţând la cursa lui imposibilă. Şi-a întins gâtul ca să se uite după minge, a văzut-o, s-a încordat… şi a sărit.

Muşchii de la picioarele Brish dirilor erau mult mai dezvoltaţi decât cei ai oamenilor datorită valorii mari a gravitaţiei pe planeta Brishun. Prin urmare, în ciuda trupurilor lor mătăhăloase, aceşti extratereştri puteau să sară mult mai sus decât orice om. Dar până în acel moment al meciului profitaseră de acest avantaj doar pentru a prinde pasele lui Marhdaln.

Hill clipi repede, nevenindu-i să creadă ce vede pe teren: fundaşul de la Kosg-Anjehn sări cel puţin un metru şi jumătate în aer, unde lovi puternic mingea descendentă, schimbându-i traiectoria.

Stadionul gemu prelung.

Blastoff Inn şi-a pierdut brusc vigoarea. Un jucător a vrut să ridice mingea de jos, dar a lovit-o din greşeală cu piciorul. A recuperat-o un Brish din, care a reuşit să parcurgă douăzeci de metri cu ea înainte de a fi copleşit de

numărul adversarilor.

În şase faze de joc, echipa extratereștrilor a redus diferenţa de scor. Acum era 21–19. Din fericire pentru oameni, Tuhgayh a ratat o lovitură pentru punctul suplimentar.

S-au auzit urale din tribune atunci când jucătorii Blastoff Inn au repus mingea în joc de la centru. Dar imediat după lovitura de începere, toată lumea şi-a dat seama că nu mai jucau ca înainte.

Atacantul, care făcuse până atunci dovada unui joc extraordinar de bun, a început să se comporte haotic. În plus, Brish diri-i păreau a acoperi tot terenul.

Săriturile fundaşilor extratereştri pentru interceptarea paselor aveau câteva neajunsuri serioase. Era nevoie de sincronizare precisă şi reflexe excelente, iar niciunul dintre acestea nu era punctul forte al Brish dirilor. Pe de altă parte însă, atacantul de la Blastoff Inn nu se mai întâlnise cu o asemenea tactică derutantă. Şi nu prea ştia cum să-i facă faţă.

La linia lor de patruzeci de metri, oamenii s-au împotmolit şi au fost nevoiţi să lovească mingea cu piciorul. Jucătorii de la Kosg-Anjehn au interceptat-o imediat şi au înscris, ajungând la conducere pentru prima oară de la începutul meciului.

Următorul atac al celor de la Blastoff a fost o reuşită pe linia de douăzeci de metri a Brish dirilor. Oamenii au salvat situaţia cu o lovitură liberă care le-a adus trei puncte.

Dar echipa Kosg-Anjehn a înscris din nou în terenul de ţintă cu câteva secunde înainte de terminarea primei jumătăţi a meciului.

Scorul era acum 31–24 în favoarea Brish dirilor.

Şi nu mai era un secret pentru nimeni încotro se îndrepta partida.

În tribune se aşternuse o tăcere de mormânt.

Vizibil îngrijorat, Tomkins se întoarse către Hill.

— Poate ne revenim în repriza a doua, oftă el. Suntem conduşi doar cu şapte puncte. Nu-i prea rău.

— Poate că nu este, zise sceptic Hill. Dar eu nu prea cred. Brish diri-i sunt pe val. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar cred că vom fi alungaţi cu pietre din stadion în a doua repriză.

Tomkins se încruntă.

— Sper din tot sufletul să te înşeli. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar face facţiunea ostilă a Brish dirilor dacă scorul final ar fi în favoarea lor. Păi, ar fi în stare…

Se întrerupse, dându-şi seama că Hill nu-l mai asculta. Ochii directorului erau aţintiţi asupra terenului.

— Uite, îi spuse el. Acolo, lângă poartă. Vezi şi tu?

— Pare a fi o maşină de la reprezentanţa comercială, zise funcţionarul guvernamental, mijindu-şi ochii pentru a vedea mai bine.

— Şi cine se dă jos din ea?

Tomkins şovăi.

— Remjhardnei, răspunse el în cele din urmă.

Brish diri-ul coborî uşor din vehiculul negru, parcurse o porţiune din gazonul stadionului şi dispăru pe una dintre uşile care duceau spre vestiare.

— Ce caută ăsta aici? întrebă Hill. Nu trebuia să se ţină departe de stadion?

Încurcat, Tomkins se scărpină în cap.

— Ăsta a fost sfatul nostru. Mai ales la primele meciuri, când ostilitatea era la cote înalte. Dar nu-l putem ţine *prizonier*. Nu avem cum să-l obligăm să nu vină la meciuri dacă aşa vrea.

Hill se încruntă.

— Dar de ce să vă urmeze sfatul întregul sezon şi tocmai acum să-l ignore?

Tomkins ridică din umeri.

— Poate că vrea să-şi vadă fiul câştigând un

campionat.

— Poate. Dar eu nu cred. Se petrece ceva ciudat aici.

Neliniştea care îl cuprinsese pe Hill atinse punctul culminant chiar înainte de începerea celei de-a doua reprize. Toţi jucătorii de la Kosg-Anjehn intraseră pe teren cu câteva minute mai devreme, dar Remjhard nu mai apăruse. Se afla şi acum în vestiarul extratereştrilor.

În plus, jucătorii Brish din aveau un alt aer atunci când se aliniară pentru lovitura de începere. Nimic radical. Nimic prea evident. Dar atmosfera era cumva alta. Extratereştrii păreau scăpaţi de griji, păreau mai relaxaţi. Ca şi cum nu îşi mai luau adversarii în serios.

Hill sesiză schimbarea. Mai văzuse zeci de echipe cu acelaşi fel de atitudine. Era comportamentul unei echipe care ştie deja cum se va termina meciul. Comportamentul unei echipe care este sigură de victorie sau de înfrângere.

Lovitura de începere a fost anemică şi imprecisă. Un Brish din scund şi îndesat a interceptat mingea şi a pornit spre jumătatea de teren a oamenilor. Doi jucători de la Blastoff l-au placat la linia de treizeci şi cinci de metri.

Extraterestrul a scăpat mingea.

Mulţimea a vuit prelung. Mingea s-a rostogolit pe iarba terenului. Zeci de mâini s-au întins către ea, lovind-o şi schimbându-i direcţia. În cele din urmă, un mijlocaş lateral din echipa Blastoff, un individ plin de muşchi, s-a aruncat peste ea şi a blocat-o sub el.

Şi jocul şi-a schimbat din nou cursul.

— Nu pot să cred, spuse Hill. Asta a fost. Exact ce ne trebuia. Băieţii noştri se înmuiaseră. Dar uite-i acum, după faza asta. Ne-am revenit.

Atacanţii Blastoff au ieşit din grămada ordonată cu strigăte entuziaste şi s-au aliniat. Prima pasă s-a lovit de un Brish din şi a ricoşat. Însă a doua a lansat atacul spre terenul de ţintă.

Scorul a devenit egal.

Acum Kosg-Anjehn a pus mingea în joc din apropierea liniei de douăzeci şi cinci de metri.

Marhdaln a pasat. Dar nimeni, nici om şi nici Brish din nu s-a aflat mai aproape de zece metri de locul unde a aterizat mingea. Următoarea fază a fost un atac prin alergare. Însă atacantul extraterestru a avut un straniu moment de ezitare imediat după ce a primit mingea. Având timp să reacţioneze, patru oameni au intrat în el. Marhdaln a recurs iar la jocul cu pase înalte. Şi nici acum mingea nu a fost prinsă de un coechipier.

Brish diri-i au fost obligaţi să o repună în joc printr-o lovitură cu piciorul.

În tribune, Tomkins râdea ca nebunul. Începuse iarăşi să-l bată pe spate pe Hill.

— Uită-te! Nu reuşesc să avanseze nici zece metri. I-am blocat. Şi ziceai că ne vor alunga din stadion cu pietre.

Umbra unui zâmbet dansă pe chipul directorului.

— Hmmm, cam aşa am zis.

Şi zâmbetul dispăru.

Lovitura cu piciorul a fost una bună, dar fundaşul retras al echipei Blastoff a interceptat mingea şi a aruncat-o înapoi spre linia de cincizeci de metri. Iar atacantul, căruia părea că-i revenise calmul şi încrederea în sine, a dus-o în terenul de ţintă.

De data aceasta oamenii au ratat lovitura pentru punctul suplimentar. Dar nu s-a supărat nimeni. Scorul era acum 37–31. Blastoff Inn conducea din nou.

Şi aveau să-şi păstreze acest avans. Imediat ce Kosg-Anjehn a reluat jocul, pasa lui Marhdaln a fost interceptată de oameni. Pentru prima oară de la începerea campionatului.

Şi evident că a urmat un alt eseu al echipei Blastoff.

După aceea, Brish diri-i parcă şi-au mai revenit puţin. Au ajuns cu mingea în apropierea buturilor, dar acolo atacantul extraterestru a alunecat şi a căzut.

Blastoff a preluat mingea. Şi a înscris.

Şi repriza a continuat cam în aceeaşi manieră.

Scorul final a fost 56–31. Echipa intruşilor a fost alungată de pe stadion.

Evident că Tomkins era în extaz.

— Am reuşit. Am ştiut că o să reuşim. Este perfect, absolut perfect. I-am umilit. Acum facţiunea ostilă va fi complet discreditată. O să-i îngroape ridicolul.

Rânji satisfăcut şi îl mai plesni o dată pe Hill pe spinare.

Directorul se strâmbă de durere şi îl privi aspru pe funcţionarul guvernamental.

— Aici s-a petrecut ceva ciudat. Dacă Brish diri-i ar fi jucat tot sezonul aşa cum o făcuseră în a doua repriză, nu ar fi ajuns în veci atât de departe. La pauză s-a întâmplat ceva în vestiarul lor.

Însă lui Tomkins nimic nu-i putea întuneca zâmbetul.

— Nu, nu, spuse el. Totul s-a schimbat de la faza aia când au pierdut mingea. S-au demoralizat şi li s-a destrămat jocul. Atâta tot. Se întâmplă mereu.

— La echipe atât de bune nu se întâmplă deloc, îl contrazise Hill.

Dar Tomkins nu-l mai auzea. Funcţionarul de la Departamentul pentru Relaţii cu Extratereştrii îşi croia drum prin mulţime strigându-i că se va întoarce repede.

Hill se încruntă şi se uită la terenul de joc. Stadionul se golea cu repeziciune. Directorul sportiv rămase câteva secunde nemişcat, cu aceeaşi expresie de uluire pe chip. Apoi, pe neaşteptate, sări gardul de la marginea terenului şi porni să traverseze gazonul.

Străbătu terenul şi coborî în vestiarul echipei oaspete. Brish diri-i se schimbaseră de haine într-o tăcere posomorâtă şi ieşeau încet din încăpere, îndreptându-se către aerovehiculul care urma să îi ducă înapoi la

reprezentanţa comercială.

Îl văzu pe Remjhardnei aşezat într-un colţ.

Brish diri-ul îl salută cu un gest scurt din cap.

— Domnule director Hill. V-a plăcut meciul? Mare păcat că omuleţii noştri au picat la examenul lor final. Dar tot s-au descurcat onorabil, nu credeţi?

Hill îi ignoră întrebarea.

— Nu mă luaţi cu „picatul la examen”, Remjhard. Poate că par eu mai prost, dar să ştiţi că nu sunt. Poate că nimeni altcineva de pe stadion nu a înţeles ce s-a petrecut astăzi, dar pe mine nu m-aţi păcălit. Nu aţi pierdut meciul pentru că nu aţi jucat bine. L-aţi pierdut pentru că aşa aţi vrut. Şi eu vă cer să-mi spuneţi de ce!

Remjhard se uită fix la Hill vreme de un minut foarte lung. Apoi, încet, se ridică de pe banca pe care stătuse. Chipul îi era complet lipsit de expresie, dar ochii îi sclipeau în lumina slabă.

Hill îşi dădu brusc seama că acum se aflau doar ei doi în vestiar. Aducându-şi aminte de teribila forţă a Brish dirilor, se grăbi să se dea câţiva paşi în spate.

— Sper că realizaţi, zise Remjhard pe un ton solemn, că această acuzaţie de comportament lipsit de onoare reprezintă o insultă extrem de gravă la adresa unui Brish din.

Emisarul se uită atent în jur, vrând să se convingă de faptul că erau singuri în vestiar. Apoi făcu un pas spre Hill.

Şi aproape că îl pufni râsul atunci când directorul, tot încercând să se îndepărteze de el, se împiedică de un dulap.

— Dar fireşte că în cazul de faţă nu este vorba despre lipsă de onoare, continuă extraterestrul. Onoarea este un concept prea măreţ pentru a-l aplica unui joc de omuleţi. Şi, din câte îmi aduc eu aminte, în regulamentul pe care ni l-aţi transmis nu există nicio dispoziţie prin care să li se ceară participanţilor să… hai să spunem „să joace la cote

maxime”.

Reuşind să se ridice de lângă dulap, Hill bolborosi:

— Dar există reguli nescrise, există cutume. Ce aţi făcut astăzi nu este fairplay.

Remjhard continua să zâmbească.

— Pentru un Brish din nu există nimic mai lipsit de sens decât o regulă nescrisă. Aşa cum ziceţi dumneavoastră, aceasta este o contradicţie între termeni.

— Dar *de ce?* exclamă Hill. Asta nu pricep eu. Toată lumea spune că aveţi o cultură viguroasă, competitivă, orgolioasă. Atunci de ce să doriţi să pierdeţi meciul? De ce să lăsaţi tuturor o asemenea impresie proastă? *De ce?*

Remjhard emise un sunet ca un fel de gâlgâială. Dacă ar fi fost om, Hill ar fi crezut că se îneacă. Dar aşa presupuse că în modul acela râdeau Brish diri-i.

— Ce mă mai amuză oamenii! mărturisi extraterestrul. Ataşaţi câteva sloganuri unei culturi şi apoi aveţi pretenţia că aţi înţeles-o. Ca să nu mai pomenesc despre cât de şocaţi sunteţi dacă se întâmplă să apară un element care să contrazică imaginea pe care v-aţi format-o. Îmi cer scuze, domnule director Hill, dar culturile nu sunt chiar atât de simple. Ci sunt nişte mecanisme foarte complexe. Cuvântul pe care l-aţi folosit mai devreme, „orgoliu”, nu îi poate descrie în totalitate pe Brish din. Da, suntem orgolioşi. Şi, da, suntem competitivi. Dar suntem şi inteligenţi. Iar valorile noastre sunt suficient de flexibile ca să se plieze pe situaţia curentă.

Remjhard se întrerupse şi îl studie cu atenţie pe Hill. Apoi continuă.

— Fotbalul dumneavoastră este un joc minunat, domnule director Hill. V-am mai spus-o. Şi nu am minţit. Este un sport util şi plăcut, o metodă excelentă de antrenare a minţit şi trupului. Dar, în definitiv, nu este decât un joc. Fireşte că este important şi acest gen de competiţie. Dar există competiţii mai mari. Mai

importante. Iar eu sunt destul de inteligent ca să-mi dau seama căreia trebuie să-i acordăm întâietate.

În după-amiaza asta am fost înştiinţat de pe Brishun despre modul în care sunt folosite victoriile echipei Kosg-Anjehn. Presupun că prietenul dumneavoastră de la Relaţiile cu Extratereştrii v-a spus că mă număr printre liderii Partidului Păcii Brish din. Dacă nu ar fi fost aceasta situaţia, nici nu aş fi călcat pe Pământ. Pentru că niciunul dintre oponenţii noştri nu vor să trateze cu oamenii, pe care ei îi consideră nişte animale. Normal că am venit imediat la stadion şi le-am spus omuleţilor noştri că trebuie să piardă meciul. Fireşte că ei s-au conformat. Şi ei înţeleg că există anumite competiţii mai importante decât celelalte.

Pentru că, vedeţi dumneavoastră, pierzând meciul acesta, noi am câştigat. Oponenţii noştri de pe Brishun nu îşi vor mai reveni după această umilinţă. La următoarea Mare Alegere vor fi mulţi cei care se vor întoarce împotriva lor. Iar eu şi ceilalţi de la reprezentanţă vom profita. Şi va profita şi poporul Brish din.

Da, domnule director Hill, încheie Remjhard cu acelaşi zâmbet pe gura lui fără buze. Suntem o rasă competitivă. Dar competiţia pentru controlul asupra unei lumi are prioritate în faţa unui meci de fotbal.

Acum începuse şi Hill să zâmbească. Apoi izbucni în râs.

— Ca să vezi! exclamă el. Şi când mă gândesc cum ne-am bătut capetele căutând tactici prin care să vă batem. Când tot ce aveam de făcut era să vă spunem ce se petrece.

Şi râse mai tare.

Remjhard voia să adauge ceva, dar uşa vestiarului se deschise brusc şi apăru Tomkins. Funcţionarul guvernamental radia de bucurie.

— Ştiam eu că am să te găsesc aici, Hill, începu el.

Tot pe urmele aşa-ziselor teorii ale conspiraţiei, nu?

Chicoti vesel şi-i făcu cu ochiul lui Remjhard.

— Nu chiar, îi răspunse Hill. Oricum, teoria mea era cam firavă. Este limpede că faza în care Brish diri-i au pierdut mingea a dus la pierderea meciului.

— Evident, zise Tomkins. Mă bucur că recunoşti. Oricum, am nişte veşti bune să-ţi dau.

— Da? Ce veşti? Că am salvat lumea? Mă bucur nespus. Dar eu tot fără slujbă am să fiu începând de diseară.

— Ba deloc, spuse Tomkins. La asta s-a referit telefonul pe care l-am primit. Avem o slujbă pentru tine. Vrem să te angajăm în Departamentul de Relaţii cu Extratereştrii.

Hill îl privi neîncrezător.

— Lasă glumele proaste. Eu? Funcţionar guvernamental care se ocupă de relaţia cu extratereştrii? Habar n-am cu ce se mănâncă treaba asta. Nu sunt decât un birocrat mărunt care nu se pricepe decât la sport. Ce să fac eu la Departamentul ăla?

— Să fii directorul nostru sportiv, îi răspunse Tomkins. De când s-a aflat de participarea Brish dirilor în campionatul nostru de fotbal am primit zeci de cereri de la alte reprezentanţe comerciale şi misiuni diplomatice ale extratereştrilor pe Pământ. Vor să-şi încerce şi ei norocul la sporturile noastre. Aşa că, în scopul de a încuraja bunele relaţii între rase şi bla-bla-bla… avem de gând să înfiinţăm un program sportiv. Şi vrem ca tu să-l conduci. Fireşte, pentru un salariu dublu faţă de cel pe care îl ai acum.

Hill se gândi la greutăţile pe care le va avea de întâmpinat în cadrul acelui program sportiv pentru aproape treizeci de tipuri complet diferite de extratereştri.

Şi se gândi apoi la banii pe care i-ar fi primit pentru asta.

Şi se mai gândi şi la Consiliul oraşului Starport.

— Excelentă idee, spuse el. Dar spune-mi mai întâi dacă este transferabilă şi reţeaua aia de gravitaţie artificială pe care voiai să o dai municipalităţii Starport?

— Normal că este, zise Tomkins.

— În cazul acesta, accept.

Şi directorul sportiv aruncă o privire spre Remjhard.

— Deşi s-ar putea să regret atunci când am să văd ce sunt în stare să facă Brish diri-i pe un teren de baschet.

Evanston, Illinois decembrie, 1970

IEŞIREA SPRE SAN BRETA

Traducere din Limba engleză de Ruxandra Toma

Şoseaua mi-a atras prima atenţia. Până în noaptea respectivă călătoria fusese una perfect normală. Eram în concediu şi străbăteam cu maşina sud-vestul ţării, îndreptându-mă spre Los Angeles. Nu mă grăbeam deloc. Voiam să mă bucur cât mai mult de drum. Nimic nou în asta; o mai făcusem de câteva ori şi înainte.

Şofatul este hobby-ul meu. Mai precis, maşinile în general. Nu sunt mulţi aceia care îşi mai rezervă timp pentru condus. Mersul cu maşina este prea lent pentru majoritatea dintre noi. Din ’93, când s-a început producerea în masă a elicopterelor ieftine, automobilul a cam ieşit din uz. Şi puţina viaţă care-i mai rămăsese a fost şi ea distrusă de inventarea gravpak-ului personal.

Dar a fost altfel pe vremea copilăriei mele. Atunci toată lumea avea maşină şi erai considerat un fel de ciudăţenie a societăţii dacă nu îţi luai permisul de conducere imediat ce împlineai vârsta legală. Pe mine au început să mă pasioneze maşinile pe la sfârşitul adolescenţei şi aşa am rămas de atunci încoace.

În orice caz, când aşteptam concediul, m-am gândit că era ocazia potrivită să-mi testez ultima achiziţie. O

maşină superbă, englezească, model sport, de la sfârşitul anilor şaptezeci.

Jaguar XKL. Sigur, nu era o maşină clasică, însă era una foarte bună. Mergea excelent.

Ca de obicei, călătoream mai mult pe timp de noapte. Mi se pare că şofatul după apusul soarelui are ceva aparte. La lumina stelelor şoselele vechi şi pustii au un aer straniu şi aproape că le poţi vedea cum fuseseră pe vremuri – indispensabile şi aglomerate şi pline de viaţă, cu maşini târându-se bară la bară cât vezi cu ochii.

Astăzi nu mai există aşa ceva. Nu au mai rămas decât drumurile, iar cele mai multe dintre ele sunt pline de gropi şi năpădite de buruieni. Autorităţile americane nu-şi mai pot permite să le întreţină – prea mulţi oameni au protestat faţă de această risipă a banilor proveniţi din impozite. Dar ar fi fost prea costisitor să le demoleze. Aşa că nu făceau nimic, iar autostrăzile abandonate se degradau încet, an după an. Însă pe majoritatea dintre ele încă se mai poate conduce; în vremurile de demult se construiau şosele trainice.

Şi încă mai este ceva trafic pe ele. Pasionaţi de maşini ca mine, fireşte. Şi camioane pe pernă de aer. Astea pot merge pe absolut orice fel de suprafaţă, dar cel mai repede o fac pe terenul plat. Prin urmare încă mai folosesc destul de mult vechile autostrăzi.

Foarte adevărat că te cam ia cu fiori atunci când un aeroglisor din ăsta te depăşeşte pe timp de noapte. Să zicem că mergi cu trei sute şi ceva de kilometri la oră şi observi unul în oglinda retrovizoare. Nici nu apuci să clipeşti o dată că a şi ajuns deasupra ta. Nu vezi cine ştie ce – doar o dungă lungă şi argintie. Şi auzi un sunet strident. Apoi rămâi iarăşi singur.

Cum spuneam, eram în mijlocul Arizonei, chiar lângă San Breta, când şoseaua mi-a atras atenţia. La momentul respectiv nu i-am dat mare importanţă. Da, sigur, era puţin

mai neobişnuită, dar nu prea ieşită din comun.

Autostrada în sine era destul de banală. Avea opt benzi, o suprafaţă de mers bună şi rapidă şi se întindea de la un orizont la altul. În timpul nopţii semăna cu o panglică neagră şi lucioasă care şerpuia prin nisipurile albe ale deşertului.

Nu, nu autostrada mi se părea mie ciudată. Ci starea ei. Nu am observat la început. Mă simţeam prea bine. Noaptea era senină şi rece, stelele străluceau pe cer, iar Jaguarul meu rula bine.

Prea bine. Atunci mi-a picat fisa. Nu existau hârtoape, nici fisuri şi nici gropi. Drumul era în stare excelentă, ca şi cum de-abia ar fi fost dat în folosinţă. Evident că mai condusesem pe drumuri bune. Unele au rezistat timpurilor mai bine decât altele. O porţiune a autostrăzii de la ieşirea din Baltimore este absolut superbă, iar anumite părţi din reţeaua de drumuri a Los Angeles-ului sunt chiar foarte bune.

Însă niciodată nu mai condusesem pe un drum atât de bun. Greu de crezut că o şosea putea fi într-o asemenea stare excelentă după atâţia ani de neglijenţă.

Şi mai erau şi luminile. Aprinse toate, fără excepţie. Strălucitoare şi clare. Niciun bec spart. Niciunul stins sau luminând intermitent. La naiba, nici măcar unul cu lumină difuză. Autostrada era luminată splendid.

După asta, am început să observ şi alte lucruri. Cum ar fi semnele de circulaţie. Pe majoritatea şoselelor semnele au dispărut de multă vreme, furate de amatorii de survenire sau de colecţionarii de antichităţi ca aducere-aminte a unei Americi mai vechi şi mai lente. Nu le înlocuieşte nimeni – nu mai este nevoie de ele. Când şi când se mai întâmplă să dai peste câte unul rămas la locul lui: o bucată ruginită şi deformată de metal.

Însă şoseaua asta avea semne de circulaţie. Senine de circulaţie adevărate, înţelegeţi? Din acelea pe care le

poţi citi. Semne pentru limită de viteză – în locuri unde viteza legală nu a mai fost respectată de ani buni. Semne pentru cedarea trecerii – când nu ai cui să i-o cedezi. Indicatoare de curbă, indicatoare de ieşire de pe autostradă, indicatoare de avertizare – tot felul de semne de circulaţie. Toate arătând de parcă ar fi fost montate ieri.

Însă cel mai mare şoc l-am avut atunci când m-am uitat cu atenţie la marcaje. Vopseaua se şterge repede şi mă îndoiesc că ar mai exista vreo autostradă în America pe care să poţi vedea dungile albe dintr-o maşină care merge cu viteză. Dar uite că pe asta puteai. Marcajele erau distincte, vopseaua proaspătă, cele opt benzi marcate cu precizie.

O, da, era o autostradă de toată frumuseţea. De genul celor de pe vremuri. Însă era totalmente ilogic. Niciun drum n-ar fi putut rămâne în starea asta atâţia ani. Ceea ce însemna că era întreţinut de cineva. Dar de cine? Cine şi-ar bate capul să păstreze în stare bună o şosea folosită doar de câţiva oameni anual? Costurile ar fi enorme, fără posibilitate de amortizare.

Încercam să dezleg misterul acesta când am văzut cealaltă maşină.

Am văzut-o când tocmai depăşisem un indicator mare şi roşu pe care scria Ieşirea 76, adică ieşirea spre San Breta. Un punct alb la orizont, nimic mai mult. Dar ştiam sigur că era vorba despre un alt automobilist. Nu putea fi un camion pe pernă de aer, deoarece mă apropiam de el cu repeziciune. Iar asta însemna că era o altă maşină mică, condusă de un pasionat de automobile aşa ca mine.

Aceasta era o ocazie deosebită. Al naibii de rar se întâmplă să te întâlneşti cu o altă maşină la drum deschis. Sigur, există întruniri regulate ale automobiliştilor înfocaţi. Festivalul pe Roţi de la Fresno şi Ambuteiajul Anual al Asociaţiei Americane de Automobilism. Dar toate astea sunt prea artificiale pentru gustul meu. Cu totul altceva

este să te întâlneşti pe autostradă cu un alt automobilist. Am apăsat pedala şi am accelerat până la o sută nouăzeci. Jaguarul meu ar putea merge mult mai repede, dar eu nu sunt vitezoman ca alţi şoferi. Şi mă apropiam rapid de cealaltă maşină care nu putea merge cu mai mult de o sută zece kilometri la oră.

Când am ajuns suficient de aproape, am claxonat, încercând să-i atrag atenţia. Dar nu a părut că m-ar fi auzit. Cel puţin nu a dat niciun semn în sensul ăsta. Am claxonat încă o dată.

Şi apoi am recunoscut marca maşinii.

Era un Ford Esdel.

Nu-mi venea să cred. Fordul Esdel din anii cincizeci este un automobil cu adevărat clasic, alături de Stanley Steamerul de la începutul secolului douăzeci şi de Fordul Model T din aceeaşi perioadă.

Puţinele exemplare rămase costă astăzi o avere.

Iar cel din faţa mea era unul dintre rarele modele originale care scot sunete ciudate. Nu mai rămăseseră decât vreo trei sau patru în toată lumea şi îmi venea greu să cred că ar fi fost de vânzare. Dar uite aici, pe autostradă, această legendă a automobilelor, la fel de urâtă ca în ziua când ieşise de pe linia de producţie a uzinelor Ford.

Am ajuns paralel cu Esdelul şi am încetinit ca să ţin pasul cu el. Nu pot spune că eram deosebit de impresionat de modul în care fusese întreţinut. Vopseaua albă era cojită, maşina era murdară şi în partea inferioară a portierelor se vedeau pete de rugină. Dar tot un Esdel era şi ar fi putut fi recondiţionat foarte uşor. Am claxonat din nou, încercând să atrag atenţia şoferului, dar acesta nici nu m-a băgat în seamă. Din câte îmi puteam da eu seama, în maşină erau cinci persoane; cel mai probabil o familie ieşită la plimbare. Pe bancheta din spate, o femeie solidă încerca să stăpânească doi copii care păreau că se luptă.

Pe scaunul din dreapta şoferului, soţul ei dormea dus; iar la volan era un tip mai tânăr, posibil fiul lor.

Chestia asta m-a enervat. Şoferul era un adolescent şi m-a înfuriat să văd că un puşti de vârsta aia avea şansa de a conduce o asemenea comoară. Îmi doream să fiu în locul lui.

Citisem o mulţime de lucruri despre Fordul Esdel; cărţile despre istoria automobilului erau pline de informaţii. Nu mai existase ceva asemănător. A fost cel mai mare dezastru cunoscut vreodată în domeniu. Nenumărate erau şi miturile şi legendele ţesute în jurul numelui lui.

Chiar şi astăzi se spun poveşti despre Fordul Esdel în garajele murdare şi sărăcăcioase şi benzinăriile răspândite prin întreaga ţară, unde se strâng pasionaţii de maşini ca să-şi peticească odoarele şi să mai schimbe o vorbă. Şi aceştia spun că maşina este prea mare şi nu încape în majoritatea garajelor. Spun că e toată doar cai-putere, dar frânele îi sunt extrem de slabe. Spun că este cel mai urât automobil conceput vreodată de om. Repetă glumele vechi făcute pe seama numelui lui. Şi există o legendă celebră care zice că, dacă ajungi să conduci Fordul Esdel suficient de repede, vântul se freacă de capota lui şi scoate nişte sunete stranii, ca un fluierat.

Esdelul reprezintă chintesenţa romantismului, misterului şi tragediei vechilor automobile. Iar poveştile despre el sunt păstrate în memoria colectivă şi spuse iar şi iar, mult după ce din ceilalţi contemporani ai lui nu a mai rămas decât fierul vechi din cimitirele de maşini.

Mergeam în paralel cu el şi mă lăsasem cuprins de nostalgie gândindu-mă la toate aceste vechi legende. Am mai claxonat de câteva ori, dar şoferul se încăpăţâna să mă ignore. Aşa că m-am lăsat păgubaş. Oricum, încercam să aud dacă într-adevăr capota fluieră în bătaia vântului.

Ar fi trebuit să-mi dau încă de atunci seama cât de ciudată era toată povestea: şoseaua, Fordul Esdel, felul în

care mă ignorau ocupanţii automobilului. Dar eram prea vrăjit ca să mă mai gândesc la ceva. De-abia dacă mai reuşeam să-mi ţin ochii la drum.

Evident că voiam să pot sta de vorbă cu proprietarii. Poate să-i conving să mi-l împrumute puţin. Dar, pentru că îmi era clar că nu aveau de gând să oprească, m-am hotărât să îi urmăresc o parte din drum, până în momentul când ar fi ajuns la o benzinărie sau ar fi intrat undeva să-şi cumpere ceva de mâncare. Aşa că am încetinit şi am început să merg în spatele lor, dar pe banda din stânga.

Atunci m-am gândit ce colecţionar meticulos trebuia să fie proprietarul acelui automobil. Reuşise chiar să găsească şi plăcuţe de înmatriculare din acelea vechi, foarte rare pe piaţa de azi. Plăcuţe cum nu se mai văzuseră de ani buni. Încă mai meditam la detaliul acesta când am trecut pe lângă indicatorul rutier care anunţa Ieşirea 77.

Şi atunci, din senin, puştiul de la volanul Fordului Esdel a început să se agite. S-a întors şi s-a uitat în spate, ca şi cum ar fi vrut să mai vadă o dată semnul pe care îl lăsaserăm în urmă. Şi, fără să semnalizeze, a intrat brusc pe banda mea.

Am apăsat cu putere pedala de frână. Zadarnic, fireşte. Totul parcă s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă. S-a auzit un scrâşnet înfiorător şi mi-amintesc că am surprins chipul îngrozit al puştiului chiar înainte ca maşinile noastre să se ciocnească.

Jaguarul meu a lovit Esdelul din lateral, izbind portiera din dreptul şoferului cu o viteză de o sută zece kilometri la oră. După care s-a răsucit şi a intrat în parapetul autostrăzii. Lovit în plin, Fordul Esdel s-a dat peste cap în mijlocul drumului. Nu-mi amintesc cum mi-am desfăcut centura de siguranţă şi nici cum am reuşit să ies din maşină, dar probabil că le-am făcut pe amândouă, pentru că lucrul pe care mi-l aduc bine aminte era că mă târam pe şosea, ameţit, dar teafăr.

Ştiu că ar fi trebuit să fac ceva fără întârziere, să răspund strigătelor după ajutor care se auzeau din Esdel. Dar nu am făcut nimic. Eram zguduit. Eram în stare de şoc. Nu ştiu cât am zăcut acolo până când Esdelul a explodat şi a început să ardă. Strigătele s-au transformat atunci în urlete. Şi apoi s-au stins.

Când am reuşit să mă ridic în picioare, focul se mai domolise, dar oricum era prea târziu să mai fac ceva. Plus că tot nu gândeam prea limpede. Am văzut nişte lumini în zare, pe drumul care se făcea după ieşirea de pe autostradă. Şi am început să merg către ele.

Mi s-a părut că a durat o veşnicie. Parcă nu mai ştiam pe ce lume mă aflu şi mă împleticeam la fiecare pas. Drumul era slab luminat şi de-abia dacă reuşeam să văd pe unde calc. Aveam zgârieturi urâte pe mâini de la căzătură. Singura rană pe care o suferisem în urma accidentului.

Luminile pe care le văzusem de pe autostradă veneau de la o bodegă mică, un local modest care folosea o porţiune din autostrada abandonată drept teren de aterizare. Nu erau decât trei clienţi înăuntru când am ajuns eu, dar unul dintre ei era un poliţist local.

— A avut loc un accident, am zis eu din pragul uşii. Trebuie să-i ajutaţi.

Poliţistul şi-a golit dintr-o singură înghiţitură ceaşca de cafea şi s-a ridicat de pe scaun.

— S-a prăbuşit un elicopter, domnule? m-a întrebat el. Unde?

Am clătinat din cap.

— N-nu. Nu. Maşini. Accident. Pe autostradă. Pe autostrada veche.

Şi am arătat vag în direcţia din care venisem.

Poliţistul parcursese deja jumătate din încăpere. Acum s-a oprit brusc şi s-a încruntat. Ceilalţi clienţi au început să râdă.

— Eşti beat, dom’le, drumul ăla n-a mai fost folosit de

două de ani! a strigat la mine un individ gras de la masa din colţ. Are atâtea gropi că îl folosim ca teren de golf, a adăugat el, râzând cu poftă la propria-i glumă.

Poliţistul m-a măsurat bănuitor.

— Du-te acasă şi trezeşte-te din beţie, domnule, m-a sfătuit el. Nu mă obliga să te duc la secţie.

Şi a dat să se întoarcă la locul lui.

Eu am făcut un pas în cârciumă.

— Îţi spun adevărul, la naiba! m-am răstit la el, mai mult furios acum decât ameţit. Şi nu sunt beat. A avut loc un accident pe autostradă şi nişte oameni sunt blocaţi acolo în…

Dar mi s-a stins vocea când mi-am dat seama că orice ajutor ar fi fost tardiv.

Poliţistul mă privea cu aceeaşi neîncredere.

— Ar fi bine să te duci să vezi despre ce e vorba, i-a sugerat chelneriţa din spatele tejghelei. Poate spune adevărul. A mai fost un accident pe o autostradă anul trecut. Undeva în Ohio. Mi-aduc aminte că am văzut un reportaj la 3V.

— Mda, cred că ai dreptate, a zis poliţistul. Hai să mergem, amice. Şi ar fi bine să-mi fi spus adevărul.

Am traversat tăcuţi terenul de aterizare de lângă bodegă şi ne-am urcat în elicopterul de poliţie cu patru locuri. Poliţistul a pornit elicea, după care s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Ştii ceva, dom’le? Dacă nu mă minţi, dumneata şi tipul celălalt meritaţi câte o medalie.

L-am privit fără să înţeleg la ce se referă.

— Vreau să zic că probabil voi sunteţi singurii oameni care aţi trecut cu maşinile pe drumul ăla de vreo zece ani. Şi aţi reuşit să vă şi tamponaţi. Cam dificilă chestie în condiţiile date, nu crezi?

A clătinat din cap cu părere de rău şi a adăugat:

— Nu tuturor le iese o asemenea cascadorie. De-aia

zic că ar trebui să vă dea câte o medalie.

Autostrada nu era atât de departe de bodegă pe cât mi se păruse atunci când venisem pe jos. Cu elicopterul am ajuns acolo în mai puţin de cinci minute. Însă ceva nu era tocmai în regulă. Din aer şoseaua mi se părea alta.

Şi brusc mi-am dat seama de ce. Era mai întunecată. Mult mai întunecată.

Majoritatea luminilor erau stinse, dar cele încă aprinse erau foarte slabe şi de-abia pâlpâiau.

Am încremenit de uimire. Elicopterul a aterizat cu o bufnitură înfundată în mijlocul unei bălţi din lumina aceea de un galben nesănătos, aruncată de una dintre lămpile care mai pâlpâiau încă. Am coborât ca în transă şi m-am împiedicat imediat când am călcat din greşeală într-una dintre gropile care umpleau şoseaua, aidoma cicatricelor adânci pe obrazul cuiva care suferise de o formă gravă de vărsat de vânt. Pe fundul aceleia în care călcasem eu creştea un smoc mare de buruieni, iar altele se vedeau în reţeaua neregulată de crăpături care acoperea drumul.

Tâmplele începuseră să-mi pulseze dureros. N-avea nicio noimă ce vedeam eu acolo. Nimic n-avea nicio noimă. Nu înţelegeam deloc ce mama naibii se petrece.

Poliţistul a venit spre mine din partea cealaltă a elicopterului, purtând atârnată de umăr o trusă de prim-ajutor.

— Să mergem, mi-a spus el. Unde zici că-i accidentul ăla?

— Mai încolo, am răspuns eu, nesigur.

Nu se vedea nici urmă de maşina mea şi începusem să cred că ne aflam pe o cu totul altă autostradă, deşi nu-mi dădeam seama cum ar fi fost posibil.

Dar acela era drumul. Am găsit maşina mea după câteva minute, lângă parapetul autostrăzii, într-o zonă cufundată în beznă, unde toate becurile erau arse. Da, maşina mea am găsit-o.

Numai că nu avea nicio zgârietură. Şi Fordul Esdel nu era nicăieri.

Mi-aduceam foarte bine aminte cum îmi lăsasem Jaguarul. Cu parbrizul făcut ţăndări. Cu partea din faţă sfărâmată. Cu aripa dreaptă făcută praf acolo unde se lovise de parapet. Şi uite-i acum. Ca de-abia ieşit pe poarta fabricii.

Bombănind, poliţistul şi-a trecut de-a lungul meu senzorul pentru depistarea alcoolului. Eu nu m-am opus. Stăteam pur şi simplu ca prostul şi mă holbam la maşina mea.

— Da, nu eşti beat, a zis el, ridicând ochii la mine. Aşa că n-am să te arestez, deşi ar cam trebui s-o fac. Uite ce-ţi propun eu, dom'le – ai să te urci frumuşel în relicva dumitale, ai să întorci şi ai s-o ştergi de aici cu viteză maximă. Pen' că, dacă-ţi mai arăţi faţa prin părţile astea, s-ar putea să ai parte de un accident adevărat. Ai priceput?

Am vrut să obiectez, dar nu mi-am găsit cuvintele. Ce aş fi putut spune având cât de cât logică? Aşa că m-am mulţumit să dau încet din cap. Dezgustat de întreaga situaţie, poliţistul mi-a întors spatele mormăind ceva despre farsele pe care le fac oamenii bătuţi în cap şi s-a îndreptat spre elicopter.

Când am rămas singur, m-am dus la Jaguar şi i-am pipăit botul. Nu-mi venea să cred. Acum chiar mă simţeam bătut în cap aşa cum mă făcuse poliţistul. Dar era cât se poate de real şi de neatins. Iar când m-am urcat şi am răsucit cheia în contact, motorul s-a trezit la viaţă şi a început să murmure reconfortant, iar farurile au străpuns bezna din jur. Am stat nemişcat mult timp, încercând să-mi revin din şoc. Apoi am dat înapoi până în mijlocul autostrăzii şi am întors.

Drumul înapoi la San Breta a fost lung şi anevoios. Jaguarul meu n-a ratat nicio groapă. Şi a trebuit să merg cu viteză extrem de mică din cauza luminii slabe şi a stării

jalnice a şoselei.

Carosabilul era cu adevărat mizerabil. Nu mai aveam nicio îndoială în privinţa asta. De obicei făceam tot posibilul ca să evit drumuri atât de proaste. N-aveam niciun chef să mă aleg cu cauciucurile sparte.

Din fericire, am reuşit să ajung la San Breta fără incidente, pentru că am mers încet şi cu multă băgare de seamă. Se făcuse deja două dimineaţa când am intrat în oraş. La fel ca restul drumului, şi breteaua de ieşire de pe autostradă era crăpată şi cufundată în beznă. Şi nu exista niciun indicator care să o anunţe.

Mi-am amintit din călătoriile trecute că San Breta se lăuda cu o benzinărie şi un service auto ţinute de un pasionat de automobile, aşa că m-am îndreptat într-acolo şi mi-am lăsat maşina în grija unui tânăr angajat plictisit din tura de noapte. Apoi m-am dus direct la cel mai apropiat motel, spunându-mi că un somn bun mă va ajuta să înţeleg ce se petrecuse.

Dar nu a fost aşa. Când m-am trezit de dimineaţă eram la fel de nedumerit. Ba chiar, mai mult. Ceva din adâncurile minţii mele îmi tot spunea că totul fusese doar un vis urât. Am alungat pe loc acel gând ademenitor şi am încercat să dezleg enigma.

Şi tot aşa mi-am muncit creierii în timpul duşului şi al micului dejun şi al drumului scurt până la benzinărie. În zadar însă. Ori mintea se apucase să-mi joace feste, ori ceva deosebit de straniu se întâmplase cu o seară înainte. Nu voiam să cred că o luasem razna, aşa că m-am hotărât să mă ocup de a doua variantă.

Proprietarul, un bătrânel destul de vioi, cam la optzeci de ani, era de serviciu la benzinărie atunci când am ajuns eu acolo. Dădea locului o notă pitorească prin salopeta demodată de mecanic pe care o purta. Mi-a făcut un semn amabil din cap atunci când mi-am cerut Jaguarul.

— Mă bucur să te văd din nou, mi-a zis el. Încotro ai

apucat-o de data asta?

— Los Angeles. Pe autostradă.

A ridicat uşor din sprâncene.

— Autostradă? Credeam că ai mai multă minte. Drumul ăla e un dezastru. Nu te porţi aşa cu o maşină atât de delicată cum e Jaguarul tău.

Nu am avut curajul să-i explic. Aşa că am schiţat un zâmbet anemic şi am aşteptat să-mi aducă maşina. Jaguarul meu drag fusese spălat, verificat şi avea plinul făcut. Era în formă excelentă.

M-am uitat repede după eventuale zgârieturi sau semne ale unui impact. Nimic.

— Câţi clienţi fideli ai? l-am întrebat pe bătrân în timp ce îi achitam serviciile. Mă refer la colecţionarii de maşini din partea locului, nu la tipi care trec pe aici în drum spre destinaţiile lor finale.

A ridicat din umeri.

— Tre' să fie cam o sută în tot statul. Noi ne ocupăm de cei mai mulţi dintre ei. Pentru că avem benzină de cea mai bună calitate şi oferim singurele servicii decente din zonă.

— Există automobile care ţi-au atras atenţia în mod deosebit?

— Câteva, mi-a răspuns el. Un tip are un Pierce-Arrow de prin anii douăzeci. Alt tip s-a specializat pe automobile din anii patruzeci. Ăsta are o colecţie frumuşică. Şi în stare foarte bună.

Am dat din cap şi i-am pus întrebarea care mă rodea.

— Un Ford Esdel are cineva?

— Nu prea cred. Clienţii mei nu-s chiar atât de bogaţi. Dar de ce mă întrebi?

M-am hotărât să las la o parte prudenţa.

— Am văzut azi-noapte unul pe drum. Dar n-am apucat să vorbesc cu proprietarul. M-am gândit că e cineva de prin locurile astea.

Nu am putut să citesc nimic pe chipul bătrânului, aşa că m-am urcat în Jaguar.

— Nu era de aici, mi-a spus el când am închis portiera. Poate că era cineva în trecere. Dar e ciudat că te-ai întâlnit cu el tocmai acolo. Nu se întâmplă prea…

Şi, chiar atunci când am răsucit cheia în contact, am observat cum i-a căzut falca vreo doi metri.

— Stai aşa! a strigat la mine. Zici că mergeai pe autostrada veche? Adică pe autostrada aia ai văzut Esdelul?

Am oprit motorul.

— Da, acolo, i-am răspuns eu.

— Iisuse! a exclamat el. Uitasem aproape cu totul de povestea aia, atât de mult timp a trecut de-atunci. Nu cumva era un Esdel alb? Cu cinci persoane înăuntru?

Am deschis portiera şi m-am dat jos din maşină.

— Chiar aşa. Ştii ceva despre chestia asta?

Bătrânul m-a apucat de umeri cu ambele mâini. O lumină ciudată i se aprinsese în ochi.

— Doar l-ai văzut? m-a întrebat el, zgâlţâindu-mă uşor. Eşti sigur că doar l-ai văzut, şi nimic mai mult?

Am şovăit o clipă, simţindu-mă ridicol.

— Nu, am recunoscut eu în cele din urmă. Ne-am ciocnit. Adică mie mi s-a părut că ne-am fi ciocnit. Dar…

Şi am făcut un semn moale spre Jaguarul meu.

Bătrânul mi-a dat drumul şi a început să râdă.

— S-a întâmplat din nou, a murmurat el. După atâţia ani.

— Ce ştii despre treaba asta? l-am întrebat eu pe un ton cam răstit. Ce mama dracului s-a întâmplat azi-noapte pe autostradă?

A oftat şi mi-a zis:

— Vino cu mine şi am să-ţi povestesc.

După câteva minute, aşezaţi la o masă din cafeneaua de peste drum şi cu câte o ceaşcă cu cafea în faţă, a

început:

— Totul s-a petrecut acum vreo patruzeci de ani. Prin 1970. Era o familie plecată în vacanţă. Puştiul şi taică-său conduceau maşina cu schimbul. Aveau rezervări la un hotel din San Breta. Dar era noaptea târziu şi băiatul era la volan şi cumva s-a întâmplat că a ratat ieşirea de pe autostradă. Nici măcar nu a observat-o.

Nu şi-a dat seama de greşeala făcută până când nu a ajuns în dreptul indicatorului care anunţa Ieşirea 77. Probabil că s-a speriat al naibii de tare când l-a văzut. Oamenii care i-au cunoscut povesteau că tac'su era un ticălos fără pereche. Unul care i-ar fi făcut viaţa amară pentru o asemenea greşeală. Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar se presupune că puştiul a intrat în panică. Îşi luase permisul de conducere doar de două săptămâni. Şi din toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, a ales să întoarcă fix în mijlocul autostrăzii.

Atunci l-a izbit din lateral o altă maşină. Şoferul ăsteia nu avea centura de siguranţă pusă. Aşa că a fost proiectat prin parbriz, a aterizat pe drum şi a murit instantaneu. Pasagerii din Esdel nu au fost la fel de norocoşi. Maşina lor s-a dat peste cap şi a explodat, cu ei blocaţi înăuntru. Au ars de vii toţi cinci.

M-am cutremurat, aducându-mi aminte de urletele din Esdelul în flăcări.

— Dar zici că toate astea s-au petrecut acum patruzeci de ani. Cum se explică ce am păţit eu azi-noapte?

— Ajung şi acolo, m-a liniştit bătrânul.

A luat o gogoaşă de pe farfurie, a înmuiat-o în cafea şi a început să o mănânce dus pe gânduri.

— Trecuseră doi ani de la accident când s-a întâmplat altceva, a continuat el în cele din urmă. Un individ a anunţat poliţia că avusese un accident. Un accident cu un Esdel. La o oră târzie din noapte. Pe autostradă. După descrierea pe care a făcut-o, părea a fi o copie identică a

celuilalt accident. Însă, atunci când poliţia a ajuns la faţa locului, maşina lui nu avea nici măcar o singură zgârietură. Şi nici urmă de cealaltă maşină.

Mă rog, tipul cu pricina era de prin partea locului şi toată povestea lui a fost considerată drept o încercare eşuată de a-şi face un soi de publicitate. Însă, un an mai târziu, a apărut un alt individ cu exact aceeaşi poveste. Omul ăsta era din est, aşa că nu avea cum să fi auzit despre primul accident, cel real. Poliţiştii nu mai ştiau ce să înţeleagă.

De-a lungul anilor, accidentul s-a repetat de mai multe ori. Toate episoadele au avut anumite elemente comune. De fiecare dată s-au petrecut noaptea târziu. De fiecare dată tipul implicat era singur în maşină. De fiecare dată nu mai era nicio altă maşină prin preajmă. Şi nici vreun martor, în vreme ce accidentul real fusese văzut de mai mulţi oameni. Toate aşa-zisele accidente au avut loc chiar după indicatorul cu Ieşirea 77, când Esdelul a încercat să întoarcă în mijlocul autostrăzii.

Mulţi au fost aceia care au încercat să găsească explicaţii. Halucinaţii, zicea câte unul. Ba hipnoză de autostradă, pretindea altul. Ba minciună sfruntată, a susţinut unul sus şi tare. Însă o singură explicaţie avea cât de cât noimă. Iar aceasta era cea mai simplă. Fordul Esdel era o fantomă. Ziarele au exploatat subiectul până la epuizare. „Şoseaua bântuită”, aşa a botezat presa autostrada aia.

Bătrânul s-a oprit din vorbă ca să-şi bea ultima picătură de cafea şi apoi a început să privească gânditor în ceaşca goală.

— Accidentele au continuat până în ’93. Ori de câte ori condiţiile erau identice cu cele de la accidentul real. După aia traficul pe autostradă a început să se reducă. Tot mai puţini oameni treceau pe acolo. Şi tot mai puţine asemenea episoade au avut loc.

Şi-a ridicat ochii la mine şi mi-a spus:

— Tu eşti primul care a păţit aşa ceva după mai bine de douăzeci de ani de pauză. Aproape uitasem toată tărăşenia.

Şi-a coborât din nou privirea şi a tăcut.

M-am gândit câteva minute la cele de-abia aflate.

— Nu ştiu, am zis eu apoi, clătinând neîncrezător din cap. Totul se potriveşte. Dar o fantomă? Nu cred în fantome. Şi totul pare atât de aiurea.

— Nu chiar, mi-a spus bătrânul, privindu-mă acum în ochi. Adu-ţi aminte de toate poveştile cu fantome pe care le-ai auzit în copilărie. Ce aveau ele în comun?

M-am încruntat, încercând să-mi amintesc. Dar am fost nevoit să recunosc:

— Nu ştiu.

— O moarte violentă. Fantomele erau rezultatele crimelor şi execuţiilor, ale violenţelor şi sângelui vărsat. Casele bântuite erau toate locuri în care cineva avusese parte de un sfârşit îngrozitor cu o sută de ani sau mai mult în urmă. Însă în America secolului douăzeci morţile violente nu se mai petrec în castele sau conace. Se petrec pe autostrăzi, pe autostrăzile acelea pătate de sânge unde mor mii de oameni în fiecare an. Fantoma vremurilor moderne nu mai locuieşte într-un castel şi nici nu te mai fugăreşte cu un topor. Fantoma contemporană bântuie autostrăzile şi conduce o maşină. Care altă explicaţie ar putea fi mai logică?

Adevărul e că vorbele lui aveau destul sens. Am dat din cap.

— Bine, dar de ce autostrada asta? De ce maşina asta? Atât de mulţi oameni mor pe şosele. De ce este cazul acesta mai deosebit decât altele?

Bătrânul a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Prin ce e o crimă diferită de o alta? De ce doar unele dintre ele dau naştere la fantome? Cine

ştie? Dar am auzit destule ipoteze. Unii spun că Esdelul este blestemat să bântuie pe vecie autostrada, pentru că, într-o anumită măsură, el este criminalul. El a provocat accidentul, el i-a ucis pe oamenii aceia. Şi acum îşi ispăşeşte pedeapsa.

— Poate, am spus eu cam nesigur. Dar o întreagă familie? Am avea perfectă dreptate să spunem că vina a aparţinut băiatului. Ba chiar şi tatălui, pentru că l-a lăsat să conducă, deşi ştia bine că nu are deloc experienţă la drum lung. Dar restul familiei cu ce a greşit? De ce să fie şi ei pedepsiţi?

— Corect, corect, a murmurat bătrânul. Eu, unul, n-am avut niciodată prea mare încredere în teoria asta. Am o altă explicaţie.

Şi m-a privit din nou în ochi.

— Cred că s-au rătăcit, mi-a zis.

— Rătăcit? am repetat eu.

— Da, a spus el, dând din cap. Pe vremuri, când drumurile erau pline de maşini, nu puteai să faci stânga-mprejur în mijlocul autostrăzii dacă ratai o ieşire. Trebuia să mergi mai departe, uneori mulţi kilometri, până când dădeai de un drum lateral pe care puteai să ieşi de pe şosea. Unele dintre intersecţiile de pe autostrăzi erau atât de complicat construite că exista şansa să nu-ţi mai găseşti drumul înapoi la ieşirea care te interesa.

Şi cred că asta a păţit Esdelul. Au ratat ieşirea şi acum nu o mai pot găsi. Aşa că o caută. La nesfârşit.

Bătrânul a oftat, apoi şi-a mai comandat o ceaşcă cu cafea. Am băut licoarea neagră în tăcere. Apoi ne-am întors la benzinărie. De acolo, eu m-am dus direct la biblioteca orăşenească, unde am găsit toate ziarele vechi îndosariate. Detaliile accidentului iniţial, ale primului incident, petrecut doi ani mai târziu; şi toate celelalte, în succesiune aleatorie. Aceeaşi poveste, acelaşi accident, repetat la nesfârşit. Toate amănuntele erau absolut

identice, toate, chiar şi urletele din maşina în flăcări.

Nicio lumină nu ardea pe marginea drumului în noaptea aceea când mi-am reluat călătoria. Nu erau nici semne de circulaţie şi nici marcaje albe, dar am avut parte din belşug de crăpături şi gropi. Conduceam încet, dus pe gânduri.

La câţiva kilometri după San Breta am oprit şi am coborât din maşină. M-am aşezat pe marginea drumului şi am stat aşa acolo, sub razele stelelor, privind şi ascultând, până aproape de ivirea zorilor. Dar luminile nu s-au aprins, iar eu nu am văzut nimic.

Şi totuşi, cândva după miezul nopţii, mi s-a părut că aud un fel de şuierat în depărtare. S-a făcut repede tot mai puternic până când a ajuns undeva pe deasupra mea, apoi s-a stins cu aceeaşi repeziciune.

S-ar fi putut foarte bine să fi venit de la un aeroglisor aflat prin apropiere. Sigur, niciodată n-am mai auzit vreun aeroglisor care să facă un asemenea zgomot, totuşi ar fi putut fi un aeroglisor.

Însă nu cred.

Cred că era fluieratul vântului prin botul unei maşini-fantomă, o maşină albă, cu pete de rugină, care merge pe o autostradă de negăsit pe hărţile rutiere. Cred că am auzit plânsetul unui micuţ Esdel rătăcit, care caută la nesfârşit ieşirea spre San Breta.

Evanston, Illinois aprilie, 1970

EXPUNERE DE HOLOGRAME

Traducere din Limba engleză Ruxandra Toma

Becker era al doilea vorbitor din program. Aşa că şi-a aşteptat răbdător rândul.

Cel dinaintea lui era un doctor, şeful unui soi de aşezământ medical de caritate din subterane. Înalt, foarte

slab şi destul de în vârstă, acesta rostea cuvintele rar şi pe un ton monoton. Din cauză că îl copleşise tracul, îşi trecea mereu degetele prin părul împuţinat şi cărunt. Publicul era format din vreo treizeci şi ceva de cucoane bine hrănite, aparţinând înaltei societăţi, care făceau eforturi colosale să fie atente la prezentarea lui. Însă Becker le sesizase neastâmpărul izvorât din plictiseală.

Dar nici că le putea găsi vreo vină. Expunerea nu era prea interesantă. Doctorul relata nişte poveşti de groază, despre copiii din subteranele oraşului, prea săraci ca să poată beneficia de îngrijire medicală corespunzătoare, despre morţile inutile şi despre bolile de mult timp eradicate din lumea civilizată care, însă, mai abundau acolo jos. Dar tonul şi atitudinea lui drenau toată seva din cuvintele pe care le rostea. Iar diapozitivele lui, pe lângă faptul că erau din cele plate, demodate, erau şi extrem de neinspirat alese. În loc să prezinte imagini cu copii bolnavi şi mizeria de sub oraş, preferase să aducă poze plictisitoare cu clinica lui şi personalul care lucra acolo, ba chiar şi planuri cu propunerea de extindere a acesteia.

Becker făcea eforturi să-şi înăbuşe căscaturile. Îi părea rău de sărmanul doctor. Dar foarte puţin. Mult mai mult îi părea rău de el însuşi.

În cele din urmă, doctorul şi-a încheiat expunerea cu o solicitare stângace şi bâlbâită de fonduri. Cucoanele l-au aplaudat cu politeţe. Apoi doamna preşedintă s-a întors spre Becker.

— Puteţi începe oricând doriţi, domnule comandant, îi spuse ea cu amabilitate.

Becker se ridică de pe scaun şi afişă imediat un zâmbet artificial.

— Vă mulţumesc, spuse, îndreptându-se către partea din faţă a livingului luxos şi îmbrăcat în pluş. Aşteptă puţin – până ce doctorul îşi luă vechiul proiector de diapozitive de pe pupitrul vorbitorului –, apoi îşi puse acolo

proiectorul lui de holograme.

— Puteţi da jos ecranul, doamnele mele, le zise el. Nu am nevoie de el. Şi am să vă rog să îmi eliberaţi un cerc… cam acolo.

Şi întinse mâna indicându-le locul la care se referea.

Femeile se grăbiră să-i facă pe plac. Becker le urmărea zâmbindu-le fals. Pentru că, înăuntrul lui, nu simţea decât dezgust faţă de tot circul acela.

Chiar şi în penumbra din încăpere, el făcea o impresie mult mai bună decât bietul doctor. Şi era conştient de asta. Era un bărbat impozant, lat în umeri, iar uniforma cenuşie, din material moale, îi scotea în evidenţă constituţia atletică. Avea un profil clasic, cu bărbie hotărâtă şi păr des şi negru, foarte puţin încărunţit la tâmple. Ochii lui albaştri, bătând în cenuşiu, se asortau perfect cu pielea cizmelor şi a curelei, precum şi cu eşarfa pe care o purta cu dezinvoltură în jurul gâtului, sub gulerul descheiat al cămăşii.

Părea desprins dintr-o reclamă de recrutare pentru programul spaţial. În ultima vreme începuse să regrete asta. În anii din urmă fuseseră momente când ar fi dat orice pentru un nas coroiat sau o bărbie slabă, sau un început de chelie.

Proiectorul de holograme era instalat şi bâzâia uşor, în vreme ce doamnele aşteptau cu nerăbdare începerea spectacolului. Becker îşi alungă gândul trist şi apăsă butonul pentru apariţia primei holograme.

Un cub întunecat apăru în cercul liber făcut de femei. Întunericul acela era presărat cu stele. Într-un colţ al cubului plutea Pământul albastru şi verde într-o linişte maiestuoasă. Însă o navă ocupa centrul hologramei. O navă ca un trabuc gros şi argintiu, cu o protuberanţă la mijloc. Sau ca o torpilă borţoasă. Nava putea fi descrisă în multe feluri, majoritatea fiind deja folosite în diverse împrejurări.

Din public se ridică un murmur de apreciere. Holograma era uluitor de reală. Cu acelaşi zâmbet fals, Becker începu pe un ton blând:

— Aceasta este *Starwind,* una dintre cele patru nave ale programului nostru spaţial. Ele sunt nave pentru explorare stelară, iar la bordul fiecăreia se află câte un echipaj format din peste o sută de persoane. Datorită generatoarelor de antispaţiu, sunt capabile să atingă viteze de câteva ori mai mari decât cea a luminii. Chiar acum când vă vorbesc, aceste patru nave, aparent fragile, îndeplinesc destinul rasei noastre, transformând în realitate visul vechi de secole al omenirii. Aceste patru nave ne oferă stelele.

În glas i se strecură o notă de duioşie, îndelung exersată. Făcu un semn spre forma argintie care plutea în cubul negru.

— *Starwind* a fost nava mea, spuse el. Am fost doar un membru neînsemnat al echipajului în timpul ultimei ei călătorii. Fotografiile pe care le veţi vedea au fost făcute în călătoria aceea, una dintre cele mai bogate în evenimente din istoria explorării spaţiului. Cel puţin asta este părerea mea.

Zâmbi din nou şi adăugă:

— Dar eu sunt subiectiv.

Şi a continuat, descriind în amănunt forma, designul şi potenţialul navei şi al echipajului ei. Însă nu a recurs la date prea tehnice şi expunerea lui a fost presărată din belşug cu tuşe sensibile, ba chiar şi cu sugestii poetice. Becker era mult prea priceput ca să rişte să-şi plictisească publicul.

Dar, în vreme ce gura lui forma cuvintele cunoscute, mintea îi rătăcea prin alte părţi. Cu *Starwind,* în antispaţiul fără soare. Departe, printre stele.

Unde o fi acum? se întrebă el. *A plecat de mai bine de un an. În această nouă călătorie. Fără mine. Cine ştie*

ce lumi descoperă chiar acum, în vreme ce eu sunt blocat aici şi vând gogoşi bătrânelelor ăstora.

O mai veche amărăciune îi întuneca gândurile şi un dor mai vechi îi copleşea sufletul. Şi, pentru a milioana oară, deveni conştient de faptul că îşi ura teribil de mult viaţa de acum. Dar nimic din zbuciumul acesta interior nu putea fi ghicit în expunerea lui coerentă şi caldă şi foarte profesionistă.

Apăsă iar butonul proiectorului ca să schimbe hologramа. Acum cubul era de un alb orbitor, cu puncte negre, care pulsau. Iar în centru se vedea un obiect asemănător cu o caracatiţă neagră, cu nervuri stacojii, incandescente.

— Acesta este antispaţiul, spuse simplu Becker. Mai bine zis, aşa percep ochii noştri antispaţiul. Matematicienii încă mai încearcă să-i descopere adevărata natură. Dar atunci când generatoarele noastre sunt pornite, aceasta este imaginea pe care o vedem. Seamănă cumva cu negativul unei fotografii: bezna este albă, iar stelele sunt nişte scânteieri negre.

Se opri, aşteptând inevitabila întrebare. Şi aceasta veni. Venea de fiecare dată.

— Domnule comandant, spuse una dintre cucoane, ce este aia… *obiectul* ăla din centru?

El surâse.

— Nu sunteţi singura care ar vrea să ştie. Orice ar fi, nu are corespondent în spaţiul normal. Cel puţin noi nu putem vedea unul. Şi obiectul acela şi altele asemănătoare au fost zărite de mai multe ori de echipajele navelor care au ajuns în antispaţiu. Fotografia pe care o vedeţi acum a fost făcută de *Starwind* în ultima ei călătorie şi este cea mai bună dintre toate. Creatura – dacă este cu adevărat o creatură, pentru că aceasta este deocamdată doar o ipoteză – este mai mare decât o navă. Mult mai mare. Însă pare inofensivă.

Vocea îi era calmă, mângâietoare. Mintea lui îşi punea întrebări. *Pare inofensivă. Mda. Dar asta de aici părea că urmăreşte nava. Încă se mai dezbate dacă ne-ar fi făcut ceva în eventualitatea că ne-ar fi prins. Poate că i-a prins în călătoria de acum. Mereu am spus că e posibil. Cu toate că şefilor nu le convine să admită asta. Se tem că li s-ar tăia şi mai mult cheltuielile dacă ar recunoaşte că programul prezintă pericole. Aşadar, pretind că totul e bine şi frumos acolo, la fel ca pe Pământ. Dar nu este aşa. Deloc. Pământul a murit de plictiseală acum mulţi ani. În vreme ce acolo, în spaţiu, omul încă mai poate să trăiască… să simtă… să viseze.*

Termină cu prezentarea antispaţiului. Mişcă degetul. Cubul alb dispăru. În locul lui, apăru un uriaş glob roşu, arzând în mijlocul încăperii.

— Prima oprire a navei *Starwind* a fost la colosul acesta, nenumit încă, le spuse Becker doamnelor din public. Echipajul l-a poreclit Semaforul Roşu. Pentru că ne-a oprit. Şi pentru că este roşu, aşa cum puteţi vedea. Acolo nu erau planete, dar am orbitat steaua aceasta timp de o lună, făcând măsurători şi luând probe. Informaţiile strânse ar trebui să ne spună multe despre evoluţia stelară.

Mi-aduc aminte când am văzut-o prima dată, îşi spuse el în vreme ce le vorbea femeilor. *Doamne! Ce privelişte! Prima mea stea – Sol nu se pune. Wilson era de cart împreună cu mine, dar era atât de ocupat cu măsurătorile că de-abia dacă s-a uitat la ea. Şi uite că acum el este acolo. Iar eu sunt aici. Nu-i drept!*

Altă hologramă. Acum în cub plutea un glob bălţat în portocaliu şi albastru. În spatele lui se vedea un soare galben şi strălucitor, o idee mai mic decât Sol.

Vocea lui Becker deveni gravă.

— Prima noastră aterizare, zise el. Totodată, unul dintre cele mai însemnate momente din istoria omenirii.

Aceasta este planeta pe care noi am botezat-o Furnicarul. Sunt sigur că aţi citit despre ea şi aţi văzut alte prezentări de holograme. Însă vă rog să ţineţi cont de faptul că, pentru noi, a fost ceva cu totul nou şi straniu şi neaşteptat. Acesta a fost primul contact al oamenilor cu altă rasă receptivă la senzaţii.

Schimbă imaginea. Şi, aşa cum se aştepta, auzi icnete de teamă şi admiraţie. Publicul lui îşi ţinu respiraţia.

În centrul cubului era o câmpie mare şi întunecată, sub un cer sângeriu pe care alergau nori negri, acoperind un soare necunoscut. Din câmpia aceea se ridicau turnurile. Subţiri, negre şi îmbinate, răsucindu-se unul în jurul celuilalt şi despărţindu-se mai sus. Aveau cam o mie cinci sute de metri înălţime, iar de jur-împrejurul lor se întindeau podurile fragile ca nişte pânze de păianjen, unind turnurile între ele şi alcătuind un întreg complicat. Prin mijlocul acelui oraş curgea un râu, care, prin comparaţie, te făcea să înţelegi mai bine dimensiunile gigantice ale structurii.

— Acesta este unul dintre oraşele lor, spuse Becker, fără să încerce a-şi ascunde nota de respect şi teamă din glas. Estimăm că aici locuiesc peste un milion din aceia pe care noi i-am numit Furnico-Păianjeni. Pentru că oraşele construite de ei seamănă cu pânzele de păianjen. Şi pentru că… priviţi.

Oraşul dispăru. Noua imagine era un prim-plan. Prin cub se răsucea un filament gros şi negru. De el atârna o furnică lungă de un metru şi ceva. Însă aparenţele erau înşelătoare.

Se auziră câteva murmure dezgustate, deşi majoritatea cucoanelor probabil că mai văzuseră imaginea aceasta. Becker le potoli repede.

— Nu vă lăsaţi păcălite, le avertiză el pe doamne. În ciuda a ceea ce vi se pare că vedeţi, aceasta nu este o furnică uriaşă. Nici măcar insectă nu este. Şi nici

exoschelet, deşi aşa pare la o primă vedere. Noi credem că este vorba despre o creatură destul de inteligentă. Cultura lor este mult diferită de a noastră, sigur că da. Însă sunt înzestrate cu simţul frumosului. Mai priviţi încă o dată oraşul lor.

Apăsă butonul proiectorului de holograme. Furnico-Păianjenul dispăru şi apărură iar turnurile. Văzute din acelaşi unghi. Însă acum era noapte. Iar asta schimba lucrurile.

Pentru că turnurile străluceau.

În lumina sângerie a zilei erau negre. Acum emiteau o lumină verde şi caldă. Splendidă broderie sclipitoare în întuneric. Şi se înălţau. Se înălţau şi se răsuceau, iar fiecare buclă şi fiecare pânză avea propria-i strălucire. Incredibil de elaborată.

Chiar şi acum Becker nu reuşi să se abţină şi se înfioră la vederea imaginii. Aşa cum se înfiorase când o văzuse pentru prima oară. În persoană. Holograma îi stârnea visurile, îi deştepta amintirile şi îl făcea să deteste şi mai mult realitatea în care era obligat să trăiască.

Mi-au răpit frumuseţea asta, îşi zise el. *De tot. Şi în locul ei ce mi-au dat…? Nimic. Nimic din ce îmi doresc.*

Însă cu voce tare spuse doar:

— Şi la venirea zorilor…

Holograma se schimbă.

Acum o lumină galben-roşiatică scălda orizontul din spatele oraşului, iar strălucirea turnurilor era mai palidă, pe punctul de a se stinge. Însă în imagine apăruse un element nou, la fel de uluitor. Acum pânza oraşului era plină de viaţă. Furnico-Păianjeni atârnau de fiecare ramură, filament şi buclă. Atârnau chiar şi de cele mai înalte turnuri, la o mie cinci sute de metri deasupra solului. Înghesuiţi unii în alţii, târându-se unii peste alţii, dar într-un fel de ordine bizară. În tot oraşul.

— Aşa se poartă în fiecare dimineaţă, spuse Becker. Îi

cântă soarelui lor atunci când răsare.

Dacă se poate numi „cântat" ce fac ei, comentă el în gând. *În prima noapte petrecută în afara navei mi s-a părut că sună ca o jelanie. Una ciudată. Răsuna ore în şir urcând şi coborând pe diferite tonalităţi. Chiar şi Wilson a fost impresionat. Un milion de creaturi care se jeluiau la unison. Înălţând un imn soarelui lor.*

Mişcă degetul în jos şi în sus şi acum imaginea era un prim-plan al unui filament încărcat cu Furnico-Păianjeni. Îl mai mişcă o dată şi apăru o altă imagine a oraşului. Apoi alta şi alta. Iar el, în tot timpul acesta, continua să povestească despre rasa aceea aparte şi despre cât de puţine lucruri au reuşit ei să afle despre ea.

— Nava *Starwind* a rămas şase luni pe orbita Furnicarului şi a trimis regulat navete pe suprafaţa planetei, spuse el. Dar pentru noi Furnico-Păianjenii au rămas o rasă de întrebări fără răspuns. Nu am reuşit încă să le descifrăm limbajul şi nici să aflăm cât de inteligenţi sunt în realitate. Din câte ne-am putut da seama, nu dispun de niciun fel de tehnologie. Dar au… au altceva.

Se succedară alte imagini ale oraşului. Apoi ale altui loc asemănător cu un oraş. Şi ale altui loc mai puţin asemănător – o aşezare care se înălţa din mare. Şi alt loc, ale cărui turnuri se ridicau în lateral, pentru a se uni cu cei doi munţi într-o îmbrăţişare strâmbă.

— De-abia după o lună ni s-a permis să urcăm în turnuri, continuă Becker. Chiar şi atunci am avut nevoie de ceva vreme ca să înţelegem că oraşele Furnico-Păianjenilor nu erau construite, ci crescute. Sunt plante: uriaşe, incredibil de dure, incredibil de complexe. Totuşi, doar nişte plante.

Lawrence a fost primul care şi-a dat seama, îşi aminti Becker. *Era atât de surescitat la înapoierea pe navă că nu putea fi coerent. Însă avea toate motivele să fie aşa. Acela a fost primul nostru indiciu. Înaintea lui nu înţelegeam*

nimic. În lipsa unor utilaje gigantice care să le fi ridicat, turnurile înalte de o mie cinci sute de metri erau complet absurde. Cel puţin asta era părerea mea. La naiba. Mă întreb pe unde o mai fi Lawrence.

— Când am descoperit asta, am început să ne întrebăm dacă Furnico-Păianjenii erau cu adevărat nişte creaturi înzestrate cu inteligenţă, aşa cum ne imaginaserăm noi până atunci. Am primit răspunsul atunci când am pornit să explorăm mai departe de locul iniţial de aterizare. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le-am văzut.

Cubul se umplu brusc cu un întuneric roşiatic, prin care trecu ceva uriaş, verde şi triunghiular. Plutea prin aer şi semăna cu o pisică-de-mare imensă, cu o coadă lungă şi despicată în lung, formând astfel un şir de lujeri subţiri, ca nişte bice.

Mult mai jos, un oraş. Acoperit de Furnico-Păianjeni.

— Aceasta este o creatură zburătoare domesticită, aproape la fel de mare ca un avion cu reacţie. Desigur că trebuie să zboare la înălţime mică. Şi nu are viteza unui avion. Dar nici nu poluează. Şi se mişcă bine.

Noi ne-am mişcat mai repede, îşi spuse el. *Mi-aduc aminte de după-amiaza aia când am mers pe urmele uneia dintre creaturile astea cu o navetă. Of, Doamne, dar lente mai erau! Însă deosebit de impunătoare. Merită să vezi cum se unduiesc aripile alea incredibile. Normal că boul ăla de Donway a încercat să ne strice tot cheful. Bine măcar că şi el e aici, pe Pământ. N-aş fi suportat să ştiu că a plecat iarăşi în spaţiu.*

— Dar fireşte că şi această presupusă creatură este tot o plantă. O plantă mobilă, o plantă zburătoare. Când nu îi transportă pe Furnico-Păianjeni, se înalţă mai sus ca să capteze lumina soarelui. Se hrăneşte prin coada aceea ciudată care, de fapt, este un fel de rădăcină. Evident că este mult mai complicată decât oricare plantă de pe

Pământ.

Arătă doamnelor şi alte holograme cu diferite asemenea plante de forma pisicilor-de-mare. Apoi alte imagini cu ele în formaţie.

— Credem că au fost cultivate în mod intenţionat de Furnico-Păianjeni. La fel ca turnurile. Dacă avem dreptate, înseamnă că am dat peste nişte genii ale ingineriei biologice. Dacă vom reuşi să spargem bariera lingvistică, vom avea o mulţime de lucruri de învăţat de la ei. De-acum înainte, navele noastre se vor opri în mod regulat pe Furnicar.

Inclusiv Starwind. *Se va opri acolo şi în timpul acestei misiuni. Poate a ajuns deja, Poate Lawrence şi Wilson şi toţi ceilalţi ascultă jelania Furnico-Păianjenilor chiar în aceste momente. În vreme ce eu vorbesc. În fond, aş putea şi să cânt. Oricum interpretarea mea nu se poate compara cu a lor.*

— Am petrecut peste şase luni pe Furnicar şi, din cauza asta, am fost nevoiţi să ne scurtăm mult misiunea planificată. Dar cred că veţi fi de acord că a meritat pe de-a-ntregul.

Surâse cucoanelor care se grăbiră să mormăie nişte vorbe de aprobare.

— În orice caz, în cele din urmă am fost nevoiţi să pornim mai departe. Mai aveam timp pentru o singură oprire înainte să facem cale întoarsă şi să ne îndreptăm spre casă.

Apăsă butonul, stingând ultima imagine a Furnicarului. Holograma care îi luă locul era de-a dreptul spectaculoasă.

Doamnele o întâmpinară cu exclamaţii de încântare. Mai văzuseră şi înainte imaginea aceasta, pe copertele revistelor şi în emisiunile de ştiri. Dar holograma surprindea mult, mult mai multe.

— Lumea pe care noi am numit-o Furtuna, spuse

Becker, aproape în şoaptă.

Apoi tăcu, lăsându-le să o privească.

Un ocean de un verde posomorât se lupta cu vântul. Din el se ridica vulcanul: un trident de piatră neagră ale cărui vârfuri scuipau foc. Fumul se înălţa şi se contopea cu cerul, lava se scurgea şerpuind în ocean, unde se stingea şuierând.

Deasupra vulcanului, efectiv înclinându-se peste el, un zid verde, stropit cu spumă. Tsunami? Nu. Termenul pământean nu se putea aplica în cazul acesta. Ce se vedea în imagine era cu mult mai mare decât un tsunami. Cu mult mai spectaculos. Mai înalt decât muntele, fusese surprins doar cu câteva secunde înaintea impactului.

— Nu am putut să aterizăm pe Furtuna, spuse Becker. Nu exista niciun loc sigur acolo. Dar am trimis în atmosfera planetei sonde cu oameni la bord. Fotografia aceasta a fost făcută de una dintre sonde.

Zâmbi iarăşi şi continuă pe un ton în care se strecurase o undă de mândrie. Însă în spatele mândriei se ghicea o nuanţă de furie.

— Sunt fericit să vă pot spune că aceea era sonda mea.

Măcar asta nu mi-o pot lua, îşi zise el. *Mi-au luat stelele, dar nu-mi pot lua Furtuna. Am capturat-o în imaginea aceasta. Aici se află toată esenţa planetei. Sufletul ei. Aici, în holograma asta. Şi este doar a mea. Eu singur am văzut ce a urmat. Câteva secunde mai târziu. Când valul acela a lovit şi vulcanul s-a sfărâmat sub lovitura aceasta şi întreaga lume s-a umplut de furtună şi abur şi foc. Şi numai eu am văzut cum a fost…*

Fără să-şi dea seama, vocea i se făcuse din nou calmă şi caldă.

— Furtuna este o lume tânără, spunea glasul lui. La scară celestă, poate fi comparată cu un copilaş care de-abia face primii lui paşi. Dar este un copilaş plin de

vigoare. Cea mai mare parte este acoperită de ape, iar uscatul, atât cât există, este vulcanic. Cutremurele şi erupţiile sunt evenimente cotidiene – şi din ele se nasc asemenea fenomene ca acel val colosal pe care îl vedeţi în hologramă. Vânturile bat în medie cu multe sute de kilometri pe oră, iar descărcările electrice fac fulgerele de pe Pământ să pară palide şi firave. Priviţi.

Dispărură tridentul şi valul, fiind înlocuite cu o imagine a cerului. Acesta era aproape în întregime acoperit cu fulgere globulare. Trăsnetele uriaşe se îmbinau într-o reţea orbitoare.

Doar privind şi parcă auzi tunetele. Dar acolo, pe Furtuna, a fost mult mai mult. Le-am simţit. De jur-împrejurul meu. Nava se zgâlţâia din cauza lor. Şi m-am speriat de moarte. Dar măcar eram viu. Acum cum sunt?

Degetul i se mişcă parcă mânat de propria-i voinţă şi în cub apăru o altă imagine a planetei Furtuna. Iar vocea lui continuă să nareze. Însă restul lui Becker se afla la depărtare de milioane de kilometri, pierdut pe un tărâm al fulgerelor şi valurilor uriaşe.

Furtuna a fost planeta mea preferată, goni gândul lui. *Întâlnirea cu Semaforul Roşu a fost emoţionantă, iar Furnicarul a fost obsedant, derutant şi magic. Dar pe ele le-am împărţit cu ceilalţi. Furtuna a fost aproape numai şi numai a mea. Foarte puţini dintre noi am reuşit să coborâm acolo, după ce Ainslie a făcut prostia de a-şi izbi sonda de un munte. Iar eu am fost unul dintre aceşti foarte puţini. Nici asta nu mi-o pot lua.*

Mintea îi rătăcea prin trecut. În tot timpul acesta imaginile se schimbau în cub, iar vocea lui spunea mai departe povestea şi cucoanele îi punctau spusele cu oh-uri şi ah-uri extaziate. În cele din urmă se apropie sfârşitul expunerii. Şi-l aduse brutal înapoi la realitate.

Penultima imagine a fost identică cu prima: *Starwind* pe orbită în jurul Pământului. În aşteptare de provizii şi

fonduri; în aşteptarea unei misiuni noi. Şi a câtorva alţi oameni care să întregească echipajul.

Ultima imagine era o adresă. Litere roşii, strălucitoare, pluteau în cubul alb. Iar Becker, detestând din suflet acest moment, explică despre ce era vorba.

— Explorarea spaţiului este cea mai mare aventură cunoscută de om, spuse el, afişând iar zâmbetul artificial şi rostind vorbe de o gentileţe falsă. Iar stelele sunt bucuria şi destinul nostru. Fireşte că nu toată lumea le poate atinge. Dar toţi cei care vor pot împărtăşi această aventură şi pot ajuta la formarea acestui destin. Guvernul planetar are multe cheltuieli şi multe proiecte care reclamă prioritatea. Aşa că nu poate finanţa decât într-o măsură foarte mică aceste călătorii interstelare. După cum bine ştiţi, restul este oferit prin bunăvoinţa cetăţenilor interesaţi de activitatea noastră.

Dacă ne împărtăşiţi visurile, vă rugăm să vă alăturaţi cauzei noastre. Pentru o sută de credite pe an, puteţi deveni membri ai cercului Prietenii Spaţiului. Bineînţeles că veţi primi legitimaţie de membru. Şi, în plus, un abonament la *Starflight,* publicaţia oficială a organizaţiei noastre. Prin aceasta veţi face un dar copiilor dumneavoastră. *Tuturor* copiilor dumneavoastră şi tuturor copiilor omenirii. Le veţi dărui stelele. Iar preţul este destul de mic pentru un asemenea dar.

Arătă adresa care plutea în cub şi adăugă:

— Dacă doriţi să contribuiţi, trimiteţi ajutorul dumneavoastră la această adresă – SPACE, CP 27, Guvernul Planetar, Geneva.

Zâmbi şi mai tare:

— Evident că toate contribuţiile sunt scutite de taxe.

Mulţumi cu un semn din cap şi stinse proiectorul de holograme.

— Sper că v-a plăcut prezentarea, indiferent dacă veţi dori să contribuiţi sau nu la programul nostru.

Atunci cucoanele începură să-l aplaude, luminile se aprinseră, iar preşedinta acelui club de femei se ridică de pe scaun şi anunţă că vor fi servite gustările. În timp ce mesele erau luate cu asalt, Becker se pomeni înconjurat de multe doamne care-i mulţumiră cu înflăcărare pentru prezentarea făcută şi îl asigurară de tot sprijinul lor. El răspunse laudelor cu înclinări din cap, râsete şi zâmbete încântătoare.

Dispreţuindu-le profund în tot acel timp. *Of, Doamne!* îşi zise el. *Nu pot să sufăr povestea asta. Mi-au furat stelele şi în locul lor mi-au dat nişte babe grase şi guralive din saloanele ipocrite ale înaltei societăţi. Le urăsc cu tot sufletul meu. Nu-i drept! La naiba, nici măcar viaţă nu e.*

Îi oferiră cafea sintetică şi fursecuri cu proteine. Şi le gustă zâmbind. Detestându-le. Dar le mâncă şi rămase acolo făcând conversaţie cu toate cucoanele alea. Aceasta era politica organizaţiei lui. Într-un final, doamnele începură să plece una câte una.

Tocmai atunci când şi Becker se gândea că ar cam fi fost timpul să plece şi el, doctorul se apropie de el, cu cafeaua ţinută indiferent în mâna-i lipsită de vlagă. Acum, că lumina era aprinsă, nu mai părea atât de în vârstă. Dar părea extrem de obosit.

— Minunată prezentare, domnule comandant, zise doctorul cu un surâs palid. Mă tem că m-ai întrecut. Am vaga bănuială că vei căpăta contribuţii de la toate doamnele din public.

Becker îi întoarse zâmbetul profesional.

— Şi prezentarea dumitale a fost foarte interesantă, doctore. Ce faci dumneata acolo, în subterane, este foarte important. Nu aş fi prea pesimist.

Doctorul se încruntă uşor, sorbi puţin din cafea şi clătină din cap.

— Haide, comandante, nu încerca să mă bine dispui. Sunt nou în jocul ăsta şi nu m-am descurcat deloc bine. Iar

dumneata eşti mult prea experimentat ca să nu-ţi fi dat seama.

Becker, care se apucase să-şi strângă proiectorul, îi aruncă doctorului o privire pătrunzătoare, însoţită de un zâmbet sincer. Se uită iute în jur, vrând să se asigure că niciuna dintre doamne nu le va auzi discuţia, şi dădu repede din cap.

— Ai spirit de observaţie. Ai şi dreptate – prezentarea dumitale a fost de mâna a treia. Dar te vei perfecţiona cu timpul. Şi atunci vei reuşi să faci rost de contribuţii.

— Hm. Poate că aşa va fi.

Doctorul îl privi lung, lăsând impresia că încearcă să decidă ce să facă mai departe. Şi continuă:

— Dar până atunci mii de copii din subterane vor suferi de foame şi de boli. Şi aşa vor rămâne. Şi poate că vor muri. De ce? Pentru simplul motiv că eu nu sunt atât de subtil ca dumneata.

Strânse din buze şi îl întrebă pe Becker:

— Spune-mi sincer, comandante, nu te simţi niciodată vinovat?

Capacul de la cutia proiectorului se închise cu un pocnet ascuţit, iar zâmbetul lui Becker se stinse.

— Nu, răspunse el pe un ton tăios, cu totul nou. Ştii dumneata că nu există decât patru nave pentru călătoriile interstelare? Când ar putea fi patruzeci. Sau patru sute. Cum ar fi normal. Însă Guvernul Planetar nu vrea să ne dea banii. Comentarii asemenea celui pe care l-ai făcut adineauri ne costă pe noi stelele.

Mă costă pe mine stelele, îşi spuse el, fierbând de furie pe dinăuntru. *Atât de puţine nave, atât de mulţi voluntari. Şi blestemata aia de listă de aşteptare...*

Ce spusese generalul Henderson? Mii de nume pe lista aia, nu? Da. „Domnule comandant, sunt mii de candidaţi pentru fiecare post din echipajele navelor. Iar performanţele dumitale din timpul primei călătorii au

fost... cum să zic eu... acceptabile. Dar nu excepţionale. Mă tem că va trebui să-ţi resping cererea de a deveni membru permanent al echipajelor noastre. Îmi pare rău.

Şi eu am spus... ce am spus? Am spus „Îmi furaţi stelele”. Pentru prima oară am spus asta.

„Îmi pare rău” a repetat ticălosul ăla, care nu a zburat în viaţa lui cu o navă interstelară. Ticălosul ăla nu va pleca niciodată de pe Pământ. „Nu pot face nimic. Dar să ştii că avem un post pentru dumneata, comandante. Arăţi bine şi ştii să vorbeşti. Dar mai ales crezi în ceea ce facem noi. Organizaţia noastră are nevoie de oameni ca dumneata. Te repartizez la biroul de relaţii cu publicul. Fără de care, aş adăuga eu aici, călătoriile interstelare ar fi imposibile.

— Te înţeleg foarte bine, doctore, spuse Becker, punând proiectorul sub braţ. Ce faci este extrem de important. Îmi pare rău de copiii aceia. Dar ai putea să ai şi dumneata un dram de empatie. Şi să încerci să înţelegi ce facem noi.

— Ce faceţi voi este un lux în vreme ce pe Pământ ne mor copiii de foame, spuse doctorul.

Becker clătină din cap.

— Nu este adevărat. Trebuie să fie loc pentru toată lumea. Să spunem că dumneata salvezi un copil de la moarte, doctore. Foarte bine. Dar ce fel de viaţă îi oferi? Una destul de cenuşie, dacă îi iei stelele. Şi, în ultimă instanţă, o viaţă lipsită de speranţe. Poate că omul va reuşi să supravieţuiască pe Pământ de unul singur. Eu cred că va reuşi. Dar nu-i vor supravieţui visurile, nu-i vor supravieţui miturile. Suntem prea mulţi aici şi ne-am dezis de visurile noastre. Şi ce trăim noi acum nu se mai cheamă viaţă. Ci doar supravieţuire de la o zi la alta.

Se întrerupse. Vorbise bine, folosind, în manieră proprie, toate argumentele auzite de sute de ori la sediul organizaţiei pentru explorarea spaţiului. Suficient. Doar că

simţea nevoia să mai adauge ceva. Şi continuă, mânat de supărare şi dezgust.

— Îţi mai spun ceva, doctore. Cred că este nevoie şi de munca dumitale, şi de a mea; cred că este nevoie şi de Pământ, şi de stele. Dar mai cred că echilibrul este greşit. După părerea mea, de stele avem cea mai mare nevoie.

Lovi proiectorul de holograme cu mâna liberă.

— Dumneata crezi că mie îmi *place* rahatul ăsta? îl urăsc, doctore. Aşa cum l-ai urî şi dumneata dacă ai fi obligat să faci numai asta. Toată viaţa am visat la stele şi acum ei vin şi-mi spun că nu sunt destul de bun ca să ocup un post permanent pe una dintre nave. Nu mă înţelege greşit: nu-i vorba că aş fi nepriceput. Doar că nu sunt excepţional în concepţia lor. Şi nu sunt destule posturi pentru toţi.

Spune-mi, doctore, cum te-ai simţi dacă Guvernul Planetar ar hotărî pe nepusă masă că este permisă practicarea medicinii doar pentru un număr de patru sute dintre *cei mai buni* doctori din lume? Te-ai califica? Iar dacă nu, ce ai face într-o asemenea situaţie? Îţi poţi imagina cum ar fi? Să treci prin viaţă, zi după zi, ştiind ce doreşti să faci şi ştiind că tocmai asta îţi este interzis poate pentru totdeauna. Încearcă să-ţi imaginezi asta dacă poţi. Aşa stau lucrurile în cazul meu.

Nu se poate *trăi* pe Pământ, doctore. Cel puţin eu nu pot. Pot exista, sigur, dar asta nu este viaţă. Am văzut valurile colosale de pe Furtuna şi am ascultat jelania Furnico-Păianjenilor la ivirea zorilor. Şi acum ar trebui să mă declar satisfăcut cu revistele de cuvinte încrucişate şi cu meciurile de fotbal? încheie el pufnind dispreţuitor.

În timpul acestei izbucniri a lui Becker, doctorul continuase să-şi soarbă calm cafeaua. Acum lăsă ceaşca jos cu un oftat şi clătină obosit din cap.

— Îmi pare foarte rău pentru dumneata, comandante. Pari extrem de înverşunat. Ai sentimentul că ai fost înşelat.

Dar ai avut parte de un noroc incredibil. Numai că nu-ţi dai seama. Ai făcut nişte lucruri la care majoritatea oamenilor doar visează. Cu toate astea te plângi de o viaţă pustie şi fără sens. Scuze, dar mi-este greu să cred una ca asta. Ai călătorit pe o navă interstelară, comandante, fie şi o singură dată. Ascultă-mă ce-ţi spun acum: eu am pacienţi în subterane care nici măcar nu. Ştiu cum arată stelele, pentru că nu le-au văzut niciodată. Iar dumneata ai fost acolo.

Furia lui Becker se topi ca prin farmec şi el schiţă un zâmbet nostalgic, deloc obişnuit pentru el. Cu toate acestea, foarte sincer.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el cu tristeţe. Uneori. Poate că ai dreptate. Dar nu mă ajută, doctore. Mi-aş dori să mă ajute, dar este în zadar.

Se gândi puţin, apoi continuă:

— Îmi pare nespus de rău de pacienţii dumitale care nu au văzut niciodată stelele. Ştii… mie asta mi se pare ceva mai rău decât foamea. Deşi nu este corect să vorbesc aşa, pentru că mie nu mi-a fost niciodată foame cu adevărat. Sper ca într-o bună zi să îţi poţi scoate copiii la suprafaţă ca să le arăţi stelele prin smog.

Însă nu doar de ei îmi pare rău, mai spuse Becker ridicând din umeri. Îmi pare rău pentru toţi cei care au văzut stelele, dar nu se pot duce acolo. Şi cel mai mult îmi pare rău de mine, pentru că eu am fost acolo. Şi nu mă mai pot întoarce. Cred că asta este o gândire egoistă. Dar mă tem că nu am cum să mă schimb. Şi trebuie să mă obişnuiesc să trăiesc aşa.

Cred în ceea ce fac. Într-un fel. Poate că va veni ziua când Guvernul Planetar se va răzgândi şi vom avea mai multe nave interstelare. Şi atunci aş putea să plec din nou în spaţiu. Şi să iau cu mine câţiva dintre copiii dumitale. Cine ştie? Stelele există şi pentru ei.

Becker voi să se oprească aici. Dar doctorul îi replică

ironic:

— Foarte generos din partea dumitale. Dar până să le oferi stelele, încearcă să le dai ceva de mâncare sau un mediu curat şi sănătos în care să trăiască.

Becker se uită prin încăpere. Se făcuse foarte târziu şi cele mai multe dintre spectatoarele lui plecaseră acasă. *E vremea să încetez cu vorba şi s-o tai de aici,* îşi zise el. *Mâine mă aşteaptă altă afurisită de prezentare.*

— Ţi-aş putea răspunde, îi spuse el doctorului. Dar nu am să o fac. Nu voi încerca să te conving, doctore. Şi mă tem că nici dumneata nu ai reuşit să mă convingi. Aşa că eu zic că am discutat suficient. Sper că nu eşti supărat pe mine.

Zâmbi şi întinse mâna. Doctorul i-o strânse. După asta Becker se întoarse spre preşedinta clubului de doamne şi cele câteva cucoane rămase şi le ură noapte bună. Apoi plecă.

Era frig afară, la suprafaţă. Şi vântul rece al nopţii şuiera printre vârfurile turnurilor. Becker se opri o clipă din drumul spre metroul de pe nivelul intermediar şi ridică privirea. Însă smogul era gros şi nu se vedeau stelele.

Poate că era mai bine aşa.

Chicago, Illinois iulie, 1972

CÂNTEC PENTRU LYA

Traducere din Limba engleză Mihai-Dan Pavelescu

Oraşele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare şi ruginie ce se ridică în mijlocul ţinutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Oraşul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deşi shkeenii au construit sute şi mii de oraşe şi orăşele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafaţă, cât şi ca populaţie, şi se

înălţa singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeeni era Roma, Meca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era *adevăratul* Oraş şi toţi shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reuniunii.

Oraşul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaş şi cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simţea. Ochiul omenesc vedea nenumăraţi kilometri de domuri joase din cărămidă roşie; moviliţe de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase şi aproape lipsite de aer, cu odăi mici şi mobilă grosolană.

Nu era totuşi o aşezare sinistră. Căsuţele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ce semăna cu un pepene galben, însă oraşul fremăta de viaţă: mirosul de bucate, râsetele şi conversaţiile, copiii alergând, agitaţia şi sudoarea cărămidarilor ce reparau domurile, clopotele Reuniţilor sunând pe străzi. Shkeenii formau un popor puternic şi exuberant, aproape copilăros. Cu siguranţă, nimic despre ei nu le-ar fi dezvăluit vechimea incredibilă sau înţelepciunea străveche. Aceasta este o rasă tânără, declarau semnele exterioare, o cultură aflată de-abia în etapa copilăriei.

Copilăria aceea durase însă mai bine de paisprezece mii de ani.

Oraşul oamenilor era adevăratul copil, având mai puţin de zece ani terrani. Se ridica la marginea colinelor, între metropola shkeeană şi câmpiile colbuite şi cafenii unde se construise spaţioportul. Conform criteriilor umane, era un oraş minunat: deschis şi aerisit, plin de arcade graţioase, fântâni strălucitoare şi bulevarde largi, mărginite de copaci. Clădirile din metal, plastic colorat şi lemn indigen erau, majoritatea dintre ele, scunde, respectând arhitectura shkeeană. Dar Turnul Administraţiei constituia excepţia: un ac lustruit din oţel albastru care înjunghia cerul de cristal.

Îl zăreai din orice direcţie, de la mulţi kilometri depărtare. Lyanna îl reperase chiar înainte de asolizare şi l-am putut admira din văzduh. Poate că zgârie-norii uriaşi ai Vechiului Pământ sau cei de pe Baldur erau mai înalţi, iar păienjenişul fantastic al citadelelor de pe Arachne părea mai fascinant… dar Turnul acela zvelt şi azuriu se ridica impunător, fără rival în domnia sa singuratică deasupra colinelor sacre.

Spaţioportul se găsea în umbra lui, la o distanţă lesne de parcurs pe jos. Oricum, eram aşteptaţi. Când am debarcat, un aerocar scund şi stacojiu bâzâia la capătul rampei, cu şoferul stând alături. Lângă el se afla Dino Valcarenghi, rezemat de portieră şi discutând cu un adjunct.

Valcarenghi era administratorul planetar, băiatul-minune al sectorului spaţial. Tânăr, desigur, dar ştiam asta. Scund, arătos, oacheş, cu părul negru îngrămădit în cârlionţi pe frunte şi cu un zâmbet cuceritor. Ne surâse când am coborât rampa şi întinse mâna:

— Bună ziua, începu el. Mă bucur să vă văd.

Nu pierdea timpul cu introduceri formale. Ştia cine eram, noi ştiam cine era el, iar Valcarenghi nu ţinea la formalisme.

Lyanna îi întinse uşor mâna şi-l privi în stilul vampir: ochi mari şi întunecaţi larg deschişi, buze subţiri ridicate într-un surâs slab. Este o fată micuţă şi delicată, cu păr scurt, castaniu şi chip de copil. Atunci când vrea, poate arăta foarte fragilă, lipsită de ajutor. Îi zăpăceşte însă pe toţi cu privirea asta. Dacă oamenii ar şti că Lya este telepat, ar crede că le scormoneşte secretele cele mai intime. De fapt, îi păcăleşte. Atunci când Lyanna îi citeşte *într-adevăr,* întregul ei trup se încordează şi aproape că o poţi vedea tremurând. Iar ochii mari, absorbitori de suflet, devin înguşti, duri şi opaci.

Puţini cunosc totuşi adevărul, aşa încât se foiesc sub

privirea ei de vampir, se uită în altă parte şi se grăbesc să încheie cât mai repede strânsul mâinii. Nu însă şi Valcarenghi. El zâmbi, îi răspunse căutăturii, apoi veni spre mine.

Îl citeam când i-am dat mâna – aşa cum fac de altfel întotdeauna. Presupun că-i un obicei prost, căci expediază o posibilă prietenie într-un mormânt timpuriu. Talentul meu nu-l egalează pe al Lyei. Nu-i nici la fel de căutat. Eu citesc emoţiile. Am perceput cordialitatea lui Valcarenghi, puternică şi sinceră. Neascunzând nimic îndărătul ei sau cel puţin nimic prea apropiat de suprafaţă ca să-l pot înhăţa.

Am strâns apoi mâna adjunctului, un lungan blond de vârstă mijlocie, pe nume Nelson Gourlay. În cele din urmă, Valcarenghi ne-a suit pe toţi în aerocar şi am decolat.

— Presupun că sunteţi obosiţi, rosti el, aşa că amânăm turul oraşului şi mergem direct la Turn. Nelse o să vă arate camerele, apoi poate veniţi să bem ceva şi să stăm de vorbă. Aţi citit materialele trimise?

— Da, am răspuns şi Lya a încuviinţat. Sunt lucruri interesante, însă nu ştiu exact ce putem face noi.

— Ajungem şi acolo, zise Valcarenghi. Ar trebui să vă las să admiraţi peisajul.

Arătă spre fereastră, zâmbi şi tăcu.

Ca atare, am admirat peisajul, atât cât am putut în cele cinci minute cât a durat drumul până la Turn. Aerocarul zbura deasupra străzii principale, la nivelul copacilor, stârnind un curent ce biciuia ramurile în urma noastră. În vehicul era răcoare şi umbră, dar afară soarele shkeean se apropia de amiază şi puteai vedea valurile de căldură tremurând deasupra pavajului. Traficul era foarte redus şi am presupus că oamenii se adăposteau înăuntru, în jurul climatizoarelor.

Ne-am oprit lângă intrarea principală a Turnului şi am traversat un hol uriaş şi strălucitor. Valcarenghi ne-a

părăsit, ca să vorbească cu nişte subalterni. Gourlay ne-a condus la unul dintre lifturi şi am urcat cincizeci de etaje. Am trecut apoi pe lângă o secretară şi am intrat în alt ascensor, particular, care ne-a dus şi mai sus.

Camerele noastre erau superbe, cu covoare verde-crud şi lambriuri din lemn. Aveam o bibliotecă completă, în majoritate clasici terrani, legaţi în sintepiele, cu câteva romane de pe Baldur, planeta noastră. Cineva se interesase ce gusturi avem. Unul dintre pereţii dormitorului era din sticlă colorată, oferind panorama oraşului ce se întindea sub noi; exista, de asemenea, un panou de control care-l putea opaciza, dacă doream să dormim.

Gourlay ne arătă totul, conştiincios ca un hotelier. L-am citit iute, însă n-am descoperit ranchiună. Era doar puţintel surescitat. Exista şi o afecţiune sinceră pentru cineva. Pentru noi? Pentru Valcarenghi?

Lya se aşeză pe unul dintre cele două paturi identice.

— Ne aduce cineva bagajele? întrebă ea.

— E în grija noastră, încuviinţă Gourlay. Dacă mai doriţi ceva, cereţi.

— Nu-ţi fie teamă, aşa vom face. M-am trântit pe celălalt pat şi i-am arătat adjunctului un scaun: De câtă vreme eşti aici?

— De şase ani, răspunse el, acceptând recunoscător scaunul. Sunt unul dintre veterani. Până acum, am lucrat sub patru administratori: Dino… mai înainte Stuart… şi *mai înainte* Gustaffson. Ba chiar am prins şi câteva luni sub Rockwood.

Lya se ridică, apoi se aşeză turceşte şi se aplecă în faţă:

— Rockwood a stat de fapt numai câteva luni, nu?

— Exact. Nu-i plăcea planeta şi a obţinut un transfer rapid ca vice în altă parte. Să vă spun drept, nu mi-a păsat

prea mult. Era un tip coleric şi dădea mereu ordine, ca să arate cine-i şeful.

— Dar Valcarenghi? m-am interesat eu.

Gourlay zâmbi cu o gură imensă.

— Dino? E cel mai bun dintre toţi. Şi e conştient de asta. A venit numai de două luni, dar a făcut multe, inclusiv o droaie de amici. Îi tratează pe toţi ca pe nişte prieteni, îi tutuieşte, chestii de-astea…

Îl citeam şi am găsit sinceritate. Asta însemna că afecţiunea simţită mai devreme era îndreptată spre Valcarenghi. Credea ceea ce spunea.

Aveam mai multe întrebări, dar n-am apucat să le pun. Gourlay se ridică brusc şi spuse:

— De fapt, n-ar fi trebuit să stau. Vreţi să vă odihniţi, aşa-i? Peste vreo două ore, veniţi sus şi atunci o să vorbim despre toate. Ştiţi unde-i liftul?

Am încuviinţat şi adjunctul a ieşit. M-am întors spre Lyanna:

— Ce părere ai?

Se întinsese pe spate şi admira tavanul.

— Nu ştiu, răspunse. Nu i-am citit. Mă întreb de ce au avut atâţia administratori? Şi de ce ne-au vrut pe noi?

— Suntem Talentaţi, am zâmbit.

Da, da. Cu majusculă. Lyanna şi cu mine am fost testaţi şi înregistraţi ca Talente psi şi o putem dovedi cu licenţe.

— Aha, făcu ea, întorcându-se pe-o parte şi zâmbindu-mi.

Nu era însă surâsul de vampir, ci cel sexy, de fetiţă dulce.

— Valcarenghi vrea să ne odihnim, i-am atras atenţia. Ar fi o idee bună.

— Perfect, însă trebuie să facem ceva cu paturile astea.

— Să le alipim.

Ea zâmbi din nou. Le-am împins, unul lângă celălalt.

Am izbutit să şi dormim puţin. Totuşi…

Când ne-am trezit, bagajele se găseau afară, lângă uşă. Ne-am schimbat hainele cu altele, curate, dar obişnuite, contând pe lipsa de pompă a lui Valcarenghi. Liftul ne-a dus până în vârful Turnului.

Cabinetul administratorului planetar nu semăna deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Nu exista un birou sau alte lucruri de astea. În odaie se aflau un bar, nişte covoare albastre şi groase în care te afundai până la gleznă şi şase-şapte scaune. Camera era luminoasă şi aerisită, cu Shkeea întinzându-se la picioarele noastre, dincolo de vitraliile celor patru pereţi.

Valcarenghi şi Gourlay ne aşteptau şi administratorul însuşi ne întinse câte un pahar. N-am recunoscut băutura, însă era rece, aromată şi puţin acidulată. Am sorbit cu plăcere. Nu ştiu de ce, simţeam nevoia unui sprijin.

— Este un vin shkeean, zâmbi Valcarenghi, răspunzând unei întrebări neformulate. Are şi o denumire, dar n-o pot încă pronunţa. Mai daţi-mi un răgaz. Sunt aici numai de două luni şi limba e grea.

— Înveţi shkeeana? întrebă Lya surprinsă.

Ştiam motivul mirării. Shkeeana e greu de vorbit de către oameni, în vreme ce băştinaşii au învăţat terrana cu o uşurinţă deosebită. Majoritatea acceptau fericiţi situaţia şi, pur şi simplu, uitau de dificultăţile limbajului străin.

— Îmi oferă o imagine asupra modului în care gândesc ei, explică bărbatul zâmbind. Cel puţin aşa afirmă teoria.

L-am citit din nou, deşi nu foarte uşor. Nu întotdeauna contactul fizic ascute percepţiile. N-am descifrat decât o emoţie simplă aproape de suprafaţă – de data asta, mândrie. Combinată cu plăcere. Am pus-o pe seama vinului. Dedesubt, nimic.

— Oricum s-ar pronunţa, îmi place, am comentat eu.

— Shkeenii produc o varietate largă de produse alimentare, interveni Gourlay. Multe le achiziţionăm deja pentru export şi permanent testăm altele. Este o piaţă bună.

— Veţi avea ocazia să gustaţi mai multe specialităţi autohtone chiar în seara asta, zise Valcarenghi. Am aranjat un tur local, cu o oprire sau două în Oraşul shkeean. Avem o viaţă de noapte destul de incitantă pentru o aşezare de mărimea aceasta.

— Sună interesant, am spus.

Lya zâmbea şi ea. Turul oraşului reprezenta o atenţie deosebită. Majoritatea Normalilor se simt stingheriţi în preajma Talentelor, aşa încât ne zoresc să terminăm ceea ce au nevoie, apoi scapă de noi la fel de repede. În niciun caz nu ne iau părtaşi la viaţa lor.

— Acum… problema, rosti administratorul, punând jos paharul şi aplecându-se înainte. Aţi citit despre cultul Reunirii?

— O religie shkeeana, încuviinţă Lya.

— *Singura* religie shkeeană, o corectă Valcarenghi. Toţi sunt credincioşi. Este o planetă fără eretici.

— Am citit materialele pe care ni le-aţi trimis, zise Lya.

— Şi ce credeţi?

Am ridicat din umeri.

— Sinistru… Primitiv… Dar nu mai rău decât alţii despre care am citit. La urma urmei, shkeenii nu sunt foarte avansaţi. Chiar şi pe Vechiul Pământ existau religii ce includeau sacrificii umane.

Valcarenghi clătină din cap şi privi spre Gourlay.

— Nu, n-aţi înţeles, interveni acesta, lăsându-şi şi el paharul pe masă. Le-am studiat religia vreme de şase ani. Nu se aseamănă cu nimic din istorie. Nu există nicio tangenţă cu Vechiul Pământ, nici vorbă! În plus, Reuniunea

nu poate fi comparată cu sacrificiul uman. Ar fi o greşeală. Religiile Vechiului Pământ sacrificau una-două victime pentru a-şi îmblânzi zeii. Ucideau câţiva, ca să câştige mila pentru câteva milioane. Victimele nu erau însă totdeauna de acord. La shkeeni nu se întâmplă la fel. Greeshka îi ia pe *toţi.* Iar ei nu se împotrivesc. Se duc în peşteri, ca lemingii, ca să se lase mâncaţi de vii de paraziţii ăia. *Fiecare* shkeen devine Membru la patruzeci de ani şi merge la Reuniunea Finală înainte de a împlini cincizeci.

— Da, am încuviinţat oarecum zăpăcit. Cred că pricep deosebirea. Şi ce dacă? Asta-i problema? Bănuiesc că Reuniunea reprezintă ceva neplăcut, dar e treaba shkeenilor. Religia lor nu-i mai rea decât canibalismul ritual al hranganilor, nu?

Valcarenghi îşi termină băutura şi se ridică, pornind către bar. Umplându-şi paharul, rosti pe un ton normal:

— Din câte ştiu, canibalismul hranganilor n-a convertit şi oameni.

Lya privi surprinsă. Eu am tresărit şi am făcut ochii mari:

— Poftim?

Bărbatul reveni cu paharul plin.

— Mai mulţi oameni s-au convertit, alăturându-se Cultului Reuniunii. Câteva zeci sunt deja Membri. Niciunul n-a ajuns încă la Reuniunea totală, însă e doar o chestiune de timp.

Se aşeză şi privi către Gourlay. Adjunctul blond preluă firul explicaţiilor:

— Prima convertire a fost acum şapte ani. Cam cu un an înainte de a sosi eu aici – cu doi ani şi jumătate după ce Shkeea a fost descoperită şi s-a construit oraşul. Un tip pe nume Magly, psiholog-psi, a lucrat îndeaproape cu shkeenii. Nimic apoi, vreme de doi ani. Un altul în ’08, mai mulţi în anul următor. Numărul lor creşte de atunci în permanenţă. În plus, printre ei a existat o personalitate!

Phil Gustaffson.

— Administratorul planetar? clipi Lya.

— Exact. Am avut mai mulţi administratori. Gustaffson a venit după ce Rockwood n-a mai rezistat. Era un moş solid şi răguşit. Toţi îl iubeau. Îşi pierduse nevasta şi copiii la ultimul post avut, însă nu ţi-ai fi putut da seama. Era mereu vesel şi cu inima deschisă. În fine... a devenit interesat de religia shkeenilor şi a început să vorbească cu ei. A discutat chiar şi cu Magly şi cu alţi convertiţi. A mers apoi să vadă un greeshka. Asta l-a cam zguduit pentru un timp. În cele din urmă, şi-a revenit şi s-a întors la cercetările lui. Am lucrat cu el, dar n-am ghicit niciodată ce avea de gând. S-a convertit acum mai bine de un an. A devenit deja Membru. Nimeni n-a mai fost acceptat atât de repede. În Oraşul shkeean, am auzit vorbindu-se că s-ar putea să fie chiar admis la Reuniunea Finală. Phil a fost administrator aici mai mult decât oricare altul. Oamenii îl plăceau şi, când s-a dus, mulţi prieteni i-au urmat exemplul. Numărul lor creşte permanent.

— N-atinge încă un procent, interveni Valcarenghi. Nu pare mult, dar amintiţi-vă ce înseamnă. Unu la sută dintre oamenii mei aleg o religie care include un mod foarte neplăcut de sinucidere.

Lya îşi mută privirea de la el spre Gourlay şi înapoi:

— De ce n-au fost raportate lucrurile astea?

— Ar fi trebuit, răspunse Valcarenghi, însă după Gustaffson a venit Stuart, căruia îi era frică de un scandal. Nu există nicio lege care să interzică oamenilor să adopte o religie străină, aşa că Stuart a definit-o ca pe o nonproblemă. A continuat să comunice rata de convertire şi nimeni de sus nu s-a deranjat să facă legătura şi să-şi amintească la ce se converteau oamenii aceia.

Mi-am terminat băutura şi am pus paharul jos.

— Continuă, m-am adresat administratorului.

— Eu definesc situaţia ca pe o problemă, a reluat el.

Nu-mi pasă câţi oameni sunt amestecaţi, ci mă alarmează ideea că fiinţe omeneşti permit să fie consumate de greeshka. Am format o echipă de psihologi, dar n-au ajuns la niciun răspuns. Aveam nevoie de Talente. Vreau ca voi doi să aflaţi de ce se convertesc oamenii ăştia. Atunci voi fi în stare să mă ocup de situaţie.

Chestiunea era stranie, dar misiunea noastră părea suficient de clară. Ca să fiu sigur, l-am citit pe Valcarenghi. Sentimentele lui erau ceva mai complexe acum, dar nu cu mult. În primul rând, exista siguranţă; era convins că vom putea rezolva problema. Simţea şi o îngrijorare sinceră, dar nu teamă şi nici măcar un grăunte de disperare. Din nou, n-am putut dibui altceva mai profund. Îşi ţinea bine ascunse grijile, dacă le avea.

Am privit spre Lyanna. Stătea rigidă în scaun, cu degetele încleştate în jurul paharului. Citea. Apoi se destinse, se uită la mine şi încuviinţă.

— Bine, am rostit eu. Cred c-o putem face.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, zâmbi Valcarenghi. Problema era numai dacă veţi fi de acord. Pentru seara asta însă ajunge cu discuţiile. V-am făgăduit o noapte în oraş şi întotdeauna încerc să mă ţin de promisiuni. Ne întâlnim peste o jumătate de oră în holul de la intrare.

Reveniţi în cameră, Lya şi cu mine ne-am schimbat în ceva mai formal. Eu am ales o tunică bleumarin-închis cu pantaloni albi şi o eşarfă de aceeaşi culoare. Nu era ultimul răcnet, dar speram ca Shkeea să fie cu câteva luni în urma modei. Lya s-a strecurat într-un veşmânt strâmt, alb-mătăsos, cu o reţea de dungi albastre, fine, ce pluteau în jurul ei în desene senzuale, în armonie cu căldura trupului. Liniile erau efectiv lascive, accentuându-i silueta subţire. O pelerină vineţie completa vestimentaţia.

— E amuzant Valcarenghi, rosti ea.

— Da? am zis eu în vreme ce mă chinuiam să închei tunica. Ai prins ceva când l-ai citit?

— Nu.

Termină şi se admiră în oglindă. Apoi se învârti spre mine, rotind pelerina în jurul ei.

— Asta e. Gândea ceea ce spunea. Bineînţeles, variaţii în privinţa exprimării, totuşi nimic important. Mintea îi era concentrată la ceea ce discutam, iar înapoi exista doar un zid. N-am prins niciunul dintre secretele lui adânci şi întunecate, zâmbi ea.

— Of! am făcut eu, învingând fermoarul. Oricum, mai ai o şansă la noapte.

— Pe dracu', se strâmbă Lyanna. Nu-i citesc pe oameni în timpul meu liber. Nu-i cinstit. În plus, e obositor. Aş vrea să pot prinde gândurile pe cât de uşor citeşti tu emoţiile.

— E preţul Talentului, i-am răspuns. Eşti mai Talentată şi plăteşti mai scump.

Am scotocit prin bagaje după o pelerină, dar n-am găsit nimic care să se potrivească, aşa că am renunţat.

— Nici eu n-am citit mare lucru la Valcarenghi. La fel de multe ai fi putut spune urmărindu-i trăsăturile. Trebuie să fie o minte extrem de disciplinată. Îl iert însă. Are un vin minunat.

— Exact, încuviinţă Lya. Mi-a făcut bine. Am scăpat de migrena cu care mă trezisem.

— Poate c-a fost din cauza altitudinii, am sugerat eu.

Holul era pustiu, totuşi Valcarenghi nu ne-a lăsat să-l aşteptăm. De data asta îşi pilota propriul aerocar, un model negru şi cam zgâriat, care părea că-i servise de multă vreme. Gourlay nu era un tip monden, însă Valcarenghi avea o însoţitoare, o roşcată extraordinară pe care o chema Laurie Blackburn. Era mai tânără decât administratorul; din câte îmi puteam da seama, avea vreo douăzeci şi ceva de ani.

Când am plecat, soarele apunea. În depărtare, orizontul era o tapiserie fantastică de roşu şi portocaliu, iar dinspre câmpie sufla o adiere răcoroasă. Valcarenghi oprise aerul condiţionat, deschizând ferestrele, şi puteam privi oraşul întunecându-se în amurg.

Am cinat la un restaurant elegant, cu decor baldurian – presupun pentru a ne face să ne simţim cât mai confortabil. Mâncarea însă era extrem de cosmopolită. Mirodeniile, ierburile, *stilul* de gătit erau de pe Baldur, dar carnea şi legumele, autohtone. Rezulta o combinaţie extrem de interesantă. Valcarenghi a comandat pentru toţi patru şi am ajuns să gustăm din vreo duzină de feluri diferite. Favoritul meu a fost o pasăre shkeeană, gătită în sos picant. Pasărea era mititică, însă avea un gust extraordinar. În timpul cinei, am dat gata, de asemenea, trei sticle de vin shkeean din cel gustat în acea după-amiază, o sticluţă de Veltaar de pe Baldur şi un vin roşu adevărat de pe Vechiul Pământ.

Discuţia s-a înfiripat rapid. Valcarenghi era un povestitor înnăscut şi un ascultător la fel de bun. Desigur, în cele din urmă conversaţia a ajuns la Shkeea şi la shkeeni. Laurie a adus vorba despre asta. Se afla pe planetă de şase luni şi lucra pentru o diplomă în antropologia extremă. Încerca să descopere motivul pentru care civilizaţia shkeeană rămăsese neschimbată de atâtea milenii.

— Ştiţi, civilizaţia lor are o vechime mult mai mare decât a noastră, ne spuse ea. Au avut oraşe înainte ca oamenii să folosească uneltele. Ar fi fost normal ca nişte călători spaţiali shkeeni să-i descopere pe pământenii primitivi, nu invers, aşa cum s-a întâmplat.

— Nu s-au elaborat ipoteze?

— Ba da, însă niciuna dintre ele nu este universal acceptată. De exemplu, Cullen pomeneşte despre absenţa metalelor grele. Este un factor, dar poate constitui oare

întregul răspuns? Von Hamrin pretinde că shkeenii n-au avut suficienţi concurenţi. Pe planetă nu există carnivore mari, aşa că nimic n-a dus la apariţia agresivităţii în rasă. A fost supus însă unui tir violent de critici. Shkeea nu-i chiar *atât* de idilică; în caz contrar, shkeenii n-ar fi atins niciodată nivelul actual. Apoi, ce este greeshka, dacă nu un carnivor? Doar îi *mănâncă.*

— Tu ce părere ai? întrebă Lya.

— Cred că-i ceva în legătură cu religia, însă n-am terminat cercetările. Dino mă ajută să vorbesc cu oamenii şi shkeenii sunt deschişi, totuşi nu merge prea uşor.

Se opri brusc şi o privi aspru pe Lya.

— În tot cazul, nu pentru mine. Cred că vouă n-o să vă fie atât de greu.

Mai auzisem asta. Adesea, Normalii consideră că Talentele deţin avantaje incorecte, ceea ce-i de înţeles. Le deţinem. Laurie nu era însă ranchiunoasă. Vorbise cumva speculativ, nostalgic.

Valcarenghi se aplecă înainte şi o cuprinse cu braţul.

— Hei! făcu el. Ajunge cu subiectul ăsta! Până mâine, Robb şi Lya nu trebuie să se mai gândească la shkeeni.

Laurie îl privi şi încercă să zâmbească.

— Bine, zise ea încet. M-am ambalat singură. Scuzaţi-mă.

— E-n regulă, am intervenit eu. Subiectul e foarte interesant. Lasă-ne o zi şi vom fi la fel de entuziaşti.

Lya încuviinţă şi adăugă că Laurie avea să fie prima înştiinţată despre orice s-ar fi putut dovedi în sprijinul teoriei ei. Eu nu prea ascultam. Ştiu că nu-i politicos să-i citeşti pe Normali când îi însoţeşti în societate, dar există momente când nu pot rezista. Valcarenghi o cuprinsese pe Laurie cu braţul, trăgând-o uşor spre el. Eram curios.

De aceea am citit iute şi cu vinovăţie. Administratorul era extrem de bine dispus – presupun că se ameţise un pic – şi se simţea sigur şi protector. Stăpân pe situaţie. Laurie

era mult mai complicată – nesiguranţă, mânie înăbuşită, o nuanţă vagă de teamă… Şi dragoste, confuză, totuşi foarte puternică. Mă îndoiam că era pentru mine sau Lya. Îl iubea pe Valcarenghi.

Am căutat mâna Lyei pe sub masă şi i-am găsit genunchiul. L-am strâns uşor, iar ea mă privi şi-mi surâse. Nu-i citea şi asta era bine. Mă deranja că Laurie îl iubea pe Valcarenghi, deşi nu ştiam ce motiv aş fi avut şi eram mulţumit că Lya nu-mi vedea grijile.

Am terminat ultima sticlă de vin şi Valcarenghi se ocupă de nota de plată. Apoi se ridică.

— Sus! anunţă el. Noaptea abia începe şi avem multe vizite de făcut.

Şi am făcut multe vizite. Nu la holospectacole sau alte chestii de-astea, deşi oraşul avea destule săli. Următorul pe listă figura cazinoul. Jocurile de noroc erau legale pe Shkeea şi, oricum, Valcarenghi le-ar fi legalizat. Ne-a oferit fise, pe care le-am pierdut împreună cu Laurie. Lya n-avea dreptul să joace; Talentul ei era mult prea puternic. Valcarenghi a avut noroc – se pricepea la mindspin şi era destul de bun şi la jocurile tradiţionale.

Am ajuns apoi la un bar. Alte băuturi, plus distracţii locale mult mai reuşite decât m-aş fi aşteptat.

Când am ieşit, era toiul nopţii şi am presupus că expediţia se apropia de sfârşit. Valcarenghi însă ne-a surprins. Reveniţi în maşină, scotoci sub bord, scoase o cutie cu stimulente din care ne oferi fiecăruia.

— Hei, am protestat eu. Tu eşti pilotul. Mie la ce-mi trebuie astea? M-am chinuit până am ajuns în starea asta de euforie.

— Vreau să vă duc la un eveniment cultural cu adevărat shkeean, spuse el. Nu vreau să faceţi comentarii nelalocul lor ori să vă luaţi la bătaie. Ia pilula!

Am înghiţit-o şi ameţeala începu să dispară. Valcarenghi decolase deja. M-am lăsat pe spate, mi-am pus

braţul în jurul Lyei şi ea şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Unde mergem? am întrebat.

— În Oraşul shkeean, răspunse Valcarenghi fără să întoarcă privirea, la Sala Mare. În noaptea asta se ţine o Adunare şi am presupus că veţi fi interesaţi.

— Desigur, va fi in shkeeană, interveni Laurie, dar Dino vă poate traduce. Mai pricep şi eu câte ceva şi voi completa eventualele scăpări.

Lya părea extaziată. Citisem despre Adunări, însă nu ne aşteptaserăm să vedem una în chiar prima noastră zi pe Shkeea. Adunările reprezentau un fel de ritual religios: o spovedanie publică pentru pelerinii ce urmau să fie admişi în rândurile Membrilor. Pelerinii coborau zilnic pe coline, însă Adunările se desfăşurau doar de trei-patru ori pe an, când numărul viitorilor Membri era destul de mare.

Aerocarul luneca aproape fără zgomot prin oraşul luminat feeric, trecând pe lângă arteziene uriaşe ce dansau în zeci de culori şi pe sub arcade ce păreau făcute din foc lichid. Mai existau şi alte aerocare şi, în câteva rânduri, am zburat deasupra unor pietoni care traversau bulevardele largi. Majoritatea populaţiei era însă înăuntru, iar lumini şi muzici se revărsau din cele mai multe clădiri.

Apoi, brusc, aspectul oraşului începu să se schimbe. Solul deveni unduitor, coline se ridicară înaintea şi apoi în urma noastră, iar luminile dispărură. Dedesubt, străzile se transformaseră în drumuri prăfuite de piatră, iar domurile de sticlă şi metal, realizate în stilul shkeean, lăsaseră loc bătrânilor lor fraţi din cărămidă. Oraşul shkeean părea mai liniştit decât omologul său uman; majoritatea caselor erau întunecate şi tăcute.

Înaintea noastră apăru un acoperiş mai mare decât toate celelalte – aproape o colină, cu o uşă în arcadă şi o serie de ferestre înguste. Dinăuntru răzbăteau lumină şi zgomot, iar afară se aflau shkeeni.

Atunci mi-am dat seama că, deşi mă aflam de

aproape o zi pe Shkeea, acum îi vedeam întâia dată pe băştinaşi. Nu-i distingeam foarte bine; era noapte şi noi ne găseam în aerocar. Totuşi, îi vedeam. Erau mai scunzi decât oamenii – cel mai înalt avea un metru cincizeci cu ochi mari şi braţe lungi. Atât puteam remarca din văzduh.

Valcarenghi asoliză lângă Sala Mare şi am coborât cu toţii. Shkeenii se adunau, venind din mai multe direcţii, dar majoritatea intraseră deja. Ne-am alăturat celor ce pătrundeau şi nimeni nu ne-a privit de două ori, cu excepţia unui individ care l-a salutat pe Valcarenghi cu glas subţire şi spart, spunându-i Dino. Administratorul avea prieteni până şi aici.

Interiorul clădirii era uriaş, cu o platformă grosolană înconjurată de o mulţime imensă de shkeeni. Lumina provenea de la torţe prinse în suporturi pe pereţi sau pe stâlpi înalţi în jurul platformei. Cineva vorbea, iar toţi ochii aceia mari şi bulbucaţi priveau într-acolo. Noi patru eram singurii oameni din Sală.

Oratorul, iluminat puternic de făclii, era un shkeen gras, de vârstă mijlocie, care, în timp ce vorbea, îşi mişca braţele încet, aproape hipnotic. Discursul său se compunea dintr-o serie de fluierături, mormăituri şi icneli, aşa încât nu l-am ascultat cu atenţie. Se afla prea departe ca să-l pot citi. M-am mulţumit să studiez înfăţişarea lui şi a celorlalţi shkeeni de lângă noi. Cu toţii erau spâni şi aveau pielea portocalie, brăzdată de mii de riduri fine. Purtau veşminte simple, dintr-o ţesătură grosolană, multicoloră; îmi venea greu să deosebesc femeile de bărbaţi.

Valcarenghi se aplecă spre mine şi şopti încetişor:

— Este un fermier. Povesteşte mulţimii de cât de departe a venit şi care i-au fost greutăţile vieţii.

M-am uitat împrejur. Şoaptele administratorului erau singurele zgomote. Toţi tăceau cu ochii pironiţi asupra platformei, abia răsuflând.

— Spune că are patru fraţi, urmă Valcarenghi. Doi au

mers la Reuniunea Finală, unul este Membru. Celălalt e mai tânăr decât el şi acum este proprietarul fermei. Se încruntă: Nu-şi va mai revedea niciodată ferma, însă asta îl face fericit.

— Recolte proaste? surâse Lya.

Ascultase alături de mine. Am privit-o dojenitor. Shkeenul continuă şi Valcarenghi încercă să ţină pasul.

— Acum îşi spune păcatele, toate lucrurile pe care le-a făcut şi de care se ruşinează, tainele cele mai ascunse din sufletul său. A fost rău de gură câteodată, este încrezut, o dată şi-a lovit fratele mai mic. Vorbeşte despre soţia lui şi despre celelalte femei pe care le-a cunoscut. A înşelat-o de multe ori, culcându-se cu altele. Când era băiat, a avut raporturi sexuale cu animale, pentru că se temea de femei. În ultimii ani a devenit impotent şi fratele lui îi îndeplinea datoriile de soţ.

Continuă întruna cu detalii incredibile, amănunte atât uimitoare, cât şi înfricoşătoare. Nu omise nicio intimitate, nu uită niciun secret. Stăteam şi ascultam şoaptele lui Valcarenghi, întâi şocat, apoi tot mai scârbit. Începusem să mă foiesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă eu cunosc vreun om măcar pe jumătate atât de bine cum îl ştiam acum pe acest shkeen gras. M-am întrebat apoi dacă Lyanna, cu Talentul ei, ştia pe cineva atât de bine. Era ca şi cum vorbitorul dorea ca noi toţi să-i retrăim viaţa.

Mi se părea că vorbeşte de ore întregi, dar în cele din urmă se apropie de sfârşit.

— Acum se referă la Reuniune, zise Valcarenghi. Va deveni Membru şi e bucuros, a aşteptat multă vreme. Nefericirea lui se va sfârşi şi nu va mai fi singur. În curând, va umbla pe străzile Oraşului sacru şi-şi va cânta bucuria cu clopotele. Apoi, cu anii, va veni şi Reuniunea Finală. Va fi alături de fraţii săi, în viaţa de apoi.

— Nu, Dino, şopti Laurie. Nu mai folosi clişee umane.

A spus că el *va fi* fraţii săi. Asta implică faptul că şi ei vor fi el.

— Bine, Laurie, zâmbi Valcarenghi. Dacă spui tu…

Fermierul cel gras dispăruse de pe platformă. Mulţimea se foi şi un altul îi luă locul: mai scund, extrem de zbârcit, cu o gaură mare în locul unui ochi. Începu să vorbească, poticnindu-se, apoi tot mai cursiv.

— Este cărămidar, a lucrat la multe domuri şi trăieşte în Oraşul sacru. Şi-a pierdut ochiul de mult, când a căzut de pe o schelă şi i-a intrat un băţ ascuţit în ochi. Durerea a fost îngrozitoare, însă peste un an s-a întors la muncă, n-a cerut Reuniune prematură, a fost brav şi mândru de curajul lui. E însurat, dar n-are urmaşi, e necăjit din pricina asta, nu poate fi deschis faţă de nevastă-sa, nu sunt apropiaţi nici când sunt împreună şi ea plânge nopţile, lucrul ăsta îl întristează, însă n-a rănit-o niciodată…

Continuă aşa ore întregi. Începusem din nou să obosesc, dar m-am concentrat – era prea important. M-am lăsat prins în traducerea lui Valcarenghi şi în povestea shkeenului chior. Nu peste mult timp, stăteam la fel de neclintit ca şi străinii din jurul meu. În sală era cald şi umezeală, iar tunica mi se îmbâcsise şi se îmbibase de transpiraţie, o parte chiar de la fiinţele ce se înghesuiau lângă mine. Nu-mi mai dădeam însă seama de amănuntele astea.

Al doilea vorbitor încheie, ca şi primul, cu un elogiu adus bucuriei de a fi Membru şi de a se apropia de Reuniunea Finală. Către sfârşit, nici nu mai aveam nevoie de traducerea lui Valcarenghi – auzeam fericirea din vocea shkeenului şi o vedeam pe chipul care-i tremura. Sau poate îl citeam, inconştient. Nu pot însă citi la asemenea distanţă – decât dacă individul este foarte emoţionat.

Al treilea orator sui pe platformă şi vorbi cu un glas mai puternic decât al celorlalţi. Valcarenghi continuă neobosit:

— De data asta e o femeie. A născut opt copii, are patru surori şi trei fraţi, a muncit la câmp toată viaţa, a…

Brusc, discursul păru să atingă un punct culminant şi femeia încheie cu câteva fluierături ascuţite şi înalte, apoi amuţi. Într-un glas, mulţimea răspunse prin alte fluierături. Un ecou straniu şi muzical umplu Sala Mare şi shkeenii din jurul nostru începură să se foiască şi să fluiere. Femeia rămăsese într-o poziţie frântă, dezarticulată.

Valcarenghi se puse pe tradus, dar se poticni. Laurie interveni, înainte ca el să-şi găsească cuvintele.

— Le-a spus despre o tragedie, murmură ea. Ei îşi manifestă durerea şi simpatia.

— Da, simpatia, preluă administratorul firul traducerii. Pe când era tânără, fratele i-a căzut la pat, grav bolnav. Părinţii i-au spus fetei să-l ducă la colinele sacre, fiindcă nu-i puteau lăsa singuri pe copiii mai mici. Ea însă, mergând neglijentă, a rupt roţile căruţei şi fratele a murit pe câmpie. A pierit fără Reuniune. Ea se învinovăţeşte.

Shkeena începuse din nou. Laurie ne traduse, aplecându-se către noi şi şoptind încet:

— Repetă că fratele ei a murit. Vina îi aparţine, ea i-a împiedicat Reuniunea, acum el e despărţit şi singur, dus fără… fără…

— Viaţa de apoi, interveni Valcarenghi. Fără viaţa de apoi.

— Nu sunt sigură că-i corect, făcu Laurie. Conceptul este…

Valcarenghi îi făcu semn să tacă.

— Fii atentă, rosti el şi începu să traducă.

Am ascultat povestea femeii, spusă în şoapta tot mai răguşită a lui Valcarenghi. Istoria ei era cea mai lungă şi mai tristă dintre cele auzite. Când termină, altcineva sui pe platformă. Administratorul puse însă o mână pe umărul meu şi mă împinse spre ieşire.

Aerul rece al nopţii mă izbi ca o apă îngheţată şi mi-

am dat seama că eram năclăit de transpiraţie. Valcarenghi se îndreptă grăbit către aerocar. Înapoia noastră, discursul continua şi shkeenii nu dădeau semne de oboseală.

— Adunările ţin zile, uneori săptămâni, ne spuse Laurie. Shkeenii ascultă, mai mult sau mai puţin, în schimburi – încearcă să audă fiecare cuvânt –, dar epuizarea îi doboară în cele din urmă şi se retrag pentru o odihnă scurtă, apoi revin. Este o mare onoare să rezişti la o întreagă Adunare fără să dormi.

— O să încerc asta, cândva, zise Valcarenghi decolând. N-am rămas niciodată mai mult de câteva ore, însă cred că pot rezista dacă mă fortific cu stimulente. Vom ajunge la mai multă înţelegere între oameni şi shkeeni dacă participăm cu adevărat la ritualurile lor.

— Oho! am făcut eu. Poate că şi Gustaffson a gândit la fel.

— Da, râse Valcarenghi, deşi nu intenţionez să particip chiar atât de deplin.

Întoarcerea s-a petrecut într-o tăcere obositoare. Pierdusem noţiunea timpului, deşi trupul mă avertiza că se apropiau zorile. Ghemuită sub braţul meu, Lya părea stoarsă de vlagă şi doar pe jumătate trează. Mă simţeam la fel.

Am lăsat aerocarul în faţa Turnului şi am urcat cu liftul. Nu mai puteam gândi. Somnul a venit foarte, foarte repede.

Am visat. Un vis frumos, dar care a dispărut odată cu sosirea luminii, golindu-mă şi lăsându-mi impresia că sunt înşelat. După ce m-am trezit, am rămas întins, cu braţul în jurul Lyei şi ochii pe tavan, încercând să-mi amintesc ce anume visasem. Zadarnic.

Mi-am dat seama că mă gândeam la Adunare, reluând-o în minte. În cele din urmă, am coborât din pat. Opacizasem geamul, aşa încât camera era cufundată în întuneric. Am găsit însă repede tabloul de control şi am

lăsat să pătrundă câteva raze de lumină.

Lya bolborosi nişte proteste somnoroase şi se întoarse cu spatele. Am lăsat-o în dormitor şi am trecut în bibliotecă, să caut o carte despre shkeeni – ceva care să fie mai amănunţit decât materialul care ne fusese trimis. N-am avut noroc. Biblioteca era profilată pe divertisment, nu pe ştiinţă.

Am găsit un vindecran şi am apelat cabinetul lui Valcarenghi. Îmi răspunse Gourlay.

— Salut! mă întâmpină el. Dino a bănuit c-o să ne cauţi. În momentul de faţă, este plecat. Participă la un contract comercial. Ai nevoie de ceva?

— De cărţi, am rostit, încă adormit. Ceva despre shkeeni.

— Îmi pare rău. Nu există aşa ceva. S-au scris o grămadă de lucrări, studii şi monografii, dar nu şi o carte în adevăratul sens al cuvântului. Cred că Dino m-a pus la dispoziţia voastră tocmai din acest motiv.

— Aha…

— Ai vreo întrebare?

M-am gândit, dar n-am găsit nimic.

— Nu tocmai, am ridicat din umeri. Voiam un cadru general, poate ceva informaţii suplimentare despre Adunări.

— Putem discuta ceva mai târziu, spuse Gourlay. Dino s-a gândit c-o să începeţi chiar astăzi treaba. Vă putem aduce oamenii la Turn sau, dacă vreţi, vă ducem la ei.

— O să ieşim noi, am răspuns repede.

Să-i aduci pe oameni pentru nişte întrebări poate strica totul. Devin nervoşi şi asta acoperă celelalte emoţii, pe care aş vrea să le citesc. În plus, se mai gândesc şi la altele, aşa încât şi Lyanna are necazuri.

— Perfect, făcu adjunctul. Dino v-a pus un aerocar la dispoziţie. Cheia vă aşteaptă la recepţie. Tot acolo o să găsiţi şi alte chei, ca să puteţi veni la cabinet, direct, fără

să mai apelaţi la secretare şi alte chestii de-astea.

— Mulţumesc, am încheiat eu. Vorbim mai târziu.

Am închis vindecranul şi m-am întors în dormitor.

Lya stătea în capul oaselor, cu pătura în jurul pieptului. M-am aşezat lângă ea şi am sărutat-o. Zâmbi, dar nu-mi răspunse la fel.

— Hei, am rostit, ce s-a întâmplat?

— Mă doare capul, se plânse ea. Crezusem că stimulentele te scapă de mahmureală.

— Aşa afirmă teoria. La mine a funcţionat destul de bine.

M-am dus la dulap şi am căutat.

— Ar trebui să avem ceva medicamente pe aici. Sunt sigur că Dino n-ar uita ceva atât de important.

— Mda. Aruncă-mi şi mie ceva de-mbrăcat.

Am apucat o rochie şi i-am azvârlit-o. Lya se ridică, o luă şi intră în baie.

— E mult mai bine acum, făcu ea. Ai dreptate, n-a uitat de medicamente.

— E un tip meticulos.

— Aşa cred, îmi zâmbi. Totuşi, Laurie cunoaşte limba mai bine. Am citit-o. Dino a făcut câteva greşeli de traducere astă-noapte.

Mă aşteptasem la aşa ceva. Nu ca să-l discreditez pe Valcarenghi, dar oricum el avea un handicap de patru luni. Am încuviinţat.

— Ai citit şi altceva?

— Nu. Am încercat cu vorbitorii ăia, însă distanţa era prea mare. Mă apucă de mână: Unde mergem azi?

— În Oraşul shkeean, i-am răspuns. Să încercăm să găsim nişte Membri. N-am remarcat niciunul la Adunare.

— Nu. Astea sunt pentru cei care vor deveni Membri.

— Da. Să-i dăm drumul.

Am plecat. Ne-am oprit la etajul patru al Turnului, pentru un mic dejun, apoi am luat aerocarul la care ne-a

condus un recepţioner. Vehiculul era model sport, cu patru locuri, de culoare verde, banal şi nebătător la ochi.

N-am pătruns cu el în Oraşul shkeean, gândindu-mă că vom intra mai bine în atmosfera locului dacă vom merge pe jos. Aşa că am coborât, după primele coline.

Aşezarea oamenilor păruse aproape goală prin comparaţie cu Oraşul shkeean. Străzile de piatră erau ticsite cu băştinaşi, agitându-se preocupaţi înainte şi înapoi, cărând poveri de cărămizi, coşuri cu fructe sau haine. Peste tot se vedeau copii, majoritatea dezbrăcaţi: ca nişte mingi portocalii de energie ce alergau în jurul nostru în cercuri, fluierând, mormăind şi zâmbind, uneori trăgând de noi. Păreau diferiţi faţă de adulţi. Aveau câteva smocuri de păr roşu, iar pielea le era netedă şi fără riduri. Doar ei ne acordau atenţie. Adulţii îşi vedeau de treburi şi, uneori, ne zâmbeau prietenos. Evident, prezenţa oamenilor pe străzile Oraşului nu reprezenta ceva neobişnuit.

Majoritatea traficului era pedestru, însă se mai zăreau şi cărucioare de lemn. Animalele de tracţiune băştinaşe semănau cu nişte câini bolnavi, mari şi verzi. Erau înhămate câte două la un cărucior şi scheunau tot timpul cât trăgeau. În mod firesc, oamenii le botezaseră scheunători. În plus, defecau cu regularitate.

Asta, adăugată mirosului alimentelor transportate în coşuri şi chiar celui al shkeenilor, conferea Oraşului un iz aparte.

Desigur, zgomotul era prezent, ca un atribut constant. Copii fluierând, shkeeni vorbind tare cu mormăieli, icnete şi scârţâieli, scheunători scheunând şi cărucioare bocănind peste pietre. Lya şi cu mine mergeam tăcuţi, ţinându-ne de mână, privind, ascultând, adulmecând şi… citind.

Mă deschisesem complet când intrasem în Oraş, lăsând totul să mă inunde; mergeam, receptiv, fără însă a fi

concentrat. Eram centrul unei sfere de emoţii – sentimentele se năpusteau spre mine când shkeenii se apropiau şi se estompau pe măsură ce ei treceau mai departe, înconjurat de copiii care se zbenguiau prin preajmă. Înotam într-un ocean de impresii surprinzătoare.

Ele mă uluiau prin familiaritatea lor. Citisem şi în alte ocazii rase străine; uneori era greu, alteori uşor, însă niciodată plăcut. Hranganii aveau minţi dezagreabile, pline de ură şi fiere, astfel încât mă simţeam murdar când ieşeam de acolo. Fyndii au emoţii atât de slabe că abia le pot citi. Damooshii sunt… cu totul *diferiţi.* Îi citesc bine şi detaliat, dar fără a putea spune că le-am descifrat sentimentele.

Shkeenii însă… părea că mergeam pe o stradă de pe Baldur. Nu, staţi puţin… mai degrabă pe o Colonie Pierdută, unde o aşezare umană a recăzut în barbarie, uitându-şi originile. Acolo sentimentele omeneşti se dezlănţuie, primare, puternice şi adevărate, dar mai puţin sofisticate decât pe Vechiul Pământ sau pe Baldur. Aşa erau şi shkeenii: primitivi poate, dar lesne de înţeles. Citeam bucurie şi părere de rău, invidie, mânie, umor, amărăciune, dor, durere. Acelaşi melanj mental ce mă învăluie oriunde mă deschid.

Lya citea şi ea. Îi simţeam mâna încordată. După un timp, se relaxă. M-am întors spre ea şi-mi citi întrebarea din ochi.

— Sunt umani, spuse ea. Sunt ca şi noi.

— Pesemne evoluţii paralele, am încuviinţat. Shkeea s-ar putea să fie o Terra ceva mai bătrână, cu câteva diferenţe nesemnificative. Ai însă dreptate. Sunt mai apropiaţi de oameni decât orice altă rasă întâlnită în spaţiu. Am reflectat o clipă: Oare acesta să fie răspunsul la întrebarea lui Dino? Dacă ei sunt ca noi, înseamnă că religia lor va fi mai abordabilă decât una *cu adevărat* străină?

— Nu, Rob, rosti Lya. Nu cred asta. E chiar pe dos. Dacă ei sunt ca noi, n-are sens să meargă atât de bucuroşi la moarte. Înţelegi?

Avea dreptate, bineînţeles. În emoţiile pe care le citisem nu exista nimic sinucigaş, nimic instabil, nimic realmente anormal. Totuşi, fiecare shkeen termina prin a merge la Reuniunea Finală.

— Ar trebui să ne concentrăm asupra cuiva, am propus. Amestecul ăsta de gânduri n-o să ne ducă nicăieri.

Am privit apoi în jur, căutând un subiect şi atunci am auzit clopotele.

Răsunau undeva din stânga, aproape pierdute în vacarmul oraşului. Am tras-o de mână pe Lya şi am început să alergăm pe stradă, cotind mereu la stânga de îndată ce şirul de domuri ne permitea.

Dangătele continuau să se audă din faţă, iar noi alergam, traversând curtea cuiva şi escaladând un gărduleţ viu. Apoi o altă curte, o groapă cu bălegar, alte domuri şi, în sfârşit, altă stradă. Acolo i-am găsit pe cei care sunau clopotele.

Erau patru, toţi Membri, târându-şi prin praf robele dintr-o ţesătură roşu-aprins, cu clopote mari de bronz în fiecare mână. Le sunau întruna, mişcându-şi înainte şi-napoi braţele lungi, umplând strada cu note ascuţite şi pătrunzătoare. Toţi patru erau vârstnici – lipsiţi de păr şi zbârciţi cu un milion de riduri fine. Zâmbeau însă larg, iar shkeenii mai tineri ce treceau pe acolo le răspundeau la zâmbete.

Pe capul lor se aflau greeshka.

Mă aşteptasem să găsesc spectacolul hidos, dar n-a fost aşa. Era puţin tulburător, însă numai pentru că ştiam ce înseamnă. Paraziţii păreau nişte stropi strălucitori de gelatină stacojie, variind în mărime de la un neg pulsând pe ceafa unui shkeen la o pânză roşie şi mişcătoare ce acoperea capul şi umerii celui mai scund, aidoma unei

glugi vii. Ştiam că greeshka trăiau consumând substanţele nutritive din sângele shkeenilor.

Şi, încet – o, cât de încet! –, consumându-şi gazda.

Ne-am oprit la câţiva metri de ei, privindu-i. Faţa Lyei era solemnă şi bănuiesc că şi a mea arăta la fel. Toţi ceilalţi zâmbeau, iar dangătele clopotelor erau cântece de bucurie. Am strâns-o pe Lyanna de mână.

— Citeşte, i-am şoptit.

Am citit amândoi.

Eu citesc clopotele. Nu sunetul clopotelor, nu, ci *sentimentele* clopotelor, *emoţia* lor, bucuria intensă, *ding-dang-dong*-ul zgomotos, cântecul Membrilor, comuniunea şi participarea tuturor. Citesc ceea ce simt Membrii scuturând clopotele, fericirea şi anticiparea lor, extazul de a povesti celorlalţi cât de mulţumiţi sunt. Citesc iubire, sosind dinspre ei în valuri uriaşe şi fierbinţi, iubirea pasională dintre bărbat şi femeie, nu afecţiunea diluată a omului ce-şi „iubeşte" semenii. Aceasta era adevărată, puternică şi aproape că mă ardea, scăldându-mă şi cuprinzându-mă. Se iubeau pe ei, iubeau toţi shkeenii, iubeau greeshka, se iubeau între ei şi ne iubeau pe noi. Ne iubeau pe noi! Mă iubeau pe *mine* la fel de fierbinte şi sălbatic cum mă iubea Lya. Iar lângă dragoste citeam apartenenţă şi participare. Ei patru erau separaţi, distincţi, dar gândeau aproape ca unul singur, aparţineau lui greeshka şi erau toţi *împreună,* legaţi, deşi fiecare continua să rămână el însuşi şi nu-i putea citi pe ceilalţi aşa cum îi citeam eu pe ei.

Dar Lyanna? M-am retras, închizându-mi mintea, şi am privit-o. Era palidă, însă zâmbea.

— Sunt minunaţi, spuse ea cu o voce slabă, moale şi plină de uimire.

Cufundat în dragoste, îmi aminteam totuşi cât de mult o iubeam, cum făceam parte unul din celălalt.

— Ce… ce ai citit? am căutat să mă fac auzit peste

clopote.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Ne iubesc, rosti în cele din urmă. Pesemne ştii asta, dar, oh, am simţit-o, ne iubesc *cu adevărat* şi atât *de profund...* Sub dragostea asta există altă dragoste, iar sub aceea alta şi tot aşa, la nesfârşit. Minţile lor sunt atât de adânci şi atât de deschise... Nu cred c-am citit vreodată atât de profund un om. Totul e acolo, la iveală, viaţa lor, visurile, emoţiile, amintirile şi... doar am intrat, am dat o raită cu o privire, o citire. Cu oamenii e mult mai greu. Trebuie să lupt, să scormonesc şi nici atunci nu ajung prea departe. Tu ştii, Robb, tu ştii! O, *Robb!*

A venit spre mine, s-a lipit de trupul meu şi am strâns-o în braţe. Torentul de emoţii care mă inundase fusese pentru ea un uragan. Talentul ei era mai vast şi mai profund decât al meu şi acum era zguduită. Am citit-o când mă cuprinse şi am găsit iubire – o iubire uriaşa –, uimire şi fericire, dar în acelaşi timp teamă, o teamă nervoasă străbătând totul.

În jurul nostru, zgomotele se opriră brusc. Unul câte unul, clopotele încetară să se mai legene şi cei patru Membri rămaseră în tăcere pentru o clipă. Unul dintre shkeenii de lângă noi se îndreptă spre ei cu un coş uriaş, acoperit cu o pânză. Cel mai scund Membru dădu pânza la o parte şi aroma plăcintelor cu carne inundă strada. Fiecare Membru luă câteva din coş şi, nu peste multă vreme, mestecau fericiţi, iar plăcintarul le zâmbea. O fetiţă despuiată le oferi o ploscă plină cu apă, pe care o trecură de la unul la altul fără niciun comentariu.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Lya.

Apoi, chiar înainte de a-mi răspunde, mi-am amintit. Citisem în materialele trimise de Valcarenghi. Membrii nu lucrau. Vreme de patruzeci de ani-terrani, trăiau şi munceau, dar de la primul termen de Membru până la

Reuniunea Finală, urma numai veselie şi muzică; rătăceau pe străzi, sunau clopotele, vorbeau şi cântau, iar alţi shkeeni le ofereau mâncare şi băutură. Era o onoare să hrăneşti un Membru şi cel care le oferise plăcintele radia de mulţumire.

— Lya, am şoptit, acum îi poţi citi?

Ea încuviinţă, se îndepărtă de mine şi-i scrută cu o privire încordată, care apoi se relaxă. Mă privi.

— E altfel, rosti ea intrigată.

— Cum?

Ridică nedumerită din umeri.

— Nu ştiu… Continuă să ne iubească, însă gândurile lor sunt, să zicem, mai umane. Adică există niveluri, ştii doar, şi e greu de scormonit, pentru că sunt lucruri ascunse, lucruri pe care şi le ascund chiar şi faţă de ei înşişi. Nu sunt deschişi, aşa cum au fost înainte. Se gândesc la mâncare şi la gustul ei bun. O senzaţie extrem de puternică. Aproape că simţeam gustul plăcintelor. Dar nu-i la fel.

Am avut o inspiraţie.

— Câte minţi sunt acolo?

— Patru, răspunse Lya. Legate cumva, presupun. Deşi nu… Se opri, confuză, şi clătină din cap: Adică, într-un fel, ei simt emoţiile celorlalţi aşa cum cred că faci tu. Nu însă gânduri, nici detalii. Eu îi puteam citi, însă ei nu se citesc unul pe celălalt. Fiecare este distinct. Când sunau clopotele, erau mai apropiaţi, dar întotdeauna au fost individualizaţi.

Mă simţeam uşor dezamăgit.

— Deci patru minţi. Nu una singură…

— Mda. Patru.

— Şi greeshka?

Era cealaltă idee a mea. Dacă greeshka aveau mintea lor…

— Nimic, răspunse Lya. Ca şi când aş fi citit o plantă

sau o stofă. Nici măcar un „da – trăiesc”.

Asta era deconcertant. Până şi animalele inferioare au o conştiinţă vagă a vieţii – ceea ce Talentele numesc „da – trăiesc” de obicei o scânteie slabă, simţită de un Talent major. Lya însă *era* un Talent major.

— Să le vorbim, am propus.

Ea încuviinţă şi ne-am îndreptat spre locul unde Membrii mestecau plăcintele.

— Bună ziua! am rostit eu stângaci, întrebându-mă cum să-i interpelez. Vorbiţi cumva terrana?

Trei dintre ei mă priviră nedumeriţi. Al patrulea însă, cel mititel, pe capul căruia greeshka era ca o cortină roşie, încuviinţă:

— Da, spuse el cu voce subţire.

Uitasem ce voiam să-l întreb, însă Lyanna îmi veni în ajutor.

— Îi cunoşti pe Membrii care sunt oameni? întrebă ea.

— Toţi Membrii sunt unul, zâmbi shkeenul.

— Aha, am făcut eu. Da, da, dar nu cunoşti vreunul care arată ca noi? Adică, ştii… înalt, cu păr şi piele roz sau cafenie?

Mă oprisem din nou, stângaci, întrebându-mă cât de bine ştia terrana bătrânul shkeen.

Capul său se clătină dintr-o parte în cealaltă.

— Membrii sunt cu toţii diferiţi, însă toţi sunt unul, toţi sunt profani. Necunoscătorii sunt ca tine. Vrei să devii Membru?

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Unde pot găsi un *om* Membru?

Scutură iarăşi din cap.

— Membrii cântă, sună şi umblă prin Oraşul sacru.

Lya îl citise.

— Nu ştie, îmi zise. Membrii rătăcesc, sunând din clopote. Nu există un traseu anume, nimeni nu ţine vreo

socoteală. E absolut aleatoriu. Unii călătoresc împreună, alţii singuri, iar grupurile noi se formează ori de câte ori se întâlnesc alte grupuri mai mici.

— Va trebui să căutăm…

— Mâncaţi, rosti shkeenul.

Scotoci în coş şi scoase două plăcinte aburinde. Puse una în palma mea şi alta în cea a Lyei.

L-am privit neîncrezător.

— Mulţumesc, i-am spus.

Am apucat-o pe Lya cu mâna liberă şi am plecat împreună. Membrii zâmbiră în urma noastră şi începură să sune din clopote, îndată ce am ajuns la jumătatea străzii.

Plăcinta îmi ardea degetele.

— S-o mâncăm? am întrebat-o pe Lya.

Ea muşcă din bucata ei.

— De ce nu? Am mâncat aşa ceva şi aseară la restaurant, nu?

În plus, sunt convinsă că Valcarenghi ne-ar fi prevenit dacă alimentele locale ar fi fost toxice.

Avea dreptate, aşa încât, în timp ce mergeam, am înghiţit o bucată din plăcintă. Era fierbinte, cu adevărat *fierbinte,* fără să semene deloc cu ceea ce consumasem cu o seară în urmă. Plăcintele acelea fuseseră aurii, pufoase, aromate cu mirodenii de pe Baldur. Versiunea shkeeană era crocantă, iar din umplutura de carne picura grăsime şi-mi ardea gura. Era gustoasă şi-mi era foame, aşa că am terminat-o repede.

— Ai mai citit altceva la el? am întrebat-o pe Lya între două muşcături.

Ea înghiţi şi încuviinţă.

— Da. Era fericit, chiar mai mult decât ceilalţi. E mai bătrân. Se apropie de Reuniunea Finală şi e nerăbdător.

Vorbea în stilul ei obişnuit; postefectele citirii Membrilor păreau să se fi estompat.

— De ce? Va *muri.* De ce-i atât de fericit?

— Mă tem că nu-şi analiza senzaţiile, ridică din umeri Lya.

Mi-am lins degetele de grăsime. Ne aflam la o intersecţie; shkeenii treceau pe lângă noi din toate direcţiile şi acum puteam auzi sunetele mai multor clopote, purtate de vânt.

— Alţi Membri, am remarcat. Vrei să-i căutăm?

— Ce crezi că o să găsim? Ceva ce nu ştim? Ne trebuie un Membru *om.*

— Poate că acolo *va fi* şi vreun om.

— Haide! mă privi Lya mustrător. Care sunt şansele?

— Bine, am aprobat. Se făcuse târziu. Atunci, să ne întoarcem. Mâine-dimineaţă pornim mai devreme. În plus, probabil că Dino ne aşteaptă la masă.

De data aceasta, cina a fost servită în cabinetul lui Valcarenghi, unde fuseseră aduse câteva piese suplimentare de mobilier. Se dovedi că birourile administraţiei se aflau cu un etaj mai jos, însă Dino prefera să-şi primească oaspeţii sus, unde puteau admira panorama spectaculoasă.

Eram cinci: eu şi Lya, Valcarenghi şi Laurie, plus Gourlay. Laurie preparase totul, asistată de administrator. Am mâncat biftecuri din animale de pe Vechiul Pământ crescute pe Shkeea, plus o garnitură senzaţională de legume, incluzând ciuperci de pe Vechiul Pământ, seminţe de pe Baldur şi corniţe dulci shkeene. Lui Dino îi plăcea să experimenteze şi garnitura era una dintre invenţiile lui.

Lya şi cu mine am povestit cele întâmplate, întrerupţi doar de întrebările inteligente şi la obiect ale lui Valcarenghi. După cină, am băut Veltaar şi am pălăvrăgit. De data asta, întrebările au fost puse de Lya şi de mine, iar Gourlay a dat majoritatea răspunsurilor. Valcarenghi stătea pe o pernă, pe podea, cu un braţ în jurul lui Laurie şi cu un pahar de vin în cealaltă mână. Ni s-a spus că nu eram

primele Talente care vizitam Shkeea. Nici primii care să afirme că shkeenii semănau cu oamenii.

— Poate că asta înseamnă ceva, spuse Gourlay. Deşi, nu ştiu… În tot cazul, *nu* sunt oameni. Nu, dom'le! De pildă, sunt mult mai sociali. Construiesc oraşe de la începutul istoriei lor – dintotdeauna au stat în oraşe, înconjurându-se de alţi semeni. Cooperează în tot soiul de lucruri şi împart totul. De pildă, ei privesc comerţul ca fiind o distribuire mutuală.

— Aici ai perfectă dreptate, râse Valcarenghi. Mi-am pierdut toată ziua la un contract cu un grup de fermieri care n-au mai cooperat cu noi până acum. Vă rog să mă credeţi, nu-i deloc uşor. Ne oferă tot ce le cerem, dacă n-au ei înşişi nevoie de lucrurile respective şi dacă nu i-a mai solicitat nimeni. Dar vor ca pe viitor să le dăm orice ne-ar cere. De fapt, aşteaptă asta ca fiind ceva normal. De fiecare dată când tratăm cu ei, avem de ales: ori le dăm un cec în alb, ori purtăm un număr interminabil de discuţii ce se termină cu faptul că ei sunt perfect convinşi de egoismul nostru.

Lya nu era mulţumită.

— Ce-i cu viaţa sexuală? întrebă ea. Din ce ai tradus astă-noapte, am rămas cu impresia că sunt monogami.

— Relaţiile sexuale sunt cam confuze, răspunse Gourlay. Este o situaţie aparte. Vedeţi voi… a face dragoste înseamnă a împărţi totul cu partenerul şi este minunat să împarţi cu toţi. Totuşi, împărţirea trebuie să fie reală şi să aibă sens. *Asta* creează probleme.

— Am studiat şi eu problema, interveni repede Laurie. Moralitatea shkeeană insistă că ei îi iubesc pe *toţi.* Totuşi, ei nu pot face aşa, fiindcă sunt prea asemănători oamenilor, prea posesivi. Sfârşesc printr-o relaţie monogamă, deoarece a împărţi, în mod real, sexul cu o singură persoană este mai bine pentru ei decât un milion de relaţii fizice superficiale. Individul shkeean ideal

împărtăşeşte relaţia sexuală cu oricine şi este la fel de profund în fiecare legătură, dar acesta e un ideal intangibil.

— Parcă astă-noapte un shkeean se învinovăţea pentru că-şi înşelase nevasta, m-am încruntat eu.

— Aşa-i, încuviinţă Laurie, însă vina consta în faptul că relaţiile extraconjugale îi reduseseră participarea alături de nevastă. *Asta* era trădarea. Dacă s-ar fi putut descurca fără a-şi răni soţia, viaţa sexuală ar fi reprezentat realmente împărtăşirea dragostei, constituind o bonificaţie pentru el. Nevastă-sa ar fi fost mândră de soţul ei. E o realizare deosebită pentru un shkeean să reuşească o Reuniune multiplă şi sinceră.

— Iar una dintre cele mai mari crime pentru ei este să-l laşi pe un altul singur, adăugă Gourlay. Mă refer din punct de vedere emoţional. Fără să împartă cu nimeni…

M-am gândit la asta în timp ce Gourlay continua să vorbească. Ne spuse că infracţiunile erau rare printre shkeeni. Lipseau complet crimele. În lunga lor istorie nu existau asasinate, torturi, închisori sau războaie.

— Sunt o rasă fără ucigaşi, zise Valcarenghi. Asta poate explica un anumit lucru. Pe Vechiul Pământ, culturile cu procentul cel mai mare de sinucigaşi aveau şi cei mai puţini criminali. Iar procentul de sinucideri al shkeenilor este de sută la sută.

— Totuşi, ucid animale, am constatat eu.

— Ele nu fac parte din Reuniune, replică Gourlay. Reuniunea cuprinde tot ceea ce gândeşte, iar făpturile care fac parte din ea nu pot fi ucise. Shkeenii nu omoară shkeeni, nici oameni sau greeshka.

Lya mă privi, apoi se uită spre Gourlay.

— Greeshka nu gândesc, murmură ea. Am încercat să-i citesc azi-dimineaţă şi n-am obţinut nimic, cu excepţia minţilor shkeenilor pe care se găsesc. Nici măcar un „da – trăiesc”.

— Ştiam asta şi m-a surprins dintotdeauna, făcu Valcarenghi, ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de vin şi ne umplu paharele. Într-adevăr, un parazit fără gândire, totuşi care înrobeşte o rasă inteligentă cum sunt shkeenii. De ce?

Vinul cel nou era bun ca o undă răcoroasă pe gâtlej. L-am băut şi am încuviinţat, amintindu-mi de euforia ce ne cuprinsese în cursul dimineţii.

— Poate fi vorba despre droguri, am speculat. Poate că greeshka produc un drog ce oferă plăceri organice. Shkeenii i se supun doritori şi mor fericiţi. Bucuria lor este reală, credeţi-ne! Am simţit-o!

Lyanna privi însă neîncrezătoare, iar Gourlay clătină binevoitor din cap:

— Nu, Robb. Nu-i asta. Am experimentat cu greeshka şi…

Se opri, remarcându-mi sprâncenele ridicate.

— Shkeenii cum au reacţionat? l-am întrebat.

— Nu le-am spus. Sunt convins că n-ar fi fost deloc mulţumiţi. Greeshka este un animal, însă e Dumnezeul lor. Nu-i bine să te joci cu Dumnezeu, ştiţi doar… Multă vreme ne-am abţinut, dar când Gustaffson s-a convertit, bătrânul Stuart a vrut să ştie totul. El a dat ordinul. N-am descoperit însă nimic. Niciun extract care să fi putut constitui un drog, nicio secreţie, nimic! De fapt, shkeenii sunt *singurii* locuitori ai planetei care se supun cu atâta uşurinţă. Ştiţi, am prins un scheunător, l-am legat şi am lăsat un greeshka să se ataşeze de el. Apoi, peste câteva ore, i-am dat drumul. Era al naibii de furios, se agita şi zbiera, atacând creatura de pe capul lui. Şi-a zgâriat ţeasta până la os ca să scape de ea.

— Poate că numai shkeenii sunt susceptibili, am încercat cu o ultimă şansă.

— Nu-i aşa, zâmbi moale Valcarenghi. Mai suntem şi noi.

În lift, Lya a fost ciudat de tăcută, aproape retrasă. Am presupus că se gândea la cele discutate. Însă, în clipa când uşa apartamentului se închise în urma noastră, se întoarse către mine şi mă cuprinse în braţe.

I-am mângâiat părul castaniu şi moale, uşor surprins de îmbrăţişarea ei.

— Hei, am murmurat, ce s-a-ntâmplat?

Mă privi cu căutătura de vampir, ochi larg deschişi şi privire fulgerătoare.

— Iubeşte-mă, Robb, rosti ea precipitat. Te rog. Iubeşte-mă, acum.

Am zâmbit, însă era un zâmbet derutat, nu surâsul meu aşa-zis senzual. De obicei, când doreşte să facă dragoste, Lya este un drăcuşor răutăcios, dar acum părea îngrijorată şi vulnerabilă. Nu înţelegeam cauza.

Nu era totuşi momentul să pun întrebări, aşa încât m-am abţinut. Fără o vorbă, am tras-o spre mine, am sărutat-o apăsat şi am intrat împreună în dormitor.

Şi am făcut dragoste, am făcut în mod *adevărat* dragoste, mai mult decât pot face sărmanii Normali. Ne-am unit trupurile într-unul singur şi am simţit-o pe Lya încordându-se, în clipa când mintea ei o căuta pe a mea. În timp ce ne mişcam împreună, m-am deschis către ea, înecându-mă în torentul de iubire, dorinţă şi teamă pe care îl revărsa.

Apoi, la fel de iute cum începuse, se termină. Plăcerea ei mă scăldă într-un talaz uriaş şi roşu. M-am alăturat ei pe coama valului şi Lya se încleştă de mine, cu ochii strânşi, şi-l sorbi pe tot.

După aceea, am rămas întinşi în întuneric, lăsând stelele Shkeei să-şi trimită razele prin ferestre. Lya se ghemui cu capul pe pieptul meu, în vreme ce o mângâiam.

— A fost minunat, am rostit eu cu o voce adormită şi visătoare, zâmbind în bezna încărcată de stele.

— Da, răspunse ea atât de încet, încât de-abia am

putut s-o aud. Te iubesc, Robb, îmi şopti.

— Îhî, am încuviinţat. Şi eu te iubesc.

Se trase de sub braţul meu, se rostogoli pe-o parte, îşi propti capul într-o palmă ca să mă vadă şi zâmbi.

— Ştiu, îmi zise. Am citit-o. Mă iubeşti. Ştii şi cât de mult te iubesc eu, nu?

— Sigur, am încuviinţat surâzând.

— Vezi, suntem norocoşi. Normalii au la dispoziţie doar cuvintele. Sărmanii de ei! Cum să *spună* toate astea numai prin cuvinte? Cum pot să ştie? Sunt întotdeauna despărţiţi unul de celălalt, încearcă să se atingă, dar nu reuşesc. Chiar când fac dragoste, chiar în clipele de extaz, rămân mereu despărţiţi. Trebuie să se simtă foarte singuri.

În cele ce spunea era ceva… neliniştitor. Am privit-o în ochii strălucitori şi fericiţi şi m-am gândit.

— Poate, am pronunţat în cele din urmă, dar nu-i ceva rău pentru ei. Pur şi simplu, nu cunosc altă cale. Totuşi, încearcă, iubesc şi ei. Uneori, izbutesc să umple golul.

— „Doar o privire şi un glas apoi, din nou, întuneric şi tăcere”, câtă Lya cu o voce tristă. Suntem norocoşi, nu-i aşa? Avem mult mai multe.

— Suntem norocoşi, am îngânat-o.

M-am întins ca s-o citesc. Mintea ei era un labirint de mulţumire, cu un iz uşor de nostalgie, de tânjală. Însă mai exista şi altceva, undeva adânc, ceva aproape dispărut acum, dar încă detectabil.

M-am ridicat încet.

— Hei! i-am spus. Te îngrijorează ceva. Mai devreme, când am intrat, erai speriată. Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu nici eu, îmi răspunse. Vocea îi suna derutată şi *într-adevăr* i-am citit deruta. *Mi-a fost frică,* deşi nu pricep motivul. Cred că din cauza Membrilor. Mă gândesc întruna cât de mult mă iubeau. Nici măcar nu mă *cunoşteau,* dar mă iubeau atât de mult şi înţelegeau… era

aproape ca între noi doi. M-a… nu ştiu… M-a zguduit. Ştii, nu credeam că voi putea fi iubită vreodată în felul ăsta de altcineva decât de tine. Şi erau atât de *apropiaţi,* atât de contopiţi… Mă simţeam singură atunci când ne ţineam de mână şi vorbeam. Voiam să fiu aproape de *tine* în felul acela. După ce i-am văzut pe ei cum împart totul, m-am temut să fiu singură. Aveam senzaţia unui suflet gol. Era înfricoşător. Pricepi?

— Pricep, i-am răspuns, atingând-o uşor cu palma şi cu mintea. Înţeleg. Noi doi ne înţelegem. Suntem împreună aproape la fel de mult ca ei – aşa cum Normalii nu pot fi niciodată.

Lya încuviinţă, zâmbi şi mă strânse în braţe. Am adormit îmbrăţişaţi.

Am visat din nou. Apoi iarăşi, odată cu venirea zorilor, memoria îmi fură visul. Era frustrant. Visul fusese plăcut, confortabil. Îl doream înapoi, deşi nu-mi aminteam nici măcar despre ce fusese vorba. Dormitorul nostru, scăldat în lumina dimineţii, părea o ruină în comparaţie cu splendorile viziunii mele pierdute.

Lya se trezi mai târziu, cu altă migrenă. De data asta, avea pilulele la îndemână, pe noptieră. Făcu o grimasă şi înghiţi una.

— S-ar putea să fie vinul shkeean, am reflectat eu. Metabolismul tău respinge ceva din compoziţia lui.

Ea se acoperi cu pătura şi se strâmbă:

— Ha! Aseară am băut Veltaar, nu-ţi mai aminteşti? Tata mi-a dat primul pahar de Veltaar pe când aveam nouă ani. Niciodată nu mi-a dat dureri de cap.

— Excepţia confirmă… am început eu zâmbind.

— Fără glumă. Mă doare rău.

M-am oprit şi am încercat s-o citesc. Avea dreptate. O *durea.* Toată fruntea îi pulsa de durere. M-am retras iute, înainte de a mă molipsi.

— Bine, am încuviinţat, iartă-mă. Totuşi, pilulele te vor ajuta. Între timp, avem treabă de făcut.

Lya încuviinţă. Niciodată nu lăsa munca deoparte.

A doua zi a însemnat o permanentă căutare. Ne-am trezit mult mai devreme, am dejunat iute cu Gourlay, apoi ne-am luat aerocarul de lângă Turn. De data asta, n-am mai coborât la marginea Oraşului. Voiam un Membru care să fie om şi pentru asta trebuia să cercetăm o arie largă. Aşezarea era cea mai mare pe care o văzuserăm vreodată, cel puţin ca întindere, iar cei o mie de oameni convertiţi se pierdeau între milioanele de shkeeni, dintre care doar ceva mai puţin de jumătate erau Membri.

Am menţinut vehiculul cât mai jos, urcând şi coborând colinele presărate cu domuri, provocând agitaţie pe străzile de sub noi. Desigur, shkeenii mai văzuseră aerocare, totuşi ele păstrau un iz de noutate, în special pentru copii, care încercau să fugă după noi. Ba chiar am speriat un scheunător, făcându-l să răstoarne căruciorul plin de fructe pe care-l trăgea. M-am simţit vinovat şi am ridicat aerocarul mai sus.

Am zărit Membri prin tot oraşul, cântând, mâncând, mergând… şi sunând eternele clopote de bronz. Vreme de trei ore însă n-am văzut decât Membri shkeeni. Lya şi cu mine conduceam şi priveam pe rând. După emoţiile zilei anterioare, căutarea era monotonă şi obositoare.

În cele din urmă, am găsit totuşi ceva: un grup mare de Membri, vreo zece, strânşi în jurul unui cărucior cu pâine. Doi erau mai înalţi decât ceilalţi.

Am coborât aerocarul de cealaltă parte a colinei şi am mers către ei, lăsând vehiculul înconjurat de o ceată de copii. Când am ajuns, Membrii continuau să mănânce. Opt erau shkeeni, de diferite înălţimi şi culori, cu greeshka pulsându-le pe capete. Ceilalţi doi erau oameni.

Purtau mantiile roşii şi lungi ale localnicilor şi aveau aceleaşi clopote. Unul dintre ei era un bărbat înalt cu piele

flască, de parcă recent slăbise mult. Avea păr alb şi creţ, un zâmbet larg şi o mulţime de riduri în jurul ochilor. Celălalt era slăbuţ, mai mic şi cu un nas coroiat, aducând cu o nevăstuică.

Amândoi purtau greeshka pe cap. Parazitul de pe cel slăbuţ era de mărimea unui neg, pe când celălalt avea un exemplar uriaş, care-i cobora dincolo de umeri, dispărând sub robă.

Nu ştiu cum, dar de data asta *era* hidos.

Lyanna şi cu mine am pornit spre ei, încercând să surâdem şi să nu citim… cel puţin la început. Zâmbiră când ne văzură, apoi ne salutară cu mâna.

— Bună ziua! rosti bucuros nevăstuică. Nu v-am mai văzut. Sunteţi nou-veniţi pe Shkeea?

Mă luase pe nepregătite. Aşteptasem o formulă mistică de întâmpinare sau, eventual, o tăcere totală. Bănuisem că oamenii convertiţi intenţionaseră să devină semishkeeni.

Greşisem.

— Mai mult sau mai puţin, i-am răspuns şi l-am citit.

Era într-adevăr încântat să ne vadă şi radia fericire.

— Am fost angajaţi să vorbim cu cei ca tine, am continuat eu, hotărât să fiu sincer.

Nevăstuica zâmbi mai mult decât credeam c-o putea face.

— Sunt Membru şi sunt fericit, spuse el. Îmi face plăcere să vorbim. Mă numesc Lester Kamenz. Ce vrei să ştii, frate?

Lângă mine, Lya se încordă. Am lăsat-o să citească în profunzime, iar eu am întrebat.

— Când te-ai convertit la Cult?

— Cult? repetă Kamenz.

— Reuniunea.

El a încuviinţat şi m-a izbit similaritatea grotescă dintre mişcarea sa şi cea a shkeenului bătrân pe care-l

întâlnisem cu o zi înainte.

— Am fost dintotdeauna în Reuniune. Voi sunteţi în Reuniune. Tot ce gândeşte există în Reuniune.

— Unii dintre noi n-am ştiut asta, am comentat. Dar tu? Când ţi-ai dat seama că eşti în Reuniune?

— Acum un an, după timpul Vechiului Pământ. Am fost primit în rândurile Membrilor doar de câteva săptămâni. Să fii Membru este minunat. Sunt fericit. Voi umbla pe străzi şi voi cânta din clopote până la Reuniunea Finală.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Înainte? se încruntă el. Cândva, lucram cu maşinile. Cu calculatoarele, în Turn. Viaţa mea era însă goală, frate. Nu ştiam că sunt în Reuniune şi eram singur. Aveam doar maşinile, maşini reci. Acum sunt Membru, acum… se gândi puţin… nu sunt singur.

Am citit în el şi am găsit bucurie, alături de dragoste. Exista însă şi o durere, amintirea vagă a unor dureri trecute, înţepătura unor amintiri nedorite. Se topiseră oare? Poate că darul făcut de greeshka victimelor sale era uitarea, odihna dulce a minţit şi sfârşitul luptei. Poate…

M-am hotărât să încerc ceva.

— Creatura de pe capul tău, am rostit tăios, este un parazit. Îţi bea sângele chiar în clipa asta, hrănindu-se cu el. Pe măsură ce va creşte, va lua tot mai multe din lucrurile de care tu *ai nevoie* ca să trăieşti. În cele din urmă, va începe să-ţi mănânce ţesuturile. Înţelegi? Se va *hrăni* cu tine. Nu ştiu cât va fi de dureros, însă, indiferent ce vei simţi, în cele din urmă vei *muri.* Asta dacă nu te întorci chiar acum la Turn, pentru ca s-o îndepărteze chirurgii. Sau, poate, ţi-o scoţi singur. De ce nu-ncerci? Apucă de ea şi trage. Dă-i drumul!

La ce mă aşteptasem? La furie? La oroare? La dezgust? N-am avut parte de nimic din toate astea. Kamenz băgă altă bucată de pâine în gură, îmi zâmbi şi tot

ce am putut citi a fost dragoste, bucurie şi puţină milă.

— Greeshka nu omoară, vorbi el în cele din urmă. Greeshka dă fericirea şi bucuria Reuniunii. Doar cei care nu-l au pe greeshka mor. Ei sunt… singuri. O, singuri pe vecie!

Ceva în mintea lui tremură de o teamă bruscă, dar dispăru iute.

Am privit-o pe Lya. Continua să citească, încordată şi cu ochi duri. Mi-am întors privirea şi am căutat să formulez altă întrebare. Deodată însă Membrii începură să sune. Unul dintre ei dădu tonul, clătinând un clopot în sus şi în jos, şi producând un singur dangăt ascuţit. Apoi mişcă cealaltă mână, din nou prima, a doua, un alt Membru i se alătură, apoi altul până când toţi sunau, iar cântecul clopotelor îmi izbea urechile, în timp ce bucuria, dragostea şi emoţiile lor îmi asaltau iarăşi mintea.

Am zăbovit ca să le savurez. Acolo exista o iubire ce-ţi tăia răsuflarea – aproape înspăimântătoare în intensitate şi dogoare –, dublată de atâta dăruire, bucurându-te şi minunându-te, încât părea o tapiserie uriaşă de emoţii şi sentimente ce te mângâiau şi te calmau. Ceva li se întâmpla Membrilor atunci când sunau clopotele, ceva îi atingea, îi înălţa şi-i aureola, ceva ciudat şi măreţ, un lucru pe care simplii Normali nu-l puteau sesiza. Eu însă nu eram un Normal. Puteam auzi.

M-am retras încet, cu părere de rău. Kamenz şi celălalt om sunau acum cu vigoare, cu zâmbete largi şi ochi scânteietori ce le transfigurau chipurile. Lyanna continua să citească, încordată. Gura îi era uşor deschisă şi tremura încet.

Am cuprins-o cu braţul şi am aşteptat, ascultând răbdător muzica. Lya citea. După câteva minute, am scuturat-o uşor. Se întoarse şi mă privi cu ochi duri, distanţi, apoi clipi. Ochii i se măriră şi reveni la normal, scuturând din cap şi încruntându-se.

Derutat, am citit-o. Era straniu. O ceaţă de sentimente ca un vârtej, un amestec dens şi mişcător de emoţii pe care nu reuşeam să le numesc. Îndată ce i-am pătruns în minte, m-am rătăcit, am fost pierdut şi nesigur. Undeva, în ceaţă, exista un hău nesfârşit ce aştepta să mă înghită. Aşa cel puţin simţeam eu.

— Lya, am rostit. Ce se-ntâmplă?

Clătină iarăşi din cap şi privi după Membri cu o expresie în care se citea atât nostalgia, cât şi frica. Am repetat întrebarea.

— Nu… nu ştiu, făcu ea. Robb, nu mai vreau să vorbim acum. Să mergem. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Bine, am aprobat.

Ce însemnau toate astea? Am prins-o de mână şi am ocolit încet colina, ajungând la panta unde lăsasem aerocarul. Copiii îl escaladaseră din toate părţile. I-am alungat, râzând. Lya rămase locului, cu ochii pierduţi. Aş fi vrut s-o citesc din nou, dar simţeam cumva că i-aş fi încălcat intimitatea.

Am decolat şi am pornit spre Turn, de data asta zburând mai sus şi mai repede. Eu pilotam, iar Lya stătea lângă mine, privind în gol.

— Ai obţinut ceva folositor? am întrebat-o, căutând s-o readuc cu gândurile la misiune.

— Da. Nu. Poate, răspunse ea distrată, ca şi când numai o parte a ei vorbea cu mine. Le-am citit viaţa amândurora. Nimic grozav. Un omuleţ urât, cu o personalitate urâtă, fără prieteni, fără viaţă sexuală, fără nimic. Trăia singur, îi evita pe shkeeni, nu-i plăceau. De fapt, nu-i plăceau nici oamenii. Totuşi, cumva, Gustaffson l-a citit. A ignorat răceala lui Kamenz, glumele răutăcioase, atacurile tăioase. Nu s-a răzbunat, ştii? După un timp, Kamenz a ajuns să-l placă, să-l admire. N-au fost niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, însă Gustaffson

era fiinţa cea mai apropiată de el.

Se opri brusc.

— Aşa că s-a convertit cu Gustaffson? am anticipat, privind-o iute. Ochii continuau să-i rătăcească.

— Nu, nu de la început. Îi era încă frică, se temea de shkeeni şi-l îngrozea greeshka. Mai târziu însă, când Gustaffson plecase, a început să-şi dea seama cât de goală îi era viaţa. Lucra toată ziua cu oameni care-l dispreţuiau şi cu maşini cărora nu le păsa, apoi, nopţile, stătea singur, citind şi privind holospectacole. Nu trăia cu adevărat. Abia dacă-i percepea pe oamenii din jurul său. În cele din urmă, s-a dus să-l caute pe Gustaffson şi s-a convertit. Acum…

— Acum…?

— E fericit, Robb, răspunse ea după o ezitare îndelungată. E realmente fericit. Pentru prima dată în viaţa lui. Înainte nu ştia ce este dragostea. Acum îl copleşeşte.

— Ai găsit multe…

— Da.

Aceeaşi voce distratră, aceeaşi privire pierdută.

— Era deschis, continuă Lya. Existau mai multe niveluri, dar nu era greu să scormoneşti, aşa cum e de obicei… parcă barierele îi slăbeau, aproape prăbuşindu-se…

— Şi celălalt tip?

Ciocăni în bordul de comandă, privindu-şi doar mâna.

— Celălalt? Celălalt era Gustaffson…

Brusc, asta păru s-o trezească, să redevină Lya pe care o ştiam şi o iubeam. Clătină din cap, mă privi, iar glasul şovăielnic i se schimbă într-un torent de cuvinte.

— Robb, fii atent, acela era *Gustaffson!* E Membru de peste un an şi săptămâna viitoare va merge la Reuniunea Finală. Greeshka l-a acceptat şi el o doreşte, înţelegi? Pur şi simplu o doreşte şi… şi… o, Robb, e pe *moarte!*

— Adică va muri peste o săptămână.

— Nu. Adică da, însă nu la asta mă refeream. Pentru

el, Reuniunea Finală nu înseamnă moartea. El crede în ea – în toată această religie. Greeshka este zeul lui şi i se va alătura. Dar şi înainte era pe moarte. Are Ciuma Lentă, Robb. E un caz incurabil. Îl mănâncă pe dinăuntru de mai bine de cincisprezece ani. A contractat-o pe Coşmar, în mlaştini, unde i-a murit familia. Deşi nu-i o planetă pentru oameni, el a activat acolo ca administrator al unei baze de cercetări – o funcţie pe termen scurt. Ai lui locuiau pe Thor, erau doar în vizită, însă nava a suferit un accident. Gustaffson, înnebunit, a încercat să ajungă la ei, dar costumele pe care le-a luat erau defecte şi sporii le-au penetrat. În plus, când a ajuns, muriseră cu toţii. A suferit îngrozitor, Robb. Atât din cauza Ciumei Lente, cât mai ales de pierderea familiei. Îi iubea realmente, iar după accident n-a mai fost niciodată acelaşi om. I s-a încredinţat Shkeea, ca o recompensare, ca să nu se mai gândească la grozăvie, dar n-a putut uita nimic. Am văzut totul, Robb. Era o imagine extraordinar de vie. N-o poate uita. Copiii se aflau în navă, protejaţi înapoia pereţilor, însă sistemul de supravieţuire s-a defectat şi au murit. Nevasta lui, însă… o, Robb!… a luat un costum şi a încercat să plece după ajutor, iar afară erau *creaturile* acelea, şerpii uriaşi de pe Coşmar…

Am înghiţit în sec, simţind greaţă.

— Viermiimâncători, am şoptit.

Citisem despre ei şi văzusem holo-uri. Îmi puteam imagina tabloul citit de Lya în memoria lui Gustaffson şi nu era deloc plăcut. Mă simţeam aproape bucuros că nu aveam Talentul ei.

— Erau ghiftuiţi când Gustaffson a ajuns acolo. Ştii… i-a omorât cu arma cu ultrasonice.

Am clătinat din cap.

— N-aş fi crezut că astfel de lucruri s-au întâmplat într-adevăr.

— Nu, răspunse Lya. Nici lui Gustaffson nu-i venea să

creadă. Fuseseră atât… atât de *fericiţi* înainte de asta, înainte de nenorocirea de pe Coşmar. Îşi iubea nevasta şi erau cu adevărat apropiaţi, iar cariera lui fusese strălucită. Ştii, n-ar fi trebuit să meargă pe planetă. Acceptase postul pentru că era o provocare, pentru că nimeni altul nu l-ar fi luat. Ăsta-i alt lucru care-l roade. Şi-şi aminteşte întruna. El… ei… vocea Lyei se poticni. Ei credeau că sunt *norocoşi…*

Nu mai aveam ce spune. Am rămas tăcut şi am pilotat, gândindu-mă, simţind o versiune aproximativă, diluată a ceea ce trebuie să fi fost durerea lui Gustaffson. După un timp, Lya reluă cu glas moale, încet şi gânditor.

— Totul exista acolo, Robb. El însă se simţea împăcat. Îşi amintea totul, inclusiv cât a suferit, dar nu-l mai obseda ca altă dată. Îi părea doar rău că ei nu-l însoţeau. Îi părea rău că muriseră fără Reuniunea Finală. Aproape ca shkeeana aceea, ţi-o aminteşti? Cea de la Adunare? Cu fratele ei?

— Mi-o amintesc.

— Exact aşa. Iar mintea îi era deschisă. Mai mult ca a lui Kamenz… mult mai mult. Când suna din clopote, toate nivelurile îi dispăreau şi totul era chiar la suprafaţă – toată dragostea, durerea… totul. Întreaga lui viaţă, Robb. Pentru o clipă, mi-a împărtăşit întreaga lui viaţă. Şi toate gândurile… văzuse peşterile Reuniunii… a coborât o dată, acolo, înainte de convertire. Am…

Altă tăcere ce se lăsă peste noi, întunecând aerocarul. Ne apropiam de marginea Oraşului shkeean. În faţa noastră, Turnul spinteca bolta, strălucind în soare. Începuseră să se vadă domurile şi arcadele sclipitorului oraş omenesc.

— Robb, rosti Lya. Opreşte aici. Ştii, vreau să mă gândesc. Întoarce-te fără mine. Vreau să umblu puţin printre shkeeni.

Am privit-o, încruntându-mă:

— Să umbli? Este o distanţă mare până la Turn, Lya.

— N-o să se întâmple nimic. Te rog. Lasă-mă singură să pot cugeta la toate acestea.

Am citit-o. Ceaţa gândurilor revenise, mai densă ca oricând, vrâstată de culorile spaimei.

— Eşti sigură? am întrebat-o. Eşti speriată, Lyanna. De ce? Ce s-a întâmplat? Viermiimâncători sunt departe.

Mă privi chinuită.

— Te rog, Robb.

Nu ştiam ce altceva să fac, aşa încât am oprit.

Pe drumul de întoarcere, am reflectat. La spusele Lyannei şi la cele citite de ea, la Kamenz şi Gustaffson. Am căutat să mă concentrez asupra problemei pe care trebuia s-o rezolvăm. Am încercat să nu mă gândesc la Lya şi la ceea ce o frământa. Mi-am zis că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Întors la Turn, n-am pierdut timpul. Am mers direct la cabinetul lui Valcarenghi. L-am găsit singur, dictând într-un aparat pe care-l închise când am intrat.

— Bună, Robb, începu el. Unde-i Lya?

— Se plimbă. Vrea să se gândească. M-am gândit şi eu şi cred că-ţi pot da un răspuns.

Îşi ridică sprâncenele, aşteptând.

— L-am găsit pe Gustaffson, am rostit aşezându-mă, şi Lya l-a citit. Cred că-i limpede de ce s-a convertit. Pe dinăuntru, era un om distrus, indiferent cât de mult zâmbea. Greeshka a însemnat sfârşitul durerilor lui. Îl însoţeşte un alt convertit, un anume Lester Kamenz – tot un individ chinuit, un om singur care nu avea pentru ce trăi. *De ce* nu s-ar fi convertit? Verifică-i şi pe ceilalţi care au îmbrăţişat Cultul şi fac prinsoare că vei găsi o legătură. Cei mai pierduţi şi mai vulnerabili, rataţii, izolaţii – aceia s-au îndreptat spre Reuniune.

— Bine, sunt de acord, încuviinţă Valcarenghi.

Psihologii noştri au intuit lucrul ăsta de mult timp. Totuşi, nu acesta este răspunsul. Bineînţeles, luaţi în ansamblu, convertiţii reprezintă nişte cazuri speciale, nu neg asta. Dar de ce să-şi caute refugiu în Cultul Reuniunii? Psihologii n-au putut oferi un răspuns. Ia-l pe Gustaffson… Te rog să mă crezi, era un tip tare. Nu l-am cunoscut personal, însă i-am urmărit cariera. A avut nişte posturi foarte grele. Pe multe le-a acceptat tocmai din motivul ăsta. Ar fi putut ocupa funcţii liniştite, dar nu-l interesau. Am auzit de accidentul de pe Coşmar. Într-un fel, este un caz celebru. Phil Gustaffson nu era însă bărbatul care să se lase înfrânt, nici chiar de o asemenea tragedie. Din ceea ce-mi spune Nelse, şi-a revenit foarte repede. A venit pe Shkeea şi, realmente, a pus lucrurile la locul lor, făcând ordine în haosul lăsat de Rockwood. El a fost iniţiatorul primului contract comercial şi i-a făcut pe shkeeni să înţeleagă ce vrem, ceea ce nu-i deloc uşor. Era aşadar un om competent, talentat, care îşi făcuse o carieră din a înfrânge dificultăţile şi a-i conduce pe oameni. A trecut printr-un coşmar personal, însă acesta nu l-a îngenuncheat. Era mai echilibrat ca oricând. Şi, deodată, se întoarce spre Cultul Reuniunii şi acceptă o sinucidere grotescă. De ce? Spui că pentru a scăpa de durere? E o teorie interesantă, dar mai există şi alte moduri de a pune capăt durerii. Între Coşmar şi greeshka au trecut mulţi ani. În tot acest interval, Gustaffson n-a fugit dinaintea durerii. Nu s-a apucat de băutură, de droguri sau alte modalităţi obişnuite de evadare din realitate. N-a plecat pe Vechiul Pământ, pentru ca un psiholog-psihiatru să-l cureţe de amintiri – şi, crede-mă, ar fi putut s-o obţină gratuit dacă ar fi vrut. După accidentul de pe Coşmar, Biroul Coloniilor ar fi făcut orice pentru el. A mers mai departe, şi-a înghiţit durerea, a reconstruit. Ca deodată, brusc, să se convertească. Da, fără îndoială, durerea l-a făcut mai vulnerabil. Însă altceva l-a atras, ceva ce-i oferea

Reuniunea, ceva ce nu putea găsi în vis sau în ştergerea memoriei. Acelaşi lucru este valabil pentru Kamenz şi pentru ceilalţi. Aveau alte variante, alte căi de a spune „nu” vieţii. Le-au ignorat. În schimb, au ales Reuniunea. Înţelegi ce vreau să zic?

Înţelegeam, bineînţeles. Răspunsul meu nu fusese deloc o soluţie şi mi-am dat seama. Dar şi Valcarenghi greşea în unele aspecte.

— Da, am răspuns. Cred că va mai trebui să cercetăm. Am zâmbit uşor. Mai este totuşi ceva. De fapt, Gustaffson nu şi-a înfrânt niciodată durerea. Lya a fost foarte clară în privinţa asta. Suferinţa a stat tot timpul înăuntrul lui, rozându-l. N-a lăsat-o însă să iasă de acolo.

— Asta-i o victorie, nu? zise Valcarenghi. Dacă-ţi ascunzi atât de bine rănile, încât nimeni să nu ştie de ele…

— Nu ştiu. Nu cred. Oricum… există şi un alt amănunt. Gustaffson are Ciuma Lentă. E pe moarte. O duce aşa de ani întregi.

Expresia administratorului se schimbă pentru o clipă:

— Asta nu ştiam, însă îmi susţine ipoteza. Am citit că optzeci la sută dintre victimele Ciumei Lente optează pentru eutanasie, dacă se află pe o planetă unde procedura este legală. Gustaffson era administratorul planetar. Ar fi *putut* s-o legalizeze. Dacă a refuzat atâţia ani sinuciderea, de ce s-o aleagă tocmai acum?

La întrebarea asta, n-aveam niciun răspuns. Lyanna nu mi-l dăduse, dacă îl cunoştea. Nu ştiu unde puteam găsi unul, doar dacă…

— Peşterile, am rostit brusc. Peşterile Reuniunii. Trebuie să asistăm la o Reuniune Finală. Probabil că acolo se întâmplă ceva care să justifice convertirile. Dă-ne o şansă să vedem despre ce-i vorba.

— Bine, zâmbi Valcarenghi. Asta se poate aranja. Mă aşteptam să se ajungă aici. Totuşi, te previn că nu-i deloc plăcut. Am coborât şi eu acolo, aşa încât ştiu despre ce

vorbesc.

— E în regulă. Dacă tu crezi că citirea lui Gustaffson a fost plăcută, ar fi trebuit s-o vezi pe Lya după ce terminase. Acum încearcă să uite totul.

Asta, după părerea mea, fusese ceea ce o tulburase.

— Reuniunea Finală, am continuat, nu poate fi mai groaznică decât amintirile de pe Coşmar.

— Atunci, e-n regulă. O să aranjez pentru mâine. Bineînţeles, o să vin şi eu. Nu vreau să risc să vi se întâmple ceva.

Am încuviinţat. Valcarenghi se ridică.

— Perfect, adăugă el. Până atunci, să ne gândim la lucruri mai plăcute. Ai vreun plan pentru cină?

Am ajuns într-o imitaţie de restaurant shkeean, administrat de oameni, împreună cu Gourlay şi Laurie Blackburn. Am conversat mai mult generalităţi: sport, politică, arte, anecdote şi alte lucruri de soiul ăsta. Cred că toată seara n-a existat nici măcar o singură referire la shkeeni sau la greeshka.

Când am revenit în apartament, am găsit-o pe Lyanna aşteptându-mă. Era în pat şi citea un volum din bibliotecă, o carte de poezii de pe Vechiul Pământ. Ridică ochii.

— Bună, am spus. Cum a fost plimbarea?

— Lungă. Un zâmbet îi înflori pe chipul palid, apoi dispăru. Am avut însă vreme să mă gândesc. La după-amiaza de astăzi, la ziua de ieri, la Membri… Şi la noi.

— La noi?

— Robb, mă iubeşti?

Pusese întrebarea pe un ton normal, însă cu un glas plin de curiozitate. Ca şi cum n-ar fi ştiut. Ca şi cum, *într-adevăr* n-ar fi ştiut.

M-am aşezat pe pat, i-am luat mâna şi am încercat să surâd.

— Bineînţeles, am răspuns. Tu ştii asta, Lya.

— Da. Aşa-i. Mă iubeşti, Robb, mă iubeşti cu adevărat. Atât cât poate iubi un om. Dar…

Se opri. Clătină din cap, închise cartea şi suspină:

— Dar suntem încă departe, Robb. Suntem încă departe.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Despre după-amiaza de azi. Am fost atât de zăpăcită şi de speriată. Nu eram sigură de ce, şi atunci m-am gândit. Când i-am citit, Robb… am fost acolo, cu Membrii, împărtăşind dragostea lor. Realmente, am fost acolo. Şi… nu mai voiam să ies. Nu voiam să-i părăsesc, Robb. Când am făcut-o, m-am simţit izolată, cu rădăcinile tăiate.

— E vina ta, am murmurat. Am încercat să-ţi vorbesc. Erai însă prea cufundată în gânduri.

— Să vorbim? La ce-i bun vorbitul? Bănuiesc că-i un fel de comunicare, dar *chiar aşa* să fie? Aşa crezusem şi eu, până nu mi-a fost educat Talentul. După aceea, cititul minţilor părea să fie adevărata comunicare, modul real în care poţi ajunge la altă persoană, la cineva ca tine. Acum însă nu mai sunt sigură. Membrii – când sunau din clopote – erau atât de *împreună,* Robb. Toţi erau legaţi între ei. Aproape ca noi, atunci când facem dragoste. Şi, de asemenea, se iubeau unul pe celălalt. Ne iubeau şi pe noi, extraordinar de intens… Am simţit… nu ştiu… Dar Gustaffson mă iubeşte la fel de mult ca tine. Nu… Mă iubeşte mai mult.

Era palidă când a rostit cuvintele astea, cu ochii largi, pierduţi şi însinguraţi. Am simţit un fior brusc, ca un vânt rece, răvăşindu-mi sufletul. N-am spus nimic. Am privit-o şi mi-am umezit buzele. Şi am sângerat.

Cred că îmi zări durerea din ochi. Sau o citi. Se întinse şi-mi mângâie mâna.

— Robb, te rog… Nu vreau să te fac să suferi. Nu eşti numai tu. Este vorba despre noi toţi. Ce avem *noi*, în

comparaţie cu *ei?*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Lya.

Jumătate din mine voia să plângă în hohote. Cealaltă jumătate dorea să urle. Le-am înfrânat pe amândouă şi mi-am păstrat glasul potolit. Pe dinăuntru însă nu eram potolit, nu eram deloc potolit.

— Mă iubeşti, Robb?

Din nou. Visătoare.

— Da!

Aprig. O provocare.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Ştii şi tu ce înseamnă. La naiba, Lya, *gândeşte-te!* Aminteşte-ţi tot ce am avut, tot ce am împărţit împreună. *Asta* înseamnă dragostea, Lya. Asta! Noi suntem cei norocoşi, îţi aduci aminte? Ai spus-o chiar tu. Normalii au doar atingerea, glasul, şi înapoi în bezna lor. Abia se pot găsi unul pe celălalt. Sunt singuri. Pe vecie! Orbecăie… încearcă, mereu şi mereu, să evadeze din izolarea lor, dar eşuează de fiecare dată. Nu însă şi noi. Noi am găsit calea, ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât va putea vreodată un om să-l cunoască pe un altul. Nu există nimic care nu ţi-aş spune sau n-aş împărţi cu tine. Am spus asta şi-nainte şi ştii că-i adevărat, o poţi citi în mine. *Asta-i dragostea,* la dracu'! *Nu-i aşa?*

— Nu ştiu, răspunse ea cu glas trist şi înăbuşit.

Fără niciun zgomot, fără un suspin măcar, începu să plângă. Apoi, cu lacrimile şiroind pe obraji, rosti:

— Poate că da – poate că asta înseamnă dragoste. Aşa am crezut şi eu, întotdeauna. Acum însă nu mai ştiu. Dacă ceea ce există între noi doi este dragoste, atunci cum se numeşte ceea ce am simţit azi după-amiază, ceea ce am atins şi am împărtăşit? O, Robb, şi eu te iubesc, ştii doar! Încerc să împart cu tine. Vreau să împart ceea ce citesc, ceea ce simt. Dar nu pot. Nu suntem legaţi. Nu te pot face să înţelegi. Eu sunt aici, tu eşti acolo, ne putem atinge,

putem face dragoste şi putem vorbi, însă tot nu suntem laolaltă. Înţelegi? Înţelegi? Sunt singură. Iar în după-amiaza asta *n-am mai fost.*

— Nu eşti singură, la dracu'! am izbucnit brusc. Sunt aici. I-am strâns mâinile. Simţi? auzi? Nu eşti singură!

— Vezi că nu-nţelegi? clătină ea din cap. Şi n-am cum să te fac să-nţelegi. Ai spus că ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât un om poate cunoaşte un altul. Ai dreptate. Dar cât de mult se pot cunoaşte oamenii între ei? Nu sunt, de fapt, cu toţii izolaţi? Fiecare, singur, într-un univers imens, întunecat şi pustiu? Ne păcălim pe noi înşine, când ne gândim că acolo mai există cineva. Sfârşitul, sfârşitul rece şi însingurat ne găseşte numai pe noi, singuri, în beznă. Eşti acolo, Robb? Cum pot eu să ştiu? Vei muri cu mine, Robb? Şi atunci, vom fi împreună? *Acum* suntem împreună? Spui că suntem mai norocoşi decât Normalii. Am zis-o şi eu. Ei au doar atingerea şi glasul, nu-i aşa? De câte ori am repetat asta? Dar *noi* ce avem? Atingerea şi, poate, două glasuri. N-ajunge. Mi-e frică. Mi s-a făcut frică.

Începu să suspine. Instinctiv, m-am întins, am cuprins-o în braţe şi am mângâiat-o. Am rămas tăcuţi, în timp ce ea plângea la pieptul meu. Am citit-o iute şi i-am simţit durerea, singurătatea, dorinţa, toate învolburate într-o furtună întunecată de spaimă. Şi, deşi o atingeam, o mângâiam şi-i şopteam – mereu şi mereu – că va fi bine, că eram cu ea, că nu era singură, ştiam că nu va fi îndeajuns. Între noi apăruse brusc o prăpastie, un hău întunecat care creştea întruna, iar eu nu mă pricepeam să clădesc o punte. Lya, Lya mea plângea şi avea nevoie de mine, eu la rându-mi aveam nevoie de ea, însă n-o puteam ajunge.

Atunci mi-am dat seama că plângeam.

Am stat îmbrăţişaţi, în tăcere, aproape o oră. În cele din urmă, lacrimile au secat. Lya îşi lipi trupul de mine atât de strâns, încât abia mai puteam respira, iar eu i-am

răspuns îmbrăţişării.

— Robb, şopti ea. Ai spus… ai spus că noi, într-adevăr, ne cunoaştem unul pe celălalt. Ai repetat mereu lucrul ăsta. Şi, uneori, spui că eu sunt *exact* ceea ce-ţi trebuie, că sunt perfectă.

Am încuviinţat, dorind să cred.

— Aşa-i.

— Nu, făcu ea, poticnindu-se, silind cuvântul, luptându-se să-l pronunţe. Nu-i *aşa.* Te citesc, da. Aud cuvintele cum ţi se învârt în minte atunci când formezi o frază înainte s-o rosteşti. Te aud cum te dispreţuieşti, când faci vreo prostie. Şi-ţi văd amintirile, unele amintiri, retrăindu-le împreună cu tine. Toate sunt însă la suprafaţă, Robb, vârful aisbergului. Dedesubt e mult mai mult din *tine.* Jumătăţi de gânduri ce plutesc şi pe care nu le pot prinde. Emoţii pe care nu le ştiu numi. Pasiuni pe care ţi le înfrânezi şi amintiri de care nici tu nu mai ai habar. Uneori pot ajunge la nivelul acela. Uneori… Dacă lupt până la epuizare. Când ajung însă acolo, ştiu – *ştiu* – că dedesubt există *alt* nivel. Şi altul, şi altul, mai jos, tot mai jos. Nu le pot ajunge, Robb, deşi fac parte din tine. Nu te cunosc. Nu te pot cunoaşte. Nici chiar tu însuţi nu te poţi cunoaşte, înţelegi? Cât despre mine – tu mă cunoşti? Nu. Ba chiar mai puţin. Ştii ceea ce-ţi spun eu şi eu îţi spun adevărul, dar poate că nu pe de-a-ntregul. Îmi citeşti emoţiile, sentimentele superficiale – durerea unui deget lovit, un fulger de enervare, plăcerea pe care o simt când facem dragoste. Asta înseamnă că mă cunoşti? Dar nivelurile şi subnivelurile *mele?* Dar lucrurile pe care nici eu nu le ştiu? Le cunoşti *tu?* Cum, Robb? Cum?

Clătină din nou din cap, cu gestul acela aparte pe care îl făcea de câte ori era nedumerită.

— Totuşi, spui că sunt perfectă şi că mă iubeşti. Sunt exact ceea ce-ţi trebuie. Dar *sunt* oare? Robb, *eu îţi citesc gândurile.* Ştiu când vrei să fiu sexy, aşa că sunt sexy. Văd

ce te frământă şi te pot ajuta. Ştiu când vrei să fiu serioasă şi când să glumesc. Ştiu ce glume să fac. Niciodată ironii, nu-ţi place să răneşti oamenii sau să-i vezi răniţi. Tu râzi *cu* oamenii, nu râzi *de* ei, iar eu râd cu tine şi te iubesc pentru gusturile tale. Ştiu când vrei să vorbesc şi când să tac. Ştiu când vrei să fiu tigroaica ta cea mândră, telepatul tău şi când doreşti să fiu o fetiţă neajutorată care-şi caută adăpost în braţele tale. Şi *sunt* toate astea, Robb, pentru că tu vrei aşa, pentru că te iubesc, pentru că simt bucuria din mintea ta la fiecare lucru pe care-l fac *aşa cum doreşti tu.* Nu plănuiesc niciodată să fac aşa, dar se-ntâmplă. Nu-mi păsa şi nu-mi pasă. În majoritatea timpului, nu eram nici măcar conştientă. Şi tu faci acelaşi lucru. Te-am citit. Nu poţi însă citi ca mine, aşa încât, uneori, ghiceşti greşit – eşti spiritual atunci când aş dori o înţelegere tăcută sau te joci de-a masculul feroce atunci când eu vreau un băieţel pe care să-l alint. Totuşi, de cele mai multe ori ghiceşti corect. Şi, în plus, *încerci,* încerci în permanenţă. Eşti însă *tu,* într-adevăr? Sunt *eu,* într-adevăr? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram perfectă, dacă eram eu însămi, cu toate greşelile mele şi cu lucrurile care ţie nu ţi-ar plăcea să le fac? *Atunci* m-ai fi iubit? Nu ştiu. Gustaffson şi Kamenz m-ar fi iubit însă. Asta ştiu, Robb. Am văzut-o. Pe *ei* îi cunosc. Nivelurile lor… au dispărut. Pe ei îi *CUNOSC* şi, dacă mă întorc la ei, pot împărţi cu ei mai mult decât cu tine. Cred, de asemenea, că şi ei mă cunosc, îmi ştiu adevărata fiinţă. Şi mă iubesc. Înţelegi? *Înţelegi?*

Dacă înţelegeam? Nu ştiu. Eram zăpăcit. Aş fi iubit-o pe Lya dacă ar fi fost „ea însăşi”? Dar ce însemna „ea însăşi”? Cum putea fi diferită de Lya pe care o ştiam? Credeam că am iubit-o şi o voi iubi întotdeauna… dar dacă adevărata Lya nu era Lya mea? Ce iubeam eu? Conceptul abstract şi ciudat al unei fiinţe omeneşti sau trupul, glasul şi personalitatea pe care le consideram Lya? Nu ştiam. Nu ştiam cine era Lya sau cine eram eu sau ce naiba însemnau

toate astea. Mi-era teamă. Poate că nu putusem simţi ce simţise ea în după-amiaza aceea. Ştiam însă ce simţise atunci. Eram singur şi aveam nevoie de cineva.

— Lya, i-am spus. Lya, să încercăm. Nu trebuie să renunţăm. Putem ajunge unul la celălalt. Există o cale, calea noastră. Am mai făcut asta. Vino, Lya, vino cu mine, vino la mine.

În timp ce vorbeam, am dezbrăcat-o şi ea mi-a răspuns, iar mâinile ei mi s-au alăturat. Când am rămas goi, am început s-o mângâi încetişor şi ea pe mine. Minţile noastre s-au întins una spre cealaltă. S-au atins şi au căutat ca niciodată până atunci. O puteam simţi, înăuntrul capului meu, scormonind. Adânc, şi mai adânc. În jos. M-am deschis înaintea ei, mi-am oferit toate secretele mărunte pe care le ţineam ascunse, i-am dezvăluit tot ceea ce-mi puteam aminti, succesele şi ruşinile, clipele frumoase şi durerile, momentele când rănisem pe cineva, clipele când fusesem rănit, plânsetele de unul singur, temerile pe care nu voiam să le recunosc, prejudecăţile cu care luptasem, mândriile pe care le învinsesem, păcatele prosteşti ale adolescenţei. Toate. Totul. N-am îngropat nimic. N-am ascuns nimic. M-am dăruit cu totul ei, Lyei, Lyei *mele*. Trebuia să mă cunoască.

Şi ea, de asemenea, mi s-a dăruit. Mintea îi era o pădure prin care rătăceam, vânând frânturi de emoţii: teama, dorinţa şi, deasupra lor, dragostea, lucrurile mai vagi de dedesubt, sentimentele pe jumătate formate, afundate adânc în desişuri. Nu am Talentul Lyei, citesc doar sentimente, nu şi gânduri. Atunci însă am citit gânduri pentru prima şi ultima dată, gânduri cu care mă împroşca pentru că nu le mai văzusem niciodată până atunci. Nu le puteam descifra pe toate, însă cu multe am reuşit.

Odată cu mintea, i se deschise şi corpul. Am pătruns-o şi am fost laolaltă, un singur trup, minţi îngemănate, atât

cât se pot uni două fiinţe omeneşti. Am simţit plăcerea inundându-mă cu valuri uriaşe şi măreţe, plăcerea mea, plăcerea ei, amândouă laolaltă, clădindu-se una pe cealaltă, şi am plutit o eternitate pe creasta talazului ce se apropia de un ţărm îndepărtat. În cele din urmă, când se izbi de plaja aceea, amândoi am juisat şi pentru o clipă – o frântură de clipă – n-am putut spune care orgasm era al ei şi care al meu.

Apoi însă a trecut. Zăceam cu trupurile unite, pe pat. Sub lumina stelelor. Nu era însă un pat, ci plaja – plaja întinsă şi întunecată, iar deasupra nu exista nicio stea. Un gând mă atinse uşor, un gând care nu-mi aparţinea. Gândul Lyei. Suntem pe o câmpie, gândea ea, şi am văzut că avea dreptate. Valurile ce ne aduseseră acolo dispăruseră. Rămăsese o câmpie uriaşă şi întunecată care se întindea în toate direcţiile, cu forme neclare mişcându-se la orizont. *Suntem aici ca pe o câmpie întunecoasă,* gândi Lya. Atunci mi-am dat seama ce erau formele acelea şi ce poezie citise ea.

Am adormit amândoi.

M-am trezit, singur.

Camera era cufundată în beznă. Lya dormea ghemuită în celălalt capăt al patului. Era devreme, probabil înaintea zorilor. Nu puteam fi însă sigur. Mă simţeam agitat.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat în linişte. Simţeam nevoia să mă plimb, să mă gândesc, să pun lucrurile cap la cap. Unde s-o fac?

Îmbrăcându-mi tunica, am simţit în buzunar o cheie. Mi-am amintit: cabinetul lui Valcarenghi. La ora aceea, trebuia să fie pustiu. Poate că priveliştea m-ar fi ajutat să-mi adun gândurile.

Am ieşit, am căutat liftul şi am ţâşnit în sus, în sus, tot mai sus spre vârful Turnului, apexul de oţel al

provocării adresate de om shkeenilor. Cabinetul era întunecat, mobilele distingându-se ca nişte umbre negre. Se zărea doar lumina stelelor. Shkeea este mai apropiată de centrul galaxiei decât Vechiul Pământ sau Baldurul. Stelele alcătuiesc un covor strălucitor pe cerul nopţii. Unele sunt foarte apropiate şi ard ca nişte focuri roşii sau alb-albastre pe fundalul negru. În biroul lui Valcarenghi, toţi pereţii erau din sticlă. M-am îndreptat spre unul şi am privit afară. Nu gândeam, doar simţeam. Mi-era frig şi mă simţeam mic şi pierdut.

Apoi, înapoia mea, o voce moale a rostit „salut”. Abia am auzit-o.

M-am întors de la fereastră, însă din ceilalţi pereţi m-au întâmpinat stelele. Într-unul dintre scaunele joase, învăluită în umbre, stătea Laurie Blackburn.

— Salut, i-am răspuns. N-am vrut să deranjez. Credeam că nu mai este nimeni pe-aici.

Ea zâmbi. Un zâmbet deschis pe o figură deschisă, lipsit însă de ironie. Părul îi cădea în valuri roşcate peste umeri şi era îmbrăcată în ceva lung şi transparent. Prin falduri îi zăream liniile dulci şi nu făcu niciun efort să le ascundă.

— Vin adeseori aici, îmi spuse. De obicei, noaptea, când Dino doarme. Este un loc unde te poţi gândi.

— Da, am răspuns surâzând. Aşa cred şi eu.

— Stelele sunt frumoase, nu?

— Da.

— Îmi plac şi mie. Eu… Ezită, apoi se ridică şi se îndreptă spre mine. O iubeşti pe Lya?

O întrebare ca un baros. Mai ales într-un asemenea moment. Cred însă că am reacţionat bine. Mintea îmi rămăsese tot la discuţia cu Lya.

— Da, am încuviinţat. Foarte mult. De ce?

Stătea chiar lângă mine, privindu-mi chipul, privind dincolo de el, spre stele.

— Nu ştiu. Uneori mă gândesc la iubire. Ştii, îl iubesc pe Dino. A sosit aici acum două luni, aşa că n-am avut prea mult timp ca să ne cunoaştem. Eu însă îl iubesc deja. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E bun şi drăguţ şi se descurcă în toate. Nu l-am văzut să nu reuşească în orice ar încerca. Totuşi, nu pare să se chinuie, ca unii bărbaţi. Învinge cu atâta uşurinţă… Are multă încredere în sine şi asta-i atrăgător. Mi-a dat orice i-am cerut, orice.

Am citit-o, i-am văzut dragostea şi îngrijorarea şi am ghicit:

— Cu excepţia lui însuşi.

Mă privi surprinsă, apoi zâmbi:

— Am uitat, eşti un Talent. Bineînţeles că ştii. Ai dreptate… Nu ştiu ce mă îngrijorează. Dino e perfect… I-am spus… în sfârşit – totul. Totul despre mine şi despre viaţa mea. Ascultă şi înţelege. Este mereu receptiv, este acolo când am nevoie de el. Dar…

— Relaţia e univalentă, am întrerupt-o.

Era o afirmaţie. Ştiam.

Ea încuviinţă.

— Să nu crezi că ar avea secrete. Nu are. Mi-ar răspunde la orice întrebare. Răspunsurile totuşi nu înseamnă nimic. Îl întreb ce anume îl sperie şi-mi răspunde că nimic şi mă face să-l cred. E foarte raţional, calm. Nu se enervează şi nu s-a enervat niciodată.

Nu urăşte oamenii, crede că ura este un lucru rău. N-a simţit niciodată durere sau, cel puţin, aşa *afirmă.* Mă refer la durere sufletească. Cu toate astea, mă înţelege când îi povestesc despre viaţa mea. Odată mi-a spus că defectul lui cel mai mare era lenevia. Dar nu-i deloc leneş, ştiu asta. Să fie oare perfect la modul absolut? Îmi spune că-i întotdeauna sigur pe el pentru că ştie că-i bun, dar zâmbeşte când o declară, aşa că nu-l pot acuza nici măcar de îngâmfare. Afirmă că crede în Dumnezeu, dar evită subiectul. Dacă încerci să-i vorbeşti serios, te ascultă cu

răbdare sau glumeşte ori schimbă firul discuţiei. Spune că mă iubeşte, însă…

Am încuviinţat. Ştiam ce avea să urmeze.

Aşa s-a şi întâmplat. Mă privi cu ochi rugători.

— Eşti un Talent. L-ai citit, nu-i aşa? Spune-mi. Te rog, spune-mi!

O citeam. Vedeam cât de mult avea nevoie să ştie, câte griji şi probleme îşi făcea, cât de mult iubea. N-o puteam minţi. Totuşi, îmi venea greu să-i dau răspunsul pe care îl aveam.

— L-am citit, am răspuns încet, prevăzător, măsurându-mi cuvintele ca pe nişte elixire preţioase. Te-am citit şi pe tine. Ţi-am văzut iubirea chiar din prima seară, când am cinat împreună.

— Şi Dino?

Vorbele mi s-au poticnit în gât.

— El e… ciudat. Aşa a zis Lya. Îi pot citi cu destulă uşurinţă emoţiile superficiale. Sub ele însă, nimic. Este extrem de bine închis. Am senzaţia că singurele lui sentimente sunt cele pe care… îşi *permite* să le simtă. I-am citit încrederea, plăcerea. Am văzut şi îngrijorare, dar niciodată teamă adevărată. Manifestă afecţiune faţă de tine, e protector. Îi place să se simtă protector.

— Asta-i tot?

O speranţă dureroasă.

— Mă tem că da. Se înconjoară de un zid, Laurie. Are nevoie numai de el, numai de persoana lui. Dacă în sufletul lui există iubire, atunci este înapoia acestui zid, ascunsă. Eu n-o pot citi. Se gândeşte mult la tine. Dragostea însă este… altceva. E mai puternică, uneori iraţională şi vine în torente neaşteptate. Dino nu-i aşa sau, cel puţin, nu era când l-am citit eu.

— Închis, repetă ea. Închis faţă de mine. Eu m-am deschis cu totul spre el, dar el n-a făcut-o. Mi-era întotdeauna teamă… chiar când eram împreună, simţeam

uneori că, de fapt, el nu era acolo…

Suspină. I-am citit disperarea, singurătatea nesfârşită. Nu ştia ce să facă.

— Plângi dacă vrei, am rostit prosteşte. Uneori ajută. Ştiu asta. Am plâns destul la vremea mea.

Ea nu plânse. Mă privi şi surâse.

— Nu, îmi răspunse. Nu pot. Dino m-a învăţat să nu plâng niciodată. Spune că lacrimile nu rezolvă nimic.

O filosofie tristă. Poate că într-adevăr lacrimile nu rezolvă nimic, dar ele fac parte din fiinţa omenească. Am vrut să-i spun asta, însă m-am trezit zâmbindu-i.

Laurie ridică privirea.

— Tu plângi, vorbi deodată cu o voce ciudat de încântată. Ce interesant! Într-un fel, depăşeşte orice am auzit vreodată de la Dino. Îţi mulţumesc, Robb. Îţi mulţumesc!

Se ridică pe vârfuri şi mă privi, aşteptând. Puteam citi ceea ce aştepta. Am prins-o şi am sărutat-o, iar ea se lipi strâns de mine. Şi, în tot acest timp, m-am gândit la Lya, spunându-mi că ei nu i-ar fi păsat, că ar fi fost mândră de mine, că ar fi înţeles.

După aceea, am rămas singur în cabinet, privind revărsatul zorilor. Eram extenuat, totuşi mulţumit, într-un fel. Lumina care se înălţa deasupra orizontului alerga după umbrele dinaintea ei şi, deodată, toate temerile ce-mi apăruseră atât de ameninţătoare în cursul nopţii părură prosteşti, lipsite de sens. Eu şi cu Lya, m-am gândit, am clădit o punte peste prăpastie.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ne-am descurcat şi, astăzi, împreună, vom soluţiona şi problema greeshka. Cu aceeaşi uşurinţă.

Când m-am întors în apartament, Lya dispăruse.

— Am găsit aerocarul în mijlocul Oraşului shkeean, spuse Valcarenghi.

Era calm, ferm, convingător. Glasul lui îmi

transmitea, fără vorbe, că nu aveam motiv să-mi fac griji.

— Am trimis oameni s-o caute, totuşi Oraşul este mare. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu, am răspuns amorţit. Nu tocmai. Poate dorea să vadă alţi Membri. Părea… mă rog, aproape obsedată de ei. Nu ştiu.

— Nu-i nimic, avem o poliţie foarte bună. Sunt convins c-o vom găsi. Însă s-ar putea să dureze. V-aţi certat?

— Da. Nu. Într-un fel, deşi n-a fost o ceartă adevărată. A fost ceva ciudat.

— Înţeleg, făcu el, deşi eram convins că nu pricepuse nimic. Laurie mi-a spus că astă-noapte ai venit, singur, în cabinet.

— Da. Aveam nevoie să mă gândesc.

— Perfect, spuse Valcarenghi. Să presupunem că Lya s-a trezit şi a vrut şi ea să se gândească. Tu ai venit aici, sus. Ea s-a dus să se plimbe. Poate că voia o zi de pauză, în care să rătăcească prin Oraşul shkeean. A făcut ceva în genul ăsta şi ieri, nu-i aşa?

— Da.

— Aşa că o face din nou. Nu-i nicio problemă. Cu siguranţă că se întoarce până la cină, zâmbi el.

— Atunci, de ce a plecat fără să-mi spună? Sau de ce n-a lăsat un bilet sau *altceva!*

— Nu ştiu. Nu-i ceva foarte important.

Chiar nu era? *Nu era?* Stăteam în scaun, cu capul în palme, cu faţa crispată şi transpiram. Brusc, mi s-a făcut foarte frică de ceva ce nu ştiam. Îmi spuneam că n-ar fi trebuit s-o las singură. În vreme ce eram sus cu Laurie, Lyanna s-a trezit singură într-o cameră întunecoasă şi… şi… şi ce? Şi… a plecat.

— Între timp însă, continuă Valcarenghi, avem altele de făcut. Am aranjat vizita la peşteri.

L-am privit neîncrezător.

— Peşterile? Nu pot merge acolo, nu acum – nu singur.

Oftă adânc, a exasperare.

— Haide, Robb! Nu-i sfârşitul lumii. Lya n-o să păţească nimic. Pare o fată perfect normală şi sunt sigur că-şi poate purta şi singură de grijă. Aşa-i?

Am încuviinţat.

— Până atunci, ne vom ocupa de peşteri. Vreau să terminăm cu problema asta.

— N-o să facem nimic, am protestat eu. Fără Lya n-o să facem nimic. Ea este Talentul major. Eu… eu citesc doar emoţii. Nu pot pătrunde în profunzime, aşa cum face ea. N-o să pot face nimic.

— Poate că nu, ridică el din umeri. Excursia este însă aranjată şi n-avem nimic de pierdut. Oricând putem reveni acolo, după ce se întoarce Lya. În plus, o să-ţi facă bine, o să-ţi mai alunge gândurile. În momentul de faţă, nu poţi face nimic pentru Lya. I-am pus pe toţi oamenii disponibili s-o caute, iar dacă ei n-o vor putea găsi, tu nici atât. N-are niciun rost să te mai gândeşti la asta. Acţionează, menţine-te ocupat.

Se întoarse, pornind către lift.

— Haide! Ne aşteaptă un aerocar. Vine şi Nelse.

L-am ascultat. N-aveam chef să mă ocup de problemele shkeenilor, dar argumentele administratorului erau pline de bun-simţ. În plus, mă angajase pe mine şi pe Lyanna, şi aveam încă obligaţii faţă de el. M-am gândit că, oricum, puteam încerca.

În timpul zborului, Valcarenghi a stat în faţă cu pilotul, un sergent de poliţie masiv, cu chip parcă dăltuit în piatră. Alesese de data asta un aerocar al poliţiei, ca să poată fi în legătură cu cei aflaţi în căutarea Lyei. Gourlay şi cu mine stăteam pe locurile din spate. Adjunctul desfăşurase o hartă uriaşă, prezentându-mi peşterile Reuniunii Finale.

— În teorie, peşterile sunt locul de origine al lui greeshka, spuse el. Lucrul este probabil adevărat. Greeshka sunt mult mai mari aici. O să vezi… Peşterile străpung peste tot colinele, departe de Oraşul shkeean, acolo unde ţinutul devine mai sălbatic. Pur şi simplu, este un fagure. Greeshka se găseşte în *toate* peşterile. Cel puţin, aşa am auzit. În care am fost eu, greeshka exista într-adevăr şi, ca atare, cred ce se spune despre celelalte. Oraşul, oraşul sacru, se pare c-a fost construit *tocmai* datorită peşterilor. Shkeenii vin de pe întregul continent pentru Reuniunea Finală. Aici aceasta e regiunea peşterilor.

Luă un creion şi trasă un cerc mare, roşu, aproape de centrul hărţii. Pentru mine nu avea niciun sens. Harta mă zdrobise. Nu-mi dădusem seama că Oraşul shkeean era atât de întins. Cum dracu' puteau găsi pe cineva care nu voia să fie găsit?

Valcarenghi se întoarse către noi.

— Peştera la care vom merge este una mare, ca majoritatea. Am mai vizitat-o. Ştii, nu există nicio formalitate în legătură cu Reuniunea Finală. Shkeenii aleg o peşteră, intră şi se aşază pe greeshka. Folosesc orice intrare li se pare potrivită. Unele dintre ele nu sunt mai mari decât un canal de evacuare, dar, dacă intri suficient de mult, se spune că vei da peste un greeshka, care stă pulsând în întuneric. Peşterile mai mari sunt iluminate cu torţe, ca Sala Mare, dar acelea sunt doar simple ornamente. N-au niciun rol în Reuniune.

— Înţeleg că mergem la una dintre ele?

— Exact, încuviinţă Valcarenghi. M-am gândit că ai vrea să vezi cum arată un greeshka matur. Nu-i încântător, dar e educativ. Aşa încât avem nevoie de lumină.

Gourlay îşi reluă explicaţiile, dar nu l-am mai ascultat. Simţeam că ştiu destule despre shkeeni şi despre greeshka şi continuam să fiu îngrijorat în legătură cu

Lyanna. După un timp, Gourlay amuţi şi restul zborului se desfăşură în tăcere. Am mers mai mult decât o făcusem vreodată. Până şi Turnul – farul nostru de oţel strălucitor – fusese înghiţit de colinele dinapoi.

Terenul devenea tot mai sălbatic, stâncos şi părăginit, iar colinele ajunseseră nişte deluşoare înalte. Domurile continuau, iar shkeenii se vedeau la tot pasul. M-am gândit că Lya putea fi undeva pe aici, pe jos, pierdută printre milioanele de băştinaşi. Ce căuta? La ce se gândea?

În cele din urmă, ne-am oprit într-o vale împădurită, între două dealuri masive şi stâncoase. Până şi aici existau shkeeni; domurile din cărămidă roşie se ridicau sub copacii cioturoşi. Nu mi-a fost deloc greu să zăresc peştera. Se găsea la jumătatea unei pante, un gol întunecat în stâncă, cu o potecuţă colbuită ce şerpuia până acolo.

Am asolizat în vale şi am început urcuşul. Gourlay mergea cu paşi mari şi caraghioşi, în timp ce Valcarenghi umbla cu o graţie şi o uşurinţă lipsite de oboseală, iar poliţistul păşea regulat. Eu eram ultimul. M-am târât cu greu şi, când am ajuns la gura peşterii, mă simţeam dărâmat.

Dacă mă aşteptasem la picturi rupestre, la un altar sau la vreun templu natural, mă întâmpina o dezamăgire. Era o peşteră obişnuită, cu pereţi de stâncă jilavi, plafon scund şi un aer rece şi umed. Mai rece decât în restul Shkeei şi mai puţin prăfos, dar atât. Prin stâncă fusese săpat un coridor lung şi întortocheat, suficient de larg pentru a merge toţi patru, unul lângă altul, totuşi scund, obligându-l pe Gourlay să se gârbovească.

În pereţi, la intervale regulate, fuseseră fixate torţe, însă doar una din patru era aprinsă. Ardeau cu un fum uleios ce părea că se lipeşte de plafon şi coboară în adâncurile dinaintea noastră. M-am întrebat ce anume îl aspira.

După zece minute de mers pe o pantă uşor înclinată, coridorul ne aduse într-o sală înaltă şi puternic luminată, cu un tavan stâncos, pătat de fumul torţelor. În sală se afla greeshka.

Avea culoarea roşu-cafeniu închis, ca sângele închegat, cu stacojiul strălucitor, aproape transparent, al creaturilor ce se găseau pe ţestele Membrilor. Pe corpul imens existau şi nişte pete negre, aidoma unor arsuri sau urme de funingine. Abia puteam zări peretele îndepărtat al peşterii; greeshka era uriaş şi se înălţa deasupra noastră, aşa încât între el şi plafon rămânea doar o crăpătură. La jumătatea sălii însă cobora abrupt ca un deal gelatinos, oprindu-se la vreo şapte-opt metri de locul unde ne aflam. Între noi şi el se întindea o pădure de fuioare roşii, atârnând şi mişcându-se, un păienjeniş viu de ţesuturi ce ajungea aproape lângă feţele noastre.

Păienjenişul pulsa. Ca un organism viu. Până şi firişoarele se dilatau şi se contractau, mişcându-se după un ritm tăcut, acelaşi cu al uriaşului greeshka din spatele lor.

Stomacul mi s-a revoltat, totuşi însoţitorii mei erau calmi. Mai văzuseră spectacolul.

— Vino, rosti Valcarenghi, aprinzând lanterna adusă pentru a spori lumina torţelor.

Deformându-se prin păienjenişul pulsator, razele dădeau iluzia unui codru straniu şi bântuit. Valcarenghi păşi înainte prin pădurea aceea, încetişor. Mişcând lanterna şi îndepărtând firele de greeshka.

Gourlay îl urmă, dar eu m-am tras îndărăt. Administratorul privi în urmă şi zâmbi:

— Nu te teme. Greeshka are nevoie de ore întregi până se ataşează şi se îndepărtează cu uşurinţă. Nu te înhaţă dacă treci prin el.

Mi-am adunat curajul, m-am întins şi am atins unul dintre firişoarele vii. Era moale, umed şi părea niţel lunecos. Atât. Ceda cu uşurinţă. Am păşit prin el, întinzând

braţele înaintea mea, dând la o parte păienjenişul pentru a-mi croi drum. Poliţistul mă urma tăcut.

Am ajuns de cealaltă parte a fuioarelor, la poalele uriaşului greeshka. Valcarenghi îl studie, apoi îmi arătă cu lanterna:

— Uită-te. Reuniunea Finală.

Am privit. Lanterna arunca o pată de lumină pe una dintre zonele întunecate – o discordanţă pe colosul roşu. M-am uitat mai atent. Acolo se găsea un cap. Exact în centrul petei. I se zărea doar chipul, dar şi acela acoperit de o peliculă roşie, subţire. Trăsăturile erau însă inconfundabile. Un shkeean bătrân, zbârcit, cu ochii mari şi închişi. Dar zâmbind. Zâmbind!

M-am apropiat. Ceva mai jos şi spre dreapta, din masa gelatinoasă ieşeau vârfurile câtorva degete. Asta era tot. Cea mai mare parte a corpului dispăruse deja, afundat în greeshka, dizolvat sau în curs de dizolvare. Bătrânul shkeen era mort şi parazitul îi digera trupul.

— Fiecare pată neagră este o Reuniune recentă, rosti Valcarenghi mişcând lanterna în cercuri. Desigur, petele pălesc cu timpul. Încetişor, greeshka creşte. Peste o sută de ani, va umple sala asta şi va porni în sus, pe coridor.

Înapoia noastră se auzi un zgomot. M-am întors. Cineva venea prin păienjeniş.

Ajunse lângă noi şi ne zâmbi. O bătrână shkeeană, goală, cu sânii atârnându-i până la brâu. Membră, desigur. Greeshka îi acoperea majoritatea craniului şi cobora mai jos de sâni. Era încă strălucitor şi transparent, după vremea petrecută la soare. Puteai vedea prin el, acolo unde mânca pielea de pe spatele femeii.

— O candidată la Reuniunea Finală, spuse Gourlay.

— E o peşteră foarte populară, adăugă sardonic Valcarenghi.

Femeia nu ne vorbi şi nici noi n-am făcut-o. Zâmbind, trecu mai departe şi se aşeză pe greeshka.

Micul greeshka aflat pe spatele ei păru aproape că se dizolvă în momentul contactului, topindu-se în masa creaturii din peşteră, aşa încât femeia şi uriaşul greeshka erau uniţi ca o singură fiinţă. După aceea, nimic. Femeia închise ochii şi rămase liniştită, părând adormită.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Reuniunea, răspunse Valcarenghi. Abia peste vreo oră îţi vei da seama, însă greeshka a început chiar de-acum să se închidă peste ea, înghiţind-o. Mi s-a spus că ar fi o reacţie la căldura trupului. Peste o zi va fi îngropată. Peste două…

Arătă cu lumina lanternei chipul pe jumătate dizolvat de deasupra.

— O poţi citi? se interesă Gourlay. Poate aflăm ceva.

— Perfect, am rostit scârbit, totuşi curios.

Mi-am deschis mintea şi atunci furtuna m-a izbit.

Ar fi greşit să-i spun însă furtună. Era imensă, copleşitoare, puternică şi arzătoare, orbind şi înăbuşind. În acelaşi timp, era calmă şi liniştitoare, o linişte mult mai intensă decât ura omenească. Emitea sunete dulci şi chemări de sirene, atrăgându-mă seducătoare şi învăluindu-mă în unde purpurii de plăcere. Mă umplea şi totodată mă golea. Şi, undeva, auzeam clopotele sunând, un cântec aspru de bronz, un cântec de iubire, de predare şi contopire, despre ce înseamnă să fii împreună, într-o frăţie, niciodată singur.

Furtună, da, furtună emoţională. Comparativ însă cu una obişnuită, părea ca o supernovă pe lângă un uragan, iar violenţa ei era cea a iubirii. Furtuna aceasta mă iubea şi mă dorea, clopotele ei îmi cântau despre iubire, iar eu mă întindeam într-acolo, atingând-o, dorind să fiu cu ea, dorind să mă leg de ea, dorind să nu mai fiu niciodată singur. Şi, brusc, mă aflam din nou pe creasta valului, talazul de foc ce mă purta veşnic spre stele, iar acum ştiam că el nu se va mai sparge, că nu voi mai rămâne singur pe

câmpia întunecată.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de Lya.

Deodată, am început să mă zbat, să lupt, să izbesc în oceanul absorbitor de iubire. Am fugit, am fugit, *am fugit, AM FUGIT*… am închis uşa minţii, i-am pus lacătul şi am lăsat furtuna să se izbească şi să se trântească de ea, în vreme ce o sprijineam şi o împingeam cu toată forţa. Totuşi, uşa începu să se îndoaie şi să trosnească.

Am urlat. Uşa se izbi de perete şi furtuna se năpusti înăuntru, înghiţindu-mă şi târându-mă afară într-un vârtej. Am plutit în sus, către stelele reci, dar nu mai erau deloc reci şi eu creşteam, creşteam, până când *eu* am fost stelele şi ele au fost eu, apoi am fost Reuniunea şi, pentru o singură clipă, am fost universul.

Apoi nimic.

M-am trezit în camera mea, cu o durere de cap ce-mi spărgea ţeasta. Pe un scaun, Gourlay citea una dintre cărţile noastre. Ridică privirea când am gemut.

Pilulele Lyei contra migrenei rămăseseră pe noptieră. M-am grăbit să iau una, apoi m-am chinuit să mă ridic în capul oaselor.

— Cum te simţi? întrebă Gourlay.

— Mă doare capul, am rostit, frecându-mi fruntea.

Bubuia, ca şi când ar fi vrut să explodeze. Mult mai rău decât atunci când citisem durerea Lyei.

— Ce s-a întâmplat? am articulat.

— Ne-ai speriat al dracului, se ridică el în picioare. Imediat după ce ai început să citeşti, te-a apucat tremuratul. Apoi ai mers drept spre nenorocitul ăla de greeshka şi ai urlat. Dino şi cu sergentul au trebuit să te tragă afară. Păşeai drept în creatura aia şi te afundaseşi până la genunchi. Tot timpul, zbătându-te. Groaznic… Dino te-a pocnit, te-a ameţit bine.

Clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? l-am întrebat.

— Să mă culc. Ai zăcut inconştient vreo opt ore. Dino m-a rugat să te veghez până îţi revii. Bun, ţi-ai revenit. Acum caută să te odihneşti şi eu o să fac acelaşi lucru. Vorbim mâine.

— Vreau să vorbim acum.

— E târziu, răspunse şi închise uşa dormitorului.

I-am ascultat paşii îndepărtându-se şi sunt sigur că am auzit şi cheia răsucindu-se în broască. În mod evident, cuiva îi era frică de Talente care dispar în noapte. N-aveam să plec nicăieri.

M-am ridicat şi am căutat ceva de băut. Am găsit nişte Veltaar la rece. Am băut iute două pahare şi am luat o gustare frugală. Durerea de cap începuse să-mi treacă. M-am întors în dormitor, am stins lumina şi am dezopacizat geamul, ca să pătrundă lumina stelelor. M-am întins şi am încercat să mă culc.

Nu puteam însă adormi; nu imediat. Se întâmplaseră prea multe. Trebuia să mă gândesc. Întâi, migrena, îngrozitoarea migrenă care îmi despica ţeasta. La fel ca a Lyei. Totuşi, ea nu trecuse prin ceea ce trecusem eu. Sau greşeam? Lya era un Talent major, cu mult mai sensibilă decât mine şi cu un domeniu mai extins. Ar fi putut furtuna emoţională să ajungă *atât de* departe, la o distanţă de atâţia kilometri? Târziu, în timpul nopţii, când oamenii şi shkeenii dormeau, iar gândurile le erau slabe? Poate… Şi poate că visele mele, pe jumătate amintite, reprezentau reflecţii palide ale celor simţite de ea în timpul nopţii. Visele mele însă fuseseră plăcute. Deşteptatul mă deranja – trezirea, nu amintirile.

De fapt, migrena o căpătasem în timpul somnului? Sau când mă trezisem?

Ce naiba se întâmplase? Cine mă prinsese acolo, în peşteră, şi mă trăsese spre el? Greeshka? Probabil că da. Nici nu avusesem vreme să mă focalizez asupra femeii, aşa

că greeshka *trebuia* să fi fost. Lyanna spusese însă că greeshka nu gândesc, nici măcar un „da – trăiesc”…

Totul se învârtea în jurul meu, întrebări despre întrebări despre întrebări, iar eu nu aveam niciun răspuns. Am început să mă gândesc la Lya, să mă întreb unde se afla şi de ce mă părăsise. Trecuse şi ea prin aşa ceva? De ce n-o înţelesesem? îi simţeam lipsa. Aveam nevoie de ea şi nu era lângă mine. Eram singur şi foarte conştient de acest lucru.

Am adormit.

Un întuneric lung şi în cele din urmă un vis pe care, în sfârşit, mi l-am reamintit. Revenisem pe câmpie, pe câmpia infinită şi cufundată în beznă, cu cerul lipsit de stele şi cu formele negre în depărtare, câmpia despre care îmi vorbise de atâtea ori Lya. Era o imagine dintr-un poem favorit al ei. Eram singur, de-a pururi singur şi ştiam asta. Acela era felul de a fi al lucrurilor. Eu reprezentam unica realitate din univers şi-mi era frig, foame şi teamă, iar formele înaintau spre mine, inumane şi de neoprit. Nu exista nimeni pe care să-l pot chema, nimeni către care să mă îndrept, nimeni care să-mi audă strigătele. Nu fusese nimeni, niciodată. Nu avea să fie nimeni, niciodată.

Apoi a venit Lya.

A coborât din cerul fără stele, palidă, subţire şi fragilă şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a îndepărtat cu palma părul de pe frunte, m-a privit cu ochi mari şi strălucitori şi mi-a zâmbit. În clipa aceea, am ştiut că nu era un vis. Într-un fel, ea era cu mine. Am stat de vorbă.

Bună, Robb!

Lya? Bună, Lya. Unde eşti? M-ai părăsit.

Iartă-mă. A trebuit. Înţelege, Robb. Poţi să înţelegi. Nu mai voiam să fiu niciodată aici, în locul ăsta… În locul ăsta îngrozitor. Altfel aş fi rămas, Robb. Bărbaţii sunt întotdeauna aici, însă doar pentru câteva clipe.

O atingere şi un glas?

Da, Robb. Apoi, din nou, beznă şi tăcere. Şi câmpia întunecată.

Amesteci două poezii, Lya. Dar nu-i nimic. Le ştii mai bine decât mine. Nu uiţi însă ceva? Partea de la început? „Iubire, să fim sinceri…”

O, Robb!

Unde eşti?

Sunt… peste tot. Dar cel mai mult într-o peşteră. Eram gata, Robb. Eram deja mult mai deschisă decât restul. Puteam sări peste Reuniune şi Membri. Talentul meu mă obişnuise cu comuniunea. M-a acceptat.

Reuniunea Finală?

Da.

Lya!

Robb, te rog, vino lângă noi, vino lângă mine. Este atâta fericire! Pentru totdeauna, pe vecie, să aparţinem, să împărtăşim şi să fim împreună. Iubesc, Robb. Iubesc un miliard de miliarde de oameni şi-i cunosc pe toţi mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine, iar ei mă cunosc cu tot ceea ce sunt eu şi mă iubesc. Şi va dura de-a pururi. Eu. Noi. Reuniunea. Am rămas tot eu însă, în acelaşi timp, sunt şi ei. Şi ei sunt eu. Membrii, cititul minţilor m-au deschis, iar Reuniunea m-a chemat în fiecare noapte, pentru că mă iubea, înţelegi? Robb, vino cu noi, vino cu noi! Te iubesc.

Reuniunea. Adică, greeshka. Te iubesc, Lya. Te rog, întoarce-te! Nu se poate să te fi absorbit încă. Spune-mi, unde eşti? Vin la tine.

Da, vino la mine. Vino oriunde, Robb. Greeshka este unul singur, toate peşterile comunică pe sub coline, micii greeshka fac toţi parte din Reuniune. Vino şi alătură-mi-te. Iubește-mă, aşa cum ai spus că ai făcut-o. Vino cu mine. Eşti atât de îndepărtat încât abia te pot atinge, chiar şi cu ajutorul Reuniunii. Vino şi fii unul împreună cu noi.

Nu, nu mă voi lăsa mâncat. Te rog, Lya, spune-mi

unde eşti.

Sărmane Robb! Nu te teme, iubitule. Trupul nu-i important. Greeshka are nevoie de el pentru hrană şi noi avem nevoie de greeshka. Dar, Robb, Reuniunea nu-i numai greeshka, înţelegi? Greeshka nu-i important, nu are nici măcar o minte, el este doar legătura, mediul. Reuniunea sunt shkeenii. Un milion de miliarde de miliarde de miliarde de shkeeni, toţi shkeenii care au trăit şi au fost Membri în paisprezece mii de ani, toţi laolaltă, iubind şi aparţinând, nemuritori. E minunat, Robb, e mai mult decât am avut noi, cu mult mai mult, şi totuşi noi eram norocoşii, îţi aminteşti? Într-adevăr, eram! Acum însă este mult mai bine.

Lya, Lya mea. Te-am iubit. Asta nu-i pentru tine, nu-i pentru oameni, întoarce-te la mine.

Asta nu-i pentru oameni? O, ba ESTE! Este ceea ce au căutat oamenii dintotdeauna, plângând în nopţile însingurate. Este iubire, Robb, iubire adevărată şi iubirea oamenilor nu-i decât o imitaţie ştearsă. Înţelegi?

Nu.

Vino, Robb. Alătură-te nouă. Altfel vei fi pentru totdeauna singur, singur pe câmpie, doar cu un glas şi o atingere care să te mai ţină. Iar în cele din urmă, când trupul îţi va muri, n-o să ai nici măcar atât. Doar un infinit de întuneric deşart. Câmpia, Robb, mereu şi pe vecie. Iar eu nu voi putea să te mai ajung. Niciodată. Nu trebuie să fii…

Nu.

Robb, puterile îmi slăbesc. Te rog, vino!

Nu. Lya, nu pleca. Te iubesc, Lya. Nu mă părăsi!

Te-am iubit, Robb. Te-am iubit. Crede-mă…

Apoi dispăru. Eram din nou singur pe câmpie. De undeva bătea vântul şi alunga cuvintele ei de lângă mine, risipindu-le în măreţia rece a infinitului.

Uşa era descuiată în dimineaţa posomorâtă. Am urcat

şi l-am găsit pe Valcarenghi singur în cabinet.

— Crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea şi zâmbi.

— Sigur, îmi răspunse.

Nu vorbise foarte apăsat. Îl citeam. Era un subiect la care nu se gândise niciodată până atunci.

— Eu nu, am continuat. Şi nici Lya. Ştii, majoritatea Talentelor sunt atei. Acum cincizeci de ani, pe Vechiul Pământ, s-a încercat o experienţă. A fost făcută de un Talent major pe nume Linnel, care era extrem de credincios. S-a gândit că, folosind droguri şi unind minţile celor mai puternice Talente din lume, va putea atinge ceva căruia el îi spunea „datrăiesc”-ul Universal. Altfel cunoscut sub numele de Dumnezeu. Experienţa a fost un eşec dezastruos şi totuşi *ceva* s-a întâmplat. Linnel a înnebunit, iar ceilalţi au avut doar viziunea unui nimic uriaş, întunecat şi nepăsător, un vid fără motiv, formă sau raţiune. Alte Talente au simţit la fel, chiar şi câţiva Normali. În urmă cu sute de ani, un poet numit Arnold a scris despre o câmpie întunecată. Poemul este în una dintre limbile vechi, însă merită să fie citit. Exprimă… teama, cred. Ceva esenţial din om, spaima de a fi singur în cosmos. Poate reprezintă numai frica de moarte, poate ceva mai mult. Nu ştiu. Este însă un lucru fundamental. În esenţă, toţi oamenii sunt singuri, dar nu vor să fie aşa. Caută mereu, încercând să realizeze un contact, încercând să-i atingă pe alţii peste vid. Unii nu reuşesc niciodată, alţii doar ocazional. Lya şi cu mine am fost norocoşi. Niciodată însă nu-i ceva permanent. Finalmente, rămâi din nou singur pe câmpia întunecată. Înţelegi, Dino? *Înţelegi?*

Îmi zâmbi, puţin amuzat. Nu ironic, nu era stilul lui, ci surprins şi neîncrezător.

— Nu, îmi răspunse.

— Fii atent! întotdeauna oamenii vor ceva, pe cineva, caută… Conversaţia, dragostea… Talentul, iubirea sau

sexul fac parte din această căutare. Şi zeităţile. Omul i-a inventat pe zei, pentru că-i este teamă să fie singur, îl îngrozeşte un univers pustiu, îi e frică de câmpia întunecată. De asta se convertesc oamenii tăi, Dino, de asta te părăsesc. L-au găsit pe Dumnezeu sau oricum mai mult decât vor putea găsi vreodată. Reuniunea este o minte-bloc – o minte-bloc nemuritoare, mai mulţi într-unul, totul fiind iubire. La naiba, shkeenii nu mor! Nu-i de mirare că n-au conceptul vieţii de apoi. Ei *ştiu* că Dumnezeu există. Poate că n-a creat universul, însă este iubire, iubire pură şi ei spun că Dumnezeu înseamnă iubire, aşa-i? Sau poate că ceea ce numim noi iubire reprezintă o părticică din Dumnezeu. Nu-mi pasă orice-ar fi. Asta-i Reuniunea: sfârşitul căutării pentru shkeeni şi pentru oameni. La urma urmelor, suntem asemănători – într-atât de asemănători, încât ne doare.

Valcarenghi emise suspinul lui exagerat:

— Robb, eşti suprasolicitat. Vorbeşti ca un Membru.

— Poate c-ar trebui să fiu. Lya este. Acum e parte a Reuniunii.

— De unde ştii? clipi el.

— Azi-noapte mi-a apărut în vis.

— Aha, un vis…

— Era *adevărat,* la dracu'! Era adevărat!

Bărbatul se ridică şi zâmbi:

— Te cred, spuse el. Adică da, cred că greeshka foloseşte o momeală-psi, o ispită a dragostei dacă vrei, pentru a atrage şi a devora. Ceva atât de puternic, încât îi convinge pe oameni – chiar şi pe tine – că este Dumnezeu. Desigur, e ceva periculos. Înainte de a lua vreo măsură, va trebui să mă gândesc. Am putea păzi peşterile pentru a interzice accesul oamenilor, dar sunt prea multe intrări. Să-l zidim pe greeshka ar însemna o deteriorare a relaţiilor noastre cu shkeenii. De-acum însă problema mă priveşte exclusiv. Ţi-ai încheiat misiunea.

Am aşteptat să termine.

— N-ai dreptate, Dino. E ceva real, nu-i un truc, nu-i o iluzie. Atât eu, cât şi Lya *am simţit.* Greeshka n-are nici măcar un „da – trăiesc", ca să nu mai vorbesc de o momeală-psi atât de puternică, încât să-i atragă pe shkeeni şi pe oameni.

— Te aştepţi să cred că Dumnezeu este un animal care trăieşte în peşterile de pe Shkeea?

— Da.

— Robb, sper că-ţi dai şi tu seama că-i absurd. Tu crezi că shkeenii au găsit răspunsul la misterul creaţiei? Uită-te la ei! Cea mai veche rasă civilizată din spaţiu, dar sunt pironiţi de paisprezece mii de ani în epoca bronzului. *Noi* am venit la *ei.* Unde le sunt navele spaţiale? Unde le sunt Turnurile?

— Unde sunt clopotele noastre? i-am replicat. Dar bucuria? Ei sunt fericiţi, Dino. Noi suntem? Poate că ei au găsit ceea ce noi căutăm încă. La urma urmelor, de ce dracu' este omul într-o veşnică mişcare? De ce a ieşit în spaţiu, să cucerească galaxia, universul sau mai ştiu eu ce? Pentru ca să-l caute pe Dumnezeu? Poate că da. Nu-l poate găsi, aşa încât caută, mereu şi mereu. Şi ajunge, în cele din urmă, pe aceeaşi câmpie întunecată.

— Compară realizările. Eu aş prefera, fără discuţie, să fiu om.

— Merită?

— Aşa cred.

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară, zâmbind.

— Avem singurul Turn de pe planeta lor.

— Ei au singurul Dumnezeu din universul nostru, i-am replicat, însă mi-a răspuns doar printr-un surâs.

— Bine, Robb, vorbi el, întorcându-se de la fereastră. O să ţin minte asta. Şi o să ţi-o găsim pe Lyanna.

— Lya s-a dus, am şoptit eu. Acum o ştiu cu siguranţă. Dacă mai întârzii mult, o s-o urmez. Plec

diseară. O să-mi reţin un loc pe prima navă spre Baldur.

Încuviinţă din cap.

— Dacă doreşti, dau dispoziţie să ţi se pregătească onorariul. Zâmbi: Când o vom găsi pe Lya, o să ţi-o trimitem. Cred că nu va fi în apele ei, însă asta te priveşte.

Nu i-am răspuns. Am ridicat din umeri şi am pornit spre lift. Glasul lui Valcarenghi m-a oprit:

— Aşteaptă! Ce-ai zice să cinăm diseară? Ai făcut o treabă bună aici. Oricum, Laurie şi cu mine dăm o petrecere de adio. Pleacă şi ea de pe Shkeea.

— Îmi pare rău.

A fost rândul lui să strângă din umeri.

— Pentru ce? Laurie este o fiinţă minunată şi o să-mi lipsească. Dar nu-i o tragedie. Există şi alte fiinţe minunate. Oricum, cred că nu mai suporta planeta.

În arsura şi durerea pierderii mele, aproape că-mi uitasem Talentul. Mi l-am reamintit şi l-am citit. Nu exista părere de rău, durere, ci numai o uşoară dezamăgire. În spatele acestora, zidul lui. Întotdeauna, zidul care-l izola pe acest bărbat ce-i tutuia pe toţi şi era prieten cu ei, fără să fie intim cu niciunul. Iar pe zid, parcă puteam citi o inscripţie: POŢI MERGE PANĂ AICI ŞI NU MAI DEPARTE.

— Haide, insistă el. O să fie amuzant.

Am încuviinţat.

Acum, când nava decolează, mă întreb: de ce plec?

Poate ca să mă întorc acasă. Pe Baldur avem o casă, departe de oraşe, pe unul dintre continentele nedezvoltate, înconjuraţi de sălbăticie. Se află pe o stâncă, deasupra unei cascade înalte care se prăbuşeşte parcă de o eternitate într-un lac verzui. Adesea, Lya şi cu mine înotam acolo, în zilele însorite dintre două misiuni. Apoi zăceam goi în umbra copacilor cu arome de portocali şi făceam dragoste pe un covor de muşchi argintiu. Poate că mă întorc la toate astea. Nu va fi însă la fel fără Lya, fără Lya cea pierdută…

Lya pe care o puteam încă avea. Pe care aş fi avut-o şi acum. Ar fi fost uşor, atât de uşor… O plimbare într-o peşteră întunecată, un somn scurt. Apoi Lya cu mine pentru vecie, în mine, împărţindu-mă, ea fiind eu şi eu fiind ea. Iubindu-ne şi cunoscându-ne mai mult decât o pot face oamenii. Reuniunea şi fericirea, fără nicio beznă, niciodată. Dumnezeu… Dacă credeam în cele spuse lui Valcarenghi, atunci de ce o refuzasem pe Lya?

Poate pentru că nu sunt sigur. Poate că sper încă la ceva mai măreţ şi mai iubitor decât Reuniunea – la Dumnezeul de care mi s-a spus de când eram copil. Poate că risc, pentru că o parte din mine continuă să creadă. Dacă greşesc însă, atunci… bezna şi câmpia…

Dar poate că este vorba despre altceva, despre ceva ce am zărit la Valcarenghi, ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de cele spuse. Cumva, omul este mai mult decât shkeenul; există indivizi ca Dino şi Gourlay, aşa cum au existat Lya şi Gustaffson, oameni care se tem de iubire şi de Reuniune într-atât de mult, încât le râvnesc. Aşadar, o contradicţie. Omul are două impulsuri primordiale, iar shkeeanul numai unul? Atunci poate că există un răspuns omenesc: să atingă, să se alăture, să nu fie singur şi totuşi să rămână om.

Nu-l invidiez pe Valcarenghi. Cred că plânge înapoia zidului său şi nimeni n-o ştie, nici chiar el. Nimeni n-o va şti niciodată şi, în cele din urmă, va continua să fie singur, zâmbind de durere. Nu, nu-l invidiez pe Dino.

Totuşi, Lya, în mine există ceva din el, aşa cum există şi ceva din tine. Poate că de asta fug, deşi te-am iubit.

Pe aceeaşi navă cu mine s-a îmbarcat şi Laurie Blackburn. După decolare, am mâncat împreună şi ne-am petrecut seara discutând la un pahar de vin. Poate că n-a fost o conversaţie veselă, însă a fost omenească. Amândoi aveam nevoie de cineva şi ne-am găsit unul pe celălalt.

După aceea, am dus-o la mine în cabină şi am făcut

dragoste cu toată violenţa de care eram în stare. Apoi întunericul s-a destrămat şi am stat de vorbă toată noaptea.